PSALMAI DOVIDO.

Printed for the British and Foreign Bible Society, London, for the American Bible Society, New-York.

Berlinė.

Iššpáusdinti nů Britiškosês bey svetimujů Žemjů Bibelů Draugystês.

1912.

PSALMAI DOVIDO.

PSALMAS I.

Išganytingas tasai, kursai ne myl draugystę Dievo-nesibijančůjů ir ne ženg ant kélo griešnůjů, neygi séd, kur apjůktojei séd;

2. Bet mėgsta Pono Dievo zokonu ir kalba apie jo zokoną dieną ir náktį.

3. Tasai yra kaip médis, sodintas paùpjůse, kursai néša savo vaisų savo čėsu, ir jo lápai ne pavysta, ir ką jisai dáro, pasiséka geray.

4. Ale taip niera Dievo-nesibijantieji, bet kaip pelai, kurus vėjas išnešoj.

5. Todėl ne išsiláiko Dievo-nesibijantieji súde, ney griešnieji surinkime teisůjů.

6. Nesa Ponas Dievas pažysta kélą teisůjů, bet kélas Dievo-nesibijančůjů sugaišta.

PSALMAS II.

Kodėl siaust pagonai, ir žmonės kalba taip neprósnay?

2. Karálei ant žémės stengiasi, ir ponai susitar tarp savęs prieš Poną Dievą ir jo Mostitąjį.

3. „Sutraukikime jů ryšus ir atméskime nů savęs jů virves!“

4. Bet danguj gyvénąsis jůkiasi jů, ir Ponas Dievas niekina jůs.

5. Jis kartunta su jeis kalbės savo narse ir savo kerštu išgandis jůs.

6. Bet aš savo karálų ištačau ant savo šventojo kálno Sion.

7. Aš apie tokį budą sakysu, kad Ponas Dievas man kalbėjęs esti: „Tu esi mano sunus, šendien tavę pagimdžau.

8. Prašyk nůg manęs, tay důsu tav pagonus ing tėviškę ir svieto kraštus ant paveldėjimo.

9. Tu jůs geležinė rykštė sumuši, kaip půdus jůs sukulsi.“

10. Togidėl išmanykit, jůs karálei, ir priimkit protą, jůs súdžos ant žémės!

11. Slúžikit Ponui Dievui

su báime ir džaugkities su drebėjimu!

12. Bučůkite Sunų, kad ne kéršitu, ir jús ne prapultumbit ant kélo; nes jo kérštas tůjaus užsidegs. Bet geray visiems, kurie ant jo nusitik!

PSALMAS III.

1. Psalmas Dovido, kaip jis bėgo dėl savo Sunaus Absalómo.

2. Åk Pone Dieve, kaip daug yra mano neprietelių, ir taip daug sténgiasi prieš manę!

3. Daug sako apie mano dušią: Ji ne tur ney jokiôs pagálbôs pas Dievą. Sėla.

4. Bet tu, Pone Dieve, esi skydas už manę ir kursai manę ant garbės iškéla ir mano gálvą attiesa.

5. Aš šaukiu savo balsu Dievop, tay jis manę išklauso nů savo šventojo kálno. Sėla.

6. Aš gulu ir miegmi ir pabundu; nesa Ponas Dievas išláiko manę.

7. Aš nesibijau ney daug šimtů túkstančů, kurie prieš manę aplink guldosi.

8. Kélkis, Pone Dieve, ir gélbėk manę, mano Dieve! Nesa tu ištinki visus mano neprietelius ing jů véidą ir sukuli dantis Dievo-nesibijančůjů.

9. Prie Pono Dievo randama pagálba, ir tavo žegnonė ant tavo žmonů! Sėla.

PSALMAS IV.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins ant strunů.

2. Išklausyk manę, kada šaukiu, Dieve mano teisybės, tu manę palinksmini tužboj; buk man malonus ir išklausyk mano maldą!

3. Mieli ponai, ikkoley mano garbė bus gėdinama? Kaip jús taip labay mylite niekus ir melus taip rods norit! Sėla.

4. Pažinkite, kad Ponas Dievas savo Šventůsus dyvnay vadžoja; Ponas Dievas gird, kad aš jį meldžu.

5. Kad jús keršijat, tay ne susigriešikit, kalbėkit savo širdže ant savo pátalo be laukdami. Sėla.

6. Apieravokit teisybę ir nusitikėkit Ponù Dievù.

7. Daug sáko: „Kaip gal tas mums rodit, kas gér yra?“ Bet Pone Dieve, pakélk ant musů šviesybę savo véido!

8. Tu palinksmini mano širdį, kačeig anie apsčey tur vyno ir javů.

9. Aš gulu ir miegmi visaip su pakájumi; nesa tu viens, Pone Dieve, gélbi manę, kad pakajingay gyvenu.

PSALMAS V.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins ant vamzdžû.

2. Pone Dieve, išgirsk mano žodžus, dabokis ant mano sákimo!

3. Pérmanyk mano šauksmą, mans karálau ir mans Dieve, nesa aš po tavo akiû melsûs?

4. Pone Dieve, anksti norėtum tu mano balsą klausyti, anksti aš tavęspi prisigatávisu ir dabosûs.

5. Nesa tu ne esi Dievas pamėgstąs piktu elgimù; piktasis ne pasiliekt po tavo akiû.

6. Gyrpelnei ne išsiláiko po tavo akiû; tu neapkenti visus piktay dáranĉus.

7. Tu prapuldai melagius; Ponas Dievas neapkenĉ kraujo trokštanĉûjû ir neviernûjû.

8. Bet aš eisu ing tavo namus, ant didžôsės tavo malonės ir melsûs ties tavo šventa bažnyĉa tavo báimėje.

9. Pone Dieve, vadžok manę savo teisybėje dėl mano neprieteliû, taisyk savo kélą pirm manęs!

10. Nesa jû burnoj niera ney jokiôs tiesôs; jû vidurei yra širdiės kanĉa, jû nasrai yra atvira dûbē, jie savo liežuvjeis viloja.

11. Káltink jûs, Dieve, kad lautus nû šavo dumôs, ištremk jûs dėl didžû jû péržengimû; nesa jie stengiasi prieš tavę.

12. Dûk džaugtisi visiems, kurie tavim nusitik; dûk jiems amžinay girtis, nesa tu jûs apgini; dûk džaugtis tavim tiems, kurie tavo vardą myl!

13. Nesa tu, Pone Dieve, péržegnoji teisûsus; tu vainikosi jûs su malone, kaip su skydu.

PSALMAS VI.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins ant aštûnû strunû.

2. Ak Pone Dieve, ne koravók manę savo narse, neygi koznik manę savo keršte!

3. Pone Dievę, buk man malonus, nes aš esmi silpnas; gydik manę, Pone Dieve, nesa mano kaulai nusigando!

4. Ir mano dušia didey

nusigando; ak tu, Pone Dieve, koley?

5. Grėškis, Pone Dieve, ir išgélbėk mano dušią, gélbėk manę dėl savo loskôs!

6. Nesa smertije ne atmenams esi; kas dėkavos tav pékloje?

7. Aš taip pailsau dusaujimu; aš visą náktį šlápinu savo pátalą ir savo ášaromis drėkinu savo paklodę.

8. Mano gymis pagédo dėl tužbôs ir pasény; nes aš visur prispaudžamas esmi.

9. Atstokite nů manęs visi piktadėjai; nesa Ponas Dievas gird mano verksmą.

10. Ponas Dievas gird mano prášimą; mano maldą Ponas Dievas priim.

11. Visi mano nepriętelei tur but apgėdinti ir didey išsigasti ir atsigręžę umay gėdoj buti.

PSALMAS VII.

1. Nekaltybė Dovido, apie kurę Ponui Dievui giedójo, dėl žodžiů Murino, Jeminito.

2. Tavimi, Pone Dieve, nusitikiu; mans Dieve, gélbėk manę nů visů pérsekinėjančů ir išgélbėk manę,

3. Kad jie mano dušią ne sugáutu, kaip lútai, ir ne suplėšitu, kadangi če niera išgélbėtojo.

4. Viešpatie, mans Dieve, jey toktai dariau, ir jey neteisybe yra mano rankosa;

5. Jey pikt attesėjau pakajingay su manim gyvénantiemsiems; arba jey tus, kurie be priežastiês manę neapkentė, pažeidžau:

6. Tay mano nepriętelius te pérsekinėja mano dušią ir te sugáuna ję ir te pamina mano gyvastį žémêspi ir te paguldo mano garbę ing dulkes! Sėla.

7. Kélkis, Pone Dieve, savo narsė, išsikélk ant kéršto mano nepriętelių ir įstatyk manę vėl ing urėdą, kurį man pavélijei,

8. Kad žmônės vėl tavęspi susirinktu, ir tů paĉů dėl vėl atsikylėk!

9. Ponas Dievas yra súdža ant žmonů. Súdik manę, Pone Dievę, pagal mano teisybę ir viernybę!

10. Tesilauja piktenybė Dievo-nesibijančůjů, ir gélbėk teisůsus; nesa tu, teisusis Dieve, mėgini širdis ir inkstus.

11. Mano apsarga yra Dievop, kurs geroms širdims gélbti.

12. Dievas yra teisus súdža, ir Dievas kas dien grumzdžąs.

13. Jey kas ne nor prisiverstis, jis savo kárdą pagalando ir savo kilpinį itempė ir mierija,

14. Ir ant to uždėjo smertiškas strėlas, savo vyličas jis pataisė ant nužudimo.

15. Štay, tas pikt dumoja; nepaláima jis esti nėščas, bet pagimdys nieką.

16. Jis dûbę kàsė ir iškàsė ir ipûlė ing dûbę, kurę padárė.

17. Jo nepaláima bus ant jo galvôs, ir jo nelabumas ant jo momens ateis.

18. Aš dėkavoju Ponui Dievui jo teisybės dėley ir laupsisu vardą Pono Dievo aukščausojo.

PSALMAS VIII.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins ant Gititôs.

2. Pone Dieve, ant musû viešpataujajis, kaip šlovingas esti tavo vardas visosa žémėse, kaip tav dėkavojama danguj!

3. Iš burnôs jaunû kudikėliû ir žindančûjû mácį pasigatávijei dėl savo neprieteliû, kad išgaišintumbei neprietelių ir pasigiežiantį.

4. Nesa aš regėsu dangus, tavo pirštû darbus, mėnešį ir žvaigzdes, kures tu leidai.

5. Kasgi žmogus, kad tu jo atsimeni, ir žmogaus sunus, kad tu jį užstoji?

6. Tu dûsi jį mážą válandą nû Dievo prastotą buti, bet garbė ir čéstimi jį apvainikosi.

7. Tu jį ponù padarysi ant darbû savo rankû; vislab tu padėjei po jo kojomis:

8. Avis ir jaučus visus, taipojau ir medines žvėris,

9. Paukščus po dangum ir žuvis mariosa ir vislab, kas mariosa láikosi.

10. Pone Dieve, ant musû viešpataujasis, kaip šlovingas yra tavo vardas visosa žémėse!

PSALMAS IX.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins ant Almot-Labėno.

2. Aš dėkavoju Ponui Dievui iš visôs širdiês ir pásakoju visus tavo stebuklus.

3. Aš džaugiûs ir linksminûs tavije ir laupsinu tavo vardą, tu visû Aukščausasis,

4. Kad tu mano neprietelius atbulus varei; jie pûlė ir prapûlė po tavo akiû.

5. Nesa tu išvedi mano provą ir bylą; tu sėdi ant krasês, teisus súdža.

6. Tu bari pagonis ir nužavini Dievo-nesibijančūsus, jū vardą tu išgaišini visados ir amžinay.

7. Kardai neprietelaus tur gálą; miestus tu apvertei; jū paminklas sugaišo su jeis.

8. Bet Ponas Dievas išsiláiko amžinay; jis savo krásę pataisė ant súdo.

9. Ir jis žémę súdis teisey ir žmones valdys tikray.

10. Ir Ponas Dievas yra pavargusojo apgynimas, apgynimas bėdoje.

11. Todėl nusitik tavimi, kurie tavo vardą pažysta; nesa tu ne apléidi, kurie tavę, Pone Dieve, jėško.

12. Laupsinkit Poną Dievą Sione gyvénantįjį, apréiškite tarp žmonū jo darbus!

13. Nesa jis atsimena ir klausa jū kraujo ir ne užmiršta šauksmo pavargusūjū.

14. Pone Dieve, buk man malonus, dabokis mano vargo tarp neprietelių! tu manę iškeli iš smertiės vartū,

15. Kad aš pásakočau visą tavo šlovę vartūse dukters Sion, kad aš džaugčaus dėl tavo pagálbōs.

16. Pagonys nugrimzdo dūbėje, kurę jie buvo pagatáviję; jū koja ikluvo ing tinklą, kurį jie buvo spéndę.

17. Šitaipo pažystama yra, kad Ponas Dievas tiesą dáro. Dievo-nesibijąsis isipáinojo darbūse savo rankū. Sėla.

18. Dievo-nesibijantieji tur peklon nuvaryti buti, visi pagonai, kurie Dievo užmiršta.

19. Nesa jis pavárgusojo ne taip abelnay užmirš, ir nusitikėjims pavargusūjū ne pragaiš amžinay.

20. Pone Dieve, kélkis, kad žmonės viršų ne apturėtu; dūk, kad visi pagonai butu súditi po tavo akiū!

21. Dūk jiems, Pone Dieve, baudėją, kad pagonai suprastu, savę žmones ėsančus. Sėla.

PSALMAS X.

Pone Dieve, kodėl taip toli atstoji ir slapaisi čėse bėdōs.

2. Kadangi Dievo-nesibijąsis išdykumą pilnavoj, tur pavárgėlis kentėti; jie eit iš vieno ir pramáno piktus dáiktus.

3. Nesa Dievo-nesibijąsis girasi iš savo piktenybės; ir godingasis žegnojasi bluznidams Poną Dievą.

4. Dievo-nesibijąsis taip yra puikus ir rústus, kad ne atboj ney vieno; visosa

savo piktenybėse jis Dievą nieku verča.

5. Jis nesilauja nů savo darbů niekados; tavo súdai toli yra nůg jo; jis tyčodams elgiasi su visais savo priešininkais.

6. Jis sáko savo širdije: „Aš niekaday ne busu apgalėtas, man niekaday nieks ne kenks.“

7. Jo burna yra pilna keikimo, klastôs ir prigavimo; jo liežuvis padáro rúpestį ir procę.

8. Jis sėd ir tykoj dvarůse, jis nekaltůsus slaptà pasmaug, jo akys žůr ing pavargusijį.

9. Jis tykoj slapčey, kaip lútas ůloj, jis tykoj, kad pavargusijį sugáutu; ir nutvera jį, be traukdams jį ing savo tinklą.

10. Jis sumuša ir suspaudža bey stumdo žémėspi pavargusijį gvoltù.

11. Jis sako savo širdije: „Dievas tai užmiršo, jis savo véidą paslėpė, jis tai niekaday ne regės.“

12. Kélkis, Pone Dieve, pakélk savo ranką, ne užmiršk pavárgusojo!

13. Kodėl Dievo-nesibijąsis Dievą bluznitu ir savo širdije ;artu: „Tu to ne atboji?“

14. Tu tačau regi, nesa tu žvalgai vargą ir bėdą; tavo rankosa tai yra; pavárgulei tav tai paliecavoja, tu esi sirátů gélbėtojis.

15. Sulaužik pétį Dievo-nesibijančo ir pajėškok piktenybę; tay jo piktas elgimas amžinay ne bus rastas.

16. Ponas Dievas yra karálus visados ir amžinay, pagonai tur iš jo žémės sugaišti.

17. Išsiilgimą sirátů tu girdi, Pone Dieve; jů širdis tikray žino, kad tavo ausis to dabojasi,

18. Kad tu teisey súdiji sirátoms bey pavárguliems, jeib žmogus daugiaus ne tyčotůs ant žémės.

PSALMAS XI.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

Aš nusitikiu Ponù Dievù; kaipgi jús sákot mano dušiai, ję turinčę paliekti, kaip paukštis ant kalnů?

2. Nesa štay, Dievo-nesibijantieji itempja kilpinį ir uždest savo strėlas ant temptyvů, jeib slapčéy šauditu gerůsus.

3. Nesa jie apverč gruntą, kągi ištaisys teisusis?

4. Ponas Dievas yra savo šventoj bažnyčoj; Pono Dievo krásė yra danguj; jo ákys

ant to dabojasi; jo akiû-vokai mēgina žmonû vaikus.

5. Ponas Dievas mēgina teisųjį; jo dušia neapkenč piktąjį ir rods piktay dárančûsus.

6. Jis dûs lyti ant Dievo-nesibijančûjû žaibais, ugnimi ir sērà, ir vētrą jiems dûs ing algą.

7. Ponas Dievas yra teisus ir mylis teisybę, todēl, kad jo véidas veizd ant to, kas teisu yra.

PSALMAS XII.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins ant aštûnû strunû.

2. Gélbėk, Pone Dieve! šventûjû maž pastójo, ir tikinčûjû maž yra tarp žmonû vaikû.

3. Viens su antru niekus šnéka ir klastoja ir mokina iš nesusitárančôs širdiês.

4. Pone Dieve, išgaišink visą nevierną pasielgimą ir liežuvį puikey kalbantįjį!

5. Kurie sako: „Musû liežuvis tur viršų apturēti, mums paréitis kalbēti; kas yra musû viešpats?“

6. Kadangi sirátos išgaišinamos yra ir pavárgulei dusauja, tay aš kélsûs, sáko Ponas Dievas, aš pagálbą dûsu, kad drasey mokinama butu.

7. Pono Dievo žodis yra skaistas, kaip sidábras ugnimi pérčystitas mûlio pûde, išmēgintas septynis kartus.

8. Tu Pone Dieve, apsaugok jûs, ir apgink mus nû šiôs giminês amžinay.

9. Nesa visur randasi piktûjû, kur tokie pikti žmonės tarp žmonû ponavója.

PSALMAS XIII.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

2. Pone Dieve, ikkoley nori manęs taip labay užmiršti? ikkoley paslepi savo véidą nû manęs?

3. Ikkoley rúpisûs savo dušioj ir tužbisûs savo širdije kas dien? ikkoley mano neprietelis ant manęs išsikéls?

4. Ben žurēk šen ir išklausyk manę, Viešpatie mano Dieve! Péršviesk mano ákis, jeib smertije ne užmigčau,

5. Kad mano neprietelis nesigirtu, buk manę butu pérgalējęs; ir mano priešininkai nesidžaugtus mano prapûlimo dēley!

6. Bet aš ant to nusitikiu, kad tu taip malonus esi; ma-

no širdis džaugiasi, kad tu taip rods gélbi. Aš giedosu Ponui Dievui, kad jis man taip geray dáro.

PSALMAS XIV.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

Paikieji kalba savo širdije: „Niera Dievo." Jie niekam nedéra ir bjaurybė yra savo elgime; če niera ney vieno, kurs ką gér darytu.

2. Ponas Dievas pažvilgėjo iš dangaus ant žmonû vaikû, jeib regėtu, bau butu kas išmánas ir Dievo klausąs.

3. Betjie visi atsikreipė ir iš vieno visi niekam nedéra; če niera ney vieno, kurs gér darytu, ir ney vienintelio.

4. Argi ne nor piktadėjû ney viens to daboti, kurie mano žmones ryja, jeib penėtûsi, bet Pono Dievo jie nesimeldža?

5. Čejau jie bijosi, bet Dievas yra prie giminės teisûjû.

6. Jús peikiat pavárgusojo rodą, bet Dievas yra jo nusitikėjims.

7. Ak, kad pagálba iš Siono ant Izraėl ateitu, ir Ponas Dievas savo apkáltûsus žmones atvadûtu! tay džaugtusi Jokubas, ir Izraėl butu linksmas.

PSALMAS XV.

1. Psalmas Dovido.

Pone Dieve, kas gyvęs tavo namûse? kas pasiliks ant tavo šventojo kálno?

2. Kurs viernay elgiasi ir geray dáro ir kalba tiesą iš širdiės;

3. Kursai savo liežuvju ne apkalba ir savo ártimui pikto ne dáro ir savo ártimą ne niekina;

4. Kurs Dievo-nesibijančûjû ne atboja, bet gárbina Dievo-bijančûsus; kurs savo ártimui prisėk ir tai attesa;

5. Kurs savo pinigus ne dûst ant palûkanû ir ne ima dovanû ant nekáltojo. Kurs tai dáro, tasai geray pasiliks.

PSALMAS XVI.

1. Auksinoji giesmė Dovido.

Apsaugok manę, Dieve, nesa aš tavim nusitikiu.

2. Aš sakiau Ponui Dievui: Juk tu esi Ponas Dievas; aš tavęs dėl turu kentėti,

3. Už šventûsus, kurie ant žėmės yra, ir už šlovingûsus; ant tû aš turu visą savo pasimėgimą.

4. Bet anie, kurie kitû nusitik, turės didę širdiės kančą; aš jû gėrimo apierôs ne

apieravosu su krauju, ney jû vardą ing savo burną ne imsu.

5. Bet Ponas Dievas yra mano lobis ir mano dalis; tu išlaikai mano têviškês dalykus.

6. Burta man pûlė meilingay; man graži tēviškė ing dalykus téko.

7. Aš laupsinu Poną Dievą, kurs man ródijo; ir mano inkstai pamokina manę nakče.

8. Aš Poną Dievą visados laikau po savo akiû; nesa jis yra man prie dešinês, todêl ir išsilaikysu.

9. Todêl džaugiasi mano širdis, ir mano garbê linksminasi, ir mano kunas gulês pakájuje.

10. Nesa tu ne paliksi mano dúsią pekloje ir ne pérleisi, kad tavo šventasis sugéstu.

11. Tu man žinomą darai kélą ant gyvastiês; po tavo akiû yra džaugsmo apstumas ir linksmas givénimas po tavo dešinês amžinay.

PSALMAS XVII.

1. Malda Dovido.

Pone Dieve, išklausyk teisybę, dabokis mano šauksmo, išmanyk mano maldą, kuri ne išeit iš neviernôs burnôs!

2. Padaryk tu man provą ir veizdêk tu ant teisybês!

3. Tu mêgini mano širdį ir atlankai ję nakčė ir čystiji manę ir ne randi nieko. Aš apsiêmjau, idant mano burna ne péržengtu.

4. Aš apsisaugoju žodije tavo lupû nûg žmogiškû darbû, nûg kélo razbáininko.

5. Išlaikyk mano váikščojimą ant tavo takû, kad mano žingsnei ne paslystu!

6. Aš šaukiau tavęsp, kad tu, Dieve, manę išklausytumbei; prilenk savo ausis manęsp, klausyk mano žodžiû!

7. Paródik savo dyvnąję malonę, tu Išganytojau tavimi nusitikinčûjû, prieš tûs, kurie prieš tavo déšinę sténgiasi.

8. Apsaugok manę kaip akiês vyzdį akije; apgink manę po pavêsu savo sparnû,

9. Nû Dieve-nesibijančûjû, kurie manę suardo; nû mano neprieteliû, kurie iš visû šaliû mano dušią gáudo!

10. Jû rėbieji eiti iš vieno; jie puikey kalba savo burna.

11. Kur mes vaikščojam, če jie mus apstoja; savo ákis ant to nutaiso, kad mus žémyn parstumtu;

12. Lygey kaip lútas plê-

šimo užsigeidęs, kaip jaunas lútas ůloje tùpys.

13. Pone Dieve, kélkis, apgalėk jį ir nužémink jį; išgélbėk mano dušią nů Dievonesibijančůjů savo kardu,

14. Nů žmonů tavo rankôs, Pone Dieve, nůg žmonů šio svieto, kurie savo dalį tur savo amžije, kuriems tu pilvą pildai savo skárbu, kurie tur vaiků apsčey ir paliekt savo atstanką savo jauniemsiems!

15. Bet aš matysu tavo véidą teisybėje; aš sotus busu, kada pabùsu pagal tavo véidą.

PSALMAS XVIII.

1. Psalmas pirmgiedotins Dovido, Pono Dievo tarno, kursai kalbėjo Ponui Dievui žodžus šiôs Giesmės tůčės, kaip Ponas Dievas jį buvo išgélbėjęs iš ranků jo nprietelių ir nů rankôs Zaulo, ir tarė:

2. Širdingay aš mylu tavę, Pone Dievo, mano stiprybė,

3. Pone Dieve, mano ůla, mano išgelbėtojis, mano Dievas, mano nusitikėjimas, ant kurio nusitikiu, mano skydas ir rágas mano išgánimo ir mano apgynimas.

4. Aš Poną Dievą laupsisu ir prašysu, tay busu išgélbėtas nů savo neprietelių.

5. Nesa manę apėmė smertiôs ryšei, ir upes Belial išgándino manę.

6. Péklôs ryšei apėmė manę, ir smertiės virves apgalėjo manę.

7. Kada tužboj esmi, tay aš prašaus Poną Dievą ir šaukiu savo Dievop, tay jis išklauso mano balsą iš savo bažnyčôs, ir mano šauksmas ateiti pas jį ing jo ausis.

8. Žémė drebėjo ir pasijùdinos, ir kalnů tvirtybė krutėjo ir viskėjo, kaip jis pakiršo.

9. Gáras išėjo iš jo nosiės, ir pústijanti ugnis iš jo burnôs, kad žaibávo iš to.

10. Jis dangų palenkė ir nužengė, ir tamsu buvo po jo kójomis.

11. Ir jis ėjo ant Kėrubo ir atliekė; jis lákstė ant vėjo sparnů.

12. Jo čėtra aplink jį buvo tamsi, ir jůdi drumstus débesei, kuriůse jisai buvo užslėptas.

13. Nů žibėjimo pirm jo pérsiskyrė débesys su ledais ir su žaibávimais.

14. Ir Ponas Dievas grovė danguj, ir Aukščausasis iš-

léido savo perkúną su ledais ir su žaibais.

15. Jis šovė savo stulpus ir išbarstė jůs; jis didey dávė žaibůti ir išgándino jůs.

16. Tay régimi buvo didi tvanai, ir žémės gruntas buvo atdengtas, Pone Dieve, nůg tavo barimo, nůg kvápo ir pútimo tavo nosiės.

17. Jis išsuntė iš aukšto ir gabéno manę ir ištraukė manę iš didžů vandenů.

18. Jis išgélbējo manę nůg stiprůjů mano neprietelių, nůg manęs neapkenčančůjů, kurie man per galingi buvo,

19. Kurie manę apgalėjo čėse mano nepaláimōs; ir Ponas Dievas stójosi man nusitikējimu,

20. Ir išvedė manę ant ruimo; jis ištraukė manę, nes jis pasimėgo manimi.

21. Ponas Dievas man geray dáro pagal mano teisybę ir užmoka man pagal čystybę mano ranků.

22. Nesa aš laikau Pono Dievo kelůs ir ne esmi piktąs prieš savo Dievą.

23. Nesa visus jo súdus aš turu po akių ir jo prisákimus ne paniekinu.

24. Bet aš esmi be nůtartiės po jo akiů ir saugojůs nů grieků.

25. Todėl Ponas Dievas man užmoka pagal mano teisybę, pagal čystybę mano ranků po savo akiů.

26. Pas šventůsus tu esi šventas, ir pas gerůsus tu esi géras,

27. Ir pas čystůsus tu esi čystas, ir pas pérkreiptůsus tu esi pérkreiptas.

28. Nesa tu gélbi pavárgusůsus žmones, ir pasididžůjančů akis tu pažémini.

29. Nesa tu péršvieti mano žibnyčą; Viešpats mano Dievas dáro mano tamsybę šviesą.

30. Nesa su tavim aš galu zalnierių pulkus parmušti ir su savo Dievu per múrus šokt.

31. Dievo kelai yra be nůtartiės; Pono Dievo žodžei yra pérskaistinti; jis yra apsarga visiems jůmi nusitikintiems.

32. Nesa kame yra Dievas be to Dievo? arba apgintojis, net musů Dievas?

33. Dievas išrēdo manę su galybe ir dáro mano kelůs be nůtartiės.

34. Jis dáro mano kojas lyg élnams ir pastáto manę ant mano aukštybės.

35. Jis mokina mano ranką karáuti, ir mokina mano pétį varinį kilpinį itempti;

36. Ir důdi man skydą savo išgánimo, ir tavo dešinė stiprin manę; ir pažémindams manę didžu tu manę darai.

37. Tu po manim vietą darai váikščoti, kad mano kojos ne paslystu.

38. Aš vysu savo nepriételius ir jůs sugáusu ir ne sugryšu, ik aš busu jůs užmušęs.

39. Aš jůs sumušiu, ir jie manęs ne atsigis; jie tur pulti po mano kojů.

40. Tu gali manę išrėdyt stiprybė ant kovôs, tu gali po manim mesti stengiančůsus prieš manę.

41. Tu man důdi mano nepriételius ant pabêgimo, jeib manę neapkenčančůsus išpústičau.

42. Jie šaukia, bet če niera gelbêtojo; Dievop, ale jisai ne atsiliepja jiems.

43. Aš jůs sutrisu, kaip dulkes nů vėjo; aš jůs nugręsu, kaip purvus nůg úlyčôs.

44. Tu gélbi manę nůg žmonů vaidą kélančůjů, ir darai manę galva tarp pagonů; žmonės, kurus ne pažinau, služija man.

45. Jie klauso manęs su paklusnoms ausimis; ir svetimieji vaikai manęs ne įveikė.

46. Svetimieji vaikai apálpsta ir spárdosi savo pánčůse.

47. Ponas Dievas gyvas yra, ir pagirtas buk mano apgynimas! ir Dievas mano išgánimo turėtu buti paáukštintas.

48. Dievas, kursai man důsti pagiežimą ir sylija žmones po manimi;

49. Kurs išgélbti manę nů mano nepriételiů ir paáukštin manę iš tů, kurie prieš manę stengiasi; tu išgélbi manę nů neteisujů.

50. Todėl dėkavosu tav, Pone Dieve, tarp pagonů, ir tavo vardui laupsę giedosu,

51. Kursai savo karálui didį išgánimą išródo ir gér dáro savo pamostitamui, Dovidui, ir jo vaikams amžinay.

PSALMAS XIX.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedótins.

2. Dángus pásakoja Dievo garbę, ir tvirtybė apsáko jo ranků dárbus.

3. Diena dienai pasáko, ir naktis nakčei praneša.

4. Niera ney liežuvjo, ney kalbôs; kur ne girdims butu jů balsas.

5. Jû strûnos (šnûras) išeina ing visas žemės, ir jû žodžei iki svieto kraštû; jis saulei namus jûse padárė.

6. Ir ta išeiti, kaip jaunikis iš savo kamárôs ir džaugiasi kaip karžygis, tekėti kelù.

7. Jie užteka viename dangaus kraštė; apeit iki vėl to krašto, ir ney joks dáikts ne paslápomas nûg jôs karščio.

8. Zokonas Pono Dievo yra be nûtartiės ir atgaivina dušią. Lùdimas Pono Dievo ne viloj ir neprotingus dáro protingais.

9. Prisákimai Pono Dievo yra geri ir palinksmin širdį. Isákimai Pono Dievo yra skaistus ir pėršviet akis.

10. Báimė Pono Dievo yra čysta ir išsilaiko amžinay. Súdai Pono Dievo yra tikri, visi teisus.

11. Jie yra brangesni už auksą ir už dangumą gražaus aukso; jie saldesni už médų ir už syvą medaus.

12. O ir tavo tarnas per jûs graudėnamas; ir kursai jûs láiko, tas tur didę algą.

13. Kas gál numanyti, kiek kartû jis nusidest? Atléisk man ir nežimonus nusidėjimus;

14. Apsaugok taipojau savo tarną nû pasididžûjančûjû, kad jie ant manęs ne ponavótu! tay aš busu be nûtartiės ir ne káltas didžio nusidėjimo.

15. Dûk tav itikti žodį mano burnôs ir kalbėjimą mano širdiės po tavo akiû, Pone Dieve, mano apgintojau ir mano išganytojau.

PSALMAS XX.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

2. Ponas Dievas te išklauso tavę bėdoje; vardas Dievo Jokubo te apgin tavę!

3. Jis te atsunč tav pagálbą nû šventinyčôs ir te pastiprin tavę iš Sion!

4. Jis te atsimen tavo válgimo apierôs, ir tavo déginimo apiera t'esie riebi! Sėla.

5. Jis tav te dûda, ko tavo širdis geidž ir te išpildo visas tavo mislis!

6. Giramies, kad tu mus gélbi, ir vardan savo Dievo pakelam savo karuną. Dievas te dûda tav vislab, ko prašai!

7. Dabar aš suprantu, kad Ponas Dievas savo mostitąjį pagélbti ir jį išklauso savo šventame danguje; jo dėšinė ranka gélbti sylingay.

8. Anie nusitik ant savo vežimû bey žirgû, bet mes atsimenam vardo Viešpatiês savo Dievo.

9. Jie yra pardaužti ir parpûlė; bet mes status stovim.

10. Gélbėk, Pone Dieve! karálau, išklausyk mus šaukiančus!

PSALMAS XXI.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

2. Pone Dieve, karálus džaugiasi tavo galybėje, ir kaip didey jis linksmas yra iš tavo pagálbôs!

3. Tu jam dûdi jo širdiês vélijimą ir ne užgini jam, ko jo burna prašo. Sėla.

4. Nesa tu užpili jį su gera žegnone, tu uždedi ant jo galvôs aukso vainiką.

5. Jis prášo tavę ámžio išlaikimo, tay dûdi tu jamui ilgą ámžią visados ir amžinay.

6. Jis tur didę garbę iš tavo padėjimo, tu dedi garbę ir gražumą ant jo,

7. Nesa tu statai jį žegnojimu amžinay, tu palinksminiji linksmybe savo véido.

8. Nesa karálus nusitik ant Pono Dievo, ir per Aukščáusojo loską jis drutay išsilaikys.

9. Tavo ranka ras visus tavo neprietelius, tavo dėšinė ras tavę neapkenčančus.

10. Tu padarysi jûs kaip ugniês péčų, kada tu ing jûs žvelgsi. Ponas Dievas prarys jûs savo narse; ugnis jûs suês.

11. Jû vaisų tu išgaišisi nûg žémês ir jû sėklą nûg žmonû vaikû.

12. Nesa jie dumójo tav piktą daryti ir išmislijo mislis, kurias ne galėjo ištesėti.

13. Nesa tu padarysi jûs péčeis, savo temptyva tu prieš jû véidą mierisi.

14. Pone Dieve, pasikélk savo syloje! tay mes laupsisim ir gárbisim tavo galybę.

PSALMAS XXII.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins apie pagálbą anksti sulaukiamąję.

2. Mans Dieve, mans Dieve, kodėl tu manę prastojei? Aš raudoju, ale mano pagálba toli yra.

3. Mans Dieve, dienomis aš šaukiu, tay tu ne atsiliepi; ir naktimis taipojau aš ne tylu.

4. Ale tu esi šventas, kursai gyveni garbėje Izraėl.

5. Musû tėvai tavim nusi-

tikėjo, ir kaip jie nusitikėjo, tu išgélbėjei jůs.

6. Tavęsp jie šaukė ir buvo išgėlbėti; jie nusitikėjo tavimi ir ne buvo apgėdinti.

7. Bet aš esmi kirmėlė ir ne žmogus; žmonů jůkas ir svieto paniekinimas.

8. Visi, kurie rég manę, jůkiasi iš manęs; išsižodami jie kráto galvas:

9. „Te skundžiasi Ponui Dievui, tas te gélbti jamui ir te išgélbti jį, jey jis jůmi mėgsta.“

10. Nesa tu manę ištraukei iš mano motinôs žyváto, tu buvai man nusitikėjimu, man dar be ėsant prie kručů motinôs.

11. Ant tavęs esmi méstas iš motinôs žyváto, tu esi mano Dievas nůg žyváto mano augyvės.

12. Ne atsitolink nůg manęs, nesa tužba arti yra, nes niera čonay gelbėtojo!

13. Didi veršei manę apstójo; riebus jaučei apgulė manę.

14. Savo nasrus jie atver prieš manę, kaip rėkiasis ir dráskasis lútas.

15. Aš išlietas esmi kaip vandů, visi mano kaulai iširo, mano širdis kune yra, kaip sutirpytas váškas.

16. Mano syla išdžúvo kaip šůkė, ir mano liežuvis prilipo prie gomurů; ir tu paguldei manę ing smertiês dulkes.

17. Nesa šunys apstójo manę, ir piktůjů pulkas apgulė manę, jie mano rankas ir kojas pérskverbė.

18. Aš galėčau visus savo kaulus suskaityti, ir jie rég ir mato savo pasimėgimą ant manęs.

19. Jie išdalija mano rubus tarp savęs ir métą burtą ant mano gélumbês.

20. Bet tu, Pone Dieve, ne atsitolink! mano stiprybė, skubikis man ant pagálbôs!

21. Išgélbėk mano dušią nů kardo, mano vienturtę nů šunių!

22. Išgélbėk manę iš nasrů lúto ir išvadůk manę nů vienragių!

23. Aš tavo vardą pranėšiu savo broliams, aš tavę surinkimė pagirsu.

24. Girkite Poną Dievą, kurie jo bijoties; pagárbinkite jį visi vaikai Jokubo, ir jo bijokities visi vaikai Izraėl!

25. Nesa jis ne paniekino, ney nieku vertė vargus pavárguso, ney savo véidą nůg jo paslėpė; ir kaip jis jopi šaukė, išklausė jisai.

26. Tavę aš laupsisu didime surinkimė; aš savo

priežadas atliksu po akiû jo pasibijančûjû.

27. Pavárgulei válgis, iki pasótinti bus; kurie Poną Dievą jëško, garbis jį; jusû širdis amžinay patéks.

28. Te esie priminta viso svieto kraštams, idant jie Dievop prisivérstu, ir melstusi po jo akiû visos giminės pagonû.

29. Nesa Ponas Dievas tur karalystę, ir jis ponavój tarp pagonû.

30. Visi rėbieji ant žémës válgys ir melsis; po jo akiû klonósis visi, kurie dulkėse gul, ir kurie taip vargingay pénasi.

31. Jis turės sėklą, kuri jam šlúžis; apie Poną Dievą sakyta bus iki vaikû vaikams.

32. Jie ateis ir apsakys jo teisybę žmonėms, kurie užgims, jog jisai tai dáro.

PSALMAS XXIII.

1. Psalmas Dovido.

Ponas Dievas yr mano ganytojis, aš nieko ne pristoksu.

2. Jis gáno manę ant žalûjančôs lankôs ir véda manę prie šviežo vandens.

3. Jis atgaivina mano dušią; jis véda manę tikrù kelù dėl savo vardo.

4. Ir norint aš váikščočau tamsoj dauboj, nesibijaus ney jokiôs iškádôs, nesa tu su manim esi; tavo lazda bey rámtis linksmina manę.

5. Tu pagatáviji po mano akiû stálą prieš mano neprietelius; tu mostiji mano galvą aliejumi ir pripili man sklidinay.

6. Gerybė ir mielaširdingystė séks manę per visą mano ámžią, ir pasiliksu namûse Pono Dievo visados.

PSALMAS XXIV.

Žémė yra Pono Dievo ir kas toje yra, žémës vietôs, ir kas ant tû gyvéna.

2. Nesa jis tą prie jurû nugruntavójo ir prie vandenû pripróvijo.

3. Kas eis ant kálno Pono Dievo? ir kas stovės jo šventoje vietoje?

4. Kurs nekaltas rankas tur ir čystôs širdiês yra, kursai ne mėgsta piktu pamokslu ir nesibážija neteisey:

5. Tas gaus žegnonę iš Pono Dievo ir teisybę iš Dievo savo išgánimo.

6. Tai yra ta giminė, kuri jo kláuso, kuri jëško tavo véidą, Jokub. Sėlą.

7. Vartus darykite plačus ir duris sviete aukštas, jeib garbês karálus ieitu!

8. Kas yra tas karálus garbês? Jisai yra Ponas Dievas stiprus bey galys, Viešpats, galys kovoje.

9. Darykite plačus vartus ir duris sviete aukštas, jeib garbês karálus ieitu.

10. Kas yra tas garbês karálus? Jis yra Ponas Dievas Zebaot, jisai yra karálus garbês. Sêla.

PSALMAS XXV.

1. Psalmas Dovido.

Tavęs, Pone Dieve, išsiilgstu.

2. Mans Dieve, tavimi aš nusitikiu. Ne dûk man buti gêdoje, kad mano neprietelei nesidžaugtu ant manęs!

3. Nesa ney viens ne bus gêdoje, kursai tavęs laukia, bet gêdoje tur buti piktieji papeiktojei.

4. Pone Dieve, parodik man savo kelůs ir pamokink manę savo takůs!

5. Vadžok manę savo teisybêj ir mokink manę; nesa tu esi tas Dievas, kurs manę gélbti; kas dien aš laukiu tavęs.

6. Atsimink, Pone Dieve, savo mielaširdingystês ir savo loskôs, kuri nû pradžôs svieto buvo!

7. Ne atsimink griekû mano jaunystês, ney mano péržengimo, bet atsimink manęs pagal savo mielaširdingystę, dêl savo loskôs!

8. Ponas Dievas geras yra ir teisus, todêl pamokina grieśnûsus ant kélo.

9. Jis vadžoj pavárgulus tikray ir mokina pavárgulus savo kélą.

10. Kelai Pono Dievo yra abelnay gerybė ir tiesa, tiems, kurie láiko jo derêjimą ir lůdimus.

11. Dêl savo vardo, Pone Dieve, buk malonus mano nusidêjimui, kursai didis yra!

12. Kas yra tasai, kurs Pono Dievo bijosi? Jis jį mokis gerausąjį kélą.

13. Jo dušia sulauks gerû dienû, ir jo vaikai gaus žémę.

14. Paslêptinė Pono Dievo yra tarp tû, kurie jo bijosi; ir savo derêjimą jis dûst jiems žinoti.

15. Mano ákys visados veizd ant Pono Dievo, nesa jis ištrauks mano koją iš tinklo.

16. Gręškis manęsp ir buk man malonus! nesa aš apléistas ir pavárgęs esmi.

17. Tužba mano širdiês yra didi, išvésk manę iš mano bêdôs!

18. Dabokis mano smutkôs bey vargû ir atléisk man visus mano griekus!

19. Dabokis, kad taip daug yra mano neprietelių ir neapkenč manę iš piktumo.

20. Apsaugok mano dušią ir išgélbêk manę; ne dûk manę gêdoje buti, nesa aš tavim nusitikiu.

21. Prastybė ir teisybė te apsáugoj manę, nesa aš laukiu tavęs.

22. Dieve, išgélbêk Izraêl iš visôs jo bêdôs!

PSALMAS XXVI.

1. Psalmas Dovido.

Pone Dieve, daryk man provą, nes aš esmi nekáltas! Aš nusitikiu Ponû Dievû, todêl ne pulsu.

2. Mêgink manę, Pone Dieve, ir bandyk manę; čystik mano inkstus ir mano širdį!

3. Nesa tavo malonė yra po mano akiû, ir aš vaikščoju tavo tiesoj.

4. Aš ne sêdžu prie nelabûjû žmonû, neygi turu draugystês su neviernaiseis;

5. Aš neapkenču surinkimą piktûjû, ney sêdžu pas Dievo-nesibijančûsus.

6. Aš mazgoju savo rankas nekaltybe ir laikaus, Pone Dieve, prie tavo altoraus,

7. Kur girdims yra balsas dêkavójimo, ir kur sákomi yra visi tavo stebuklai.

8. Pone Dieve, aš mylu vietą tavo namû ir vietą, kur tavo garbė láikosi.

9. Ne pagrêbk mano dušią su griešnaiseis, ney mano gyvastį su kraujo trokštančeiseis,

10. Kurie klastomis elgiasi ir rods priima dovanas.

11. Bet aš elgiûs nekaltay. Išgélbêk manę ir buk man malonus!

12. Mano koja eiti tikray; aš tavę, Pone Dieve, laupsisu surinkimûse.

PSALMAS XXVII.

1. Psalmas Dovido.

Ponas Dievas yr mano šviesybė ir mano išgánimas, ko aš bijočaus? Ponas Dievas yr mano gyvastiês macis, ko aš baisêčaus?

2. Todêl, jey piktieji, mano priešininkai ir neprietelei, manęspi ártintus, mano kuną praryti, jie pátys tur nusitrenkti ir pulti.

3. Kačeig pulkai prieš manę kélasi, mano širdis tačau nesibijos; kačeig káras prieš manę pasikéla, aš tačau nusitikiu jûmi.

4. Vieno dáikto aš prašau

iš Pono Dievo, tą rods turėčau: kad pasilikčau Dievo namůse per visą savo ámžią, matyti gražus pašlúžijimus Pono Dievo ir atlankyti jo bažnyčią.

5. Nesa jis dengia manę savo namůse piktame čėse, jis paslėpja manę savo čėtroje ir paáukštin manę ant ůlôs;

6. Ir dabar iškéls mano gálvą ant mano neprietelių aplink manę stovinčųjų, tay jo namůse laupsę apieravosu; aš laupsisu ir šlovisu Poną Dievą.

7. Pone Dieve, klausyk mano balsą, kad aš šaukiu; buk man malonus ir išklausyk manę!

8. Mano širdis tav primena tavo žodį: „Jús turit mano véidą jėškot;“ todėl aš ir jėškau, Pone Dieve, tavo véidą.

9. Ne slėpk savo véidą nů manęs ir ne patremk savo tarną narse, nes tu esi mano pagálba, ne apléisk manę ir ne attrauk savo ranką nů manęs, Dieve, mano išgánimas!

10. Nes mano tėvas ir mano motina prastoja manę, ale Ponas Dievas manę priima.

11. Pone Dieve, rodik man savo kélą ir vadžok manę tiesųju takù dėl mano neprietelių!

12. Ne išdůk manę ing valę mano neprietelių! nesa nevierni ludininkai stov prieš manę ir neteisey man dáro be báimês.

13. Bet aš tačau tikiu, jog aš regêsu gerybę Pono Dievo žéméje gyvųjų.

14. Lauk Pono Dievo; buk linksmas, ne nusimink ir lauk Pono Dievo!

PSALMAS XXVIII.

1. Psalmas Dovido.

Kad aš šaukiu tavęsp, Pone Dieve, mano apgynimas, tay ne tylėk, jeib tav tylint aš ne bučau lygus tiems, kurie peklon nueiti.

2. Klausyk balsą mano prášimo, kad aš tavęsp šaukiu, kad aš savo rankas pakelu švenčausôsp tavo vietôsp.

3. Ne trauk manę drauge tarp Dievonesibijančųjų ir tarp piktadėjų, kurie prieteliškay kalba su savo ártimu ir širdije pikt dumoja.

4. Důk jiems pagal jų piktą elgimą; důk jiems pagal darbus jų rankų; užmokėk jiems, ką jie nupélnė!

5. Nesa jie ne nor daboti

ant véikalo Pono Dievo, neygi ant darbû jo rankû; todêl jisai jûs išardys ir ne atbudavos.

6. Pašlovintas t'esie Ponas Dievas, nesa jisai išklauso balsą mano prášimo.

7. Ponas Dievas yra mano stiprybė ir mano skydas, ant jo nusitik mano širdis, ir man yra pagélbêta; ir mano širdis yra linksma, ir aš jam dêkavosu savo giesme.

8. Ponas Dievas yra jû stiprybė, jis yra ta stiprybė, kuri jo mostitamjam gélbti.

9. Gélbêk savo žmones ir péržegnok savo dalį ir ganyk bey paáukštink jûs amžinay!

PSALMAS XXIX.

1. Psalmas Dovido.

Atnéškit Ponui Dievui, jûs galingieji, atnéškit Ponui Dievui, garbę ir stiprybę,

2. Atnéškit Ponui Dievui gárbę jo vardo, melskities Pono Dievo šventais rubais aprêdyti!

3. Balsas Pono Dievo eiti ant vandenû; Dievas garbês gráuja, Ponas Dievas ant didžû vandenû.

4. Balsas Pono Dievo eiti su syla, balsas Pono Dievo eiti šlovingay.

5. Balsas Pono Dievo sulaužo cêdrus, Ponas Dievas sulaužo cêdrus ant Libanono,

6. Ir dáro jûs láigančus kaip veršus, Libanon ir Sirijon kaip jauną vienragį.

7. Balsas Pono Dievo kerta kaip ugniės liepsna.

8. Balsas Pono Dievo sujùdina púščas, balsas Pono Dievo sujùdina púsčas Kádes.

9. Balsas Pono Dievo sujùdina lones ir nunûgin girès; ir jo bažnyčoj kožnas jį gárbis.

10. Ponas Dievas sêd, padaryti griektvanį; ir Ponas Dievas pasiliekt karálumi amžinay.

11. Ponas Dievas dûs savo žmonêms sylôs; Ponas Dievas žegnos savo žmones pakájumi.

PSALMAS XXX.

1. Psalmas, pirmgiedotins apie pašventinimą namû Dovido.

2. Aš laupsinu tavę, Pone Dieve, nesa tu manę paáukštinai, ir ne dûdi mano neprieteliams džaugtis iš manęs.

3. Viešpatie, mans Dieve, kaip tavęspi šaukiau, tu išgydei manę.

4. Pone Dieve, tu mano dušią iš péklôs išvedei; tu manę gyvą išlaikei, aniems péklon nužengiant.

5. Jús šventieji, laupsinkit Poną Dievą, dėkavokit ir gárbinkit jo šventybę!

6. Nesa jo kérštas paténka akiês mirksnį, ir jis mėgstasi gyvasčio; vakarais yra vérksmas, ir rytmečeis džaugsmas.

7. Bet aš tariau man geray ėsant: Aš niekaday ne parpulsu.

8. Nesa, Pone Dieve, savo pasimėgimu mano kálną pastiprinai; bet kaip véidą savo paslėpei, nusigandau.

9. Aš, Pone Dieve, šauksu tavęsp; Poną Dievą aš melsu.

10. Kam déra mano kraujas, man numirus? Ar dėkavos tav dulkės ir tavo viernystę bau praneš?

11. Pone Dieve, klausyk ir buk man malonus; Pone Dieve, buk man gélbėto-jis!

12. Tu mano dejávimą pérverti ing šokinėjimą; tu mano žáką išvilkai ir džaugsmù manę apjůsei,

13. Kad tav laupsę giedotu mano dušia ir ne nutiltu, Viešpatie mans Dieve, aš tav dėkavosu amžinay.

PSALMAS XXXI.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

2. Pone Dieve, aš tavim nusitikiu, ne důk manę niekaday gėdoje buti; išgélbėk manę per savo teisybę!

3. Prilenk savo ausis manęsp, skubrey gélbėk manę! Buk man stipri ůla ir pilimi, jeib manę gélbėtumbei!

4. Nesa tu esi man ůla ir pilimi; dėl savo vardo norėtumbei manę vadžiot ir vésti.

5. Tu norėtumbei manę iš tinklo ištráukti, kurį jie man spéndė; nesa tu esi mano stiprybė.

6. Ing tavo rankas aš padůmi savo dušią; tu manę išgélbėjei, Viešpatie, tu viernasis Dieve.

7. Aš neapkenču laikančůjů ant pikto pamókslo, bet aš nusitikiu Ponu Dievu.

8. Aš džaugiůs ir linksmas esmi iš tavo loskôs, kad tu padaboji ant mano vargo ir pažysti mano dušią bėdoje.

9. Ir ne padůdi manę ing rankas neprietelians; tu pastatai mano kojas ant plačôs vietôs.

10. Pone Dieve, buk man malonus, nes aš esmi tužboj;

mano gymis pagédo dël smutkôs, priegtam mano dušia ir kunas;

11. Nes mano amžias nusimážino dël smutkôs, ir mano čėsas dël dusaujimo; mano stiprybė pagédo dël mano nusidėjimo, ir mano kaulai išdžúvo.

12. Man taip pikt yra, kad aš gėda pastojau mano kaimynams ir baidyklė mano gentims; kurie manę rég ant ulyčôs, bėg nů manęs.

13. Užmirštas esmi širdije, kaip numiręsis; aš pastojau, kaip sudaužyts rykas.

14. Nesa daug koloj manę bjaurey, kad kožnas manęs báidos; jie dumja tarp savęs prieš manę ir dumoj manę nužavinti.

15. Bet aš, Pone Dieve, tavim nusitikiu sakydams: Tu esi mano Dievas.

16. Mano čėsas yra tavo rankosa; išgélbėk manę nů rankû mano neprieteliû ir nů tû, kurie manę pérsekinėja.

17. Důk žibėti savo véidą ant tavo tarno; gélbėk manę per savo malonę!

18. Pone Dieve, ne důk manę gėdoj buti, nesa aš tavęsp šaukiu; Dievonesibijantieji gėdoje tur buti ir nutilditi pékloje.

19. Nutilti turėtu visû neviernûjû nasrai, kurie prieš teisųjį stačey, puikey ir papeiktinay kalba.

20. Kaip didi yra tavo malonė, kurę slaptomis išlaikei tiems, kurie tavęs bijos, ir parodai tiems, kurie po žmonû akiû tavimi nusitik.

21. Tu jůs paslėpi slapta prie savęs nů kóžno tyčávimo, tu uždengi jůs namůse nůg liežuvjû vaidijančûjû.

22. Pagirtas t'esie Ponas Dievas, kad indyvną gerybę man parodė stiprame mieste!

23. Nes aš sakiau savo drebėjime: Aš esmi patremtas nů tavo akiû; tačau klausei balsą mano prášimo, kad tavęspi šaukiau.

24. Mylėkite Poną Dievą, visi jo šventieji! tikinčûsus apsaugoj Ponas Dievas, bet bagotingay užmoka puikavojančamjam.

25. Bukite linksmi ir ne nusiminkite, visi, kurie jůs Pono Dievo laukiat!

PSALMAS XXXII.

1. Pamokinimas Dovido.

Geray tam, kuriam péržengimai atléisti, kuriam griekai apdengti yra.

2. Geray tam žmogui, ku-

riam Ponas Dievas nusidėjimus ne prirokůj, kurio dvasėje niera vylaus.

3. Nes kad aš norėjau jůs užtylėti, išdžúvo mano káulai dėl mano dieniškojo vaitójimo.

4. Nes tavo rankà sunki buvo ant manęs dieną bey naktį, jog mano drėgnumas išdžúvo, kaip antay vasarà džústa. Sėla.

5. Todėl aš tav išsipažystu savo griekus, ir ne slėpju savo nusidėjimus. Aš tariau: Aš išsipažysu Ponui Dievui savo péržengimus; tay atléidai man nusidėjimus mano griekû. Sėlą.

6. Dėl to melsis tavę visi šventieji tikru čėsu; todėl, kad rasis didi tvanai vandens, tay anie ne prieis jůs.

7. Tu esi man apgintojis; apsaugok manę nů tužbôs, kad aš išgélbėtas tikray linksmay galėčau gárbinti. Sėla.

8. Aš tavę pamokisu ir tav kėlią ródisu, kuriům vaikščosi; aš savo akimis tavę vadžosu.

9. Ne bukit kaip arklei ir ásilai, kurie ne išmáno, kuriems reik kámanas ir žaislus ing burną dėt, kad jie ne nor tavęspi.

10. Dievo-nesibijąsis tı daug vargû, bet Ponui Die vui nusitikintįjį gerybė ap globs.

11. Džaugkities Ponu Dievu ir bukit linksmi, jú teisieji, ir gárbinkit visi jú: gerieji!

PSALMAS XXXIII.

Džaugkities, jús teisieji, Ponu Dievu; gerieji tur jį geray laupsinti.

2. Dėkavokit Ponui Dievui su árpomis ir giedokit jam laupsės giesmę ant psaltėraus déšimts strunû!

3. Giedokit jam naują giesmę! geray žaiskite ant žaislû, strunas turinčû su skambėjimu!

4. Nesa Dievo žodis yra teisus; ir ką jisai žáda, tai attesa tikray.

5. Jis myl teisybę ir súdą; žémė pilna yra gerybės Pono Dievo.

6. Dangus žodžu Ponu Dievo yra sutvértas ir visi jo pulkai dvase jo burnôs.

7. Jis sulaiko vándenį juriosa, kaip rykè, ir dést gilumus ing paslėptą.

8. Visas svietas te prisibijos Pono Dievo, ir po jo akiû te dreb vislab, kas gyva yra!

9. Nesa jam kálbant stojasi, jam prisákant gátava ant žėmės.

10. Ponas Dievas išniekina pagonû rodą ir nulenkia žmonû dumas.

11. Ir Pono Dievo roda pasiliekt amžinay, jo širdiės dumos visados.

12. Gér tiems žmonėms, kuriû Viešpats Dievas yra; žmonėms, kurus sav ant tėvonystės apsirinkęs.

13. Ponas Dievas iš dangaus máto ir rég visû žmonû vaikus.

14. Nû savo stiprojo sósto jis rég ant visû gyvénančû ant žémės.

15. Jis lenkia jû visû širdį, jis daboja ant jû visû darbû.

16. Karálui ne gélbti didi jo macis; milžins ne išgélbams per didę savo sylą.

17. Žirgai taipojau ne padest, ir jû didi stiprybė ne išgélbti.

18. Štay, Pono Dievo akis rég ant jo prisibijančûjû, ant jo malonės nusitinkinčûjû,

19. Kad jû dušią išgélbėtu nû smertiės ir papenėtu jûs brangybėje.

20. Musû dušia laukia Pono Dievo; jis yra musû gélbėtojis ir ginėjas.

21. Nesa musû širdis džaugias jûmi, ir mes nusitikim ant šventojo jo vardo.

22. Tavo malonė, Pone Dieve, t'esie ant musû, kaip tavim mes nusitikim.

PSALMAS XXXIV.

1. Psalmas Dovido, kaip jis dėjosi be próto esąs po akiû Abimelėko, kursai jį šalin váré, ir jis atstójo.

2. Aš Poną Dievą šlovisu visados, jo laupsė visados bus mano burnoj.

3. Mano dušia girsis Ponù Dievù, jeib pavárgulei tai išgirdę džaugtûsi.

4. Gárbinkit su manim Poną Dievą ir paáukštinkim iš vieno jo vardą!

5. Kaip aš Pono Dievo jėškojau, jisai man atsiliepė ir išgélbėjo manę iš visôs mano báimės.

6. Kurie ing jį veizd ir prie jo glaudžas, tû véidas ne bus apgėdintas.

7. Kaip šis pavárgęsis šaukė, išgirdo Ponas Dievas ir gélbėjo jį iš visôs jo bėdôs.

8. Angêlas Pono Dievo aplink tus guldosi, kurie jo bijos, ir išgélbti jûs.

9. Ragáukit ir regėkit, kaip meilingas Ponas Dievas yra; geray tam, kursai jûmi nusitik.

10. Bijokities Pono Dievo,

jús jo šventieji; nes kurie io bijos, nieko ne stokoj.

11. Bagotieji tur pristokti ir badėti; ale kurie Pono Dievo jėško, ne stokoj ney jókio lóbjo.

12. Eikšte šén, vaikai, klausykit manęs, aš jus pamokisu Dievo báimę.

13. Kas yra, kursai geidža géro gyvasčio ir rods geras dienas turėtu?

14. Saugok savo liežuvį nů pikto, bey savo lúpas, kad neteisybės ne kalbėtu.

15. Laukis nů pikto ir daryk, kas gér yra; jėškok pakájaus ir sék jį.

16. Akys Pono Dievo rég ant teisůjů, ir jo ausys ant jů šaukimo.

17. Bet véidas Pono Dievo priešijas piktay dárantiemsiems, kad jů paminklą išgaišintu nůg žémės.

18. Kad teisieji šaukia, tay klauso Ponas Dievas ir išgélbt iš visős jů bėdős.

19. Ponas Dievas arti yra tiems, kurie sudaužytős širdiės yra, ir gélbti tiems, kurie sumuštą tur umą.

20. Teisusis daug tur kentėti, ale Ponas Dievas gélbt jį iš to viso.

21. Jis apsáugoj visus jo kaulus, idant ney viens jů ne butu suláuštas.

22. Dievo-nesibijantįjį nepaláima nužavis; ir kurie teisųjį ne apkenč, bus kalti.

23. Ponas Dievas išgélbti dušias savo tarnů, ir visi, kurie jamui nusitik, išliks nekalti.

PSALMAS XXXV.

1. Psalmas Dovido.

Pone Dieve, bárkis su manim bárančeiseis, karáuk prieš manę karáujančůsus!

2. Nutvérk skydą bey ginklus ir kélkis man ant pagálbős!

3. Pagáuk ragótinę ir apgink manę nů pérsekinėjančů manę. Sakyk mano dušiai: „Aš esmi tavo pagálba!“

4. Tur gėdėtis ir apgėdinti but, kurie tykoj mano dušiős; atbulay tur eiti ir gėdoje buti, kurie man pikt vélija.

5. Jie tur buti kaip pélai prieš vėją, ir Angėlas Pono Dievo te pastum jůs šalin.

6. Jů kélas tur but tamsus ir slidůs, ir Angėlas Pono Dievo te pérsekinėj jůs.

7. Nesa jie man be priežástiės spéndė savo tinklus ant pagadinimo, ir be priežastiės mano dušiai důbes padárė.

8. Jis tur iš nežinős užpultas buti, ir jo tinklas, kurį

paspéndęs, tur jį sugáuti, ir tame tur sugáutas buti.

9. Bet mano dušia turėtu džaugtis Ponu Dievu ir pasilinksmint jo pagálba.

10. Visi mano kaulai tur sakyt: Pone Dieve, kas tav yr lygus? kursai tu bėdnąjį išgélbi nů sylingésnojo už jį, ir pavárgusįjį bey bėdnąjį nů jo plėšikû.

11. Neteisus ludininkai kélasi ir kaltin manę to, ko nekalts esmi.

12. Jie man pikt dáro už gérą, manę ing širdiês negandą įverst norēdami.

13. Bet aš aniems sérgant apsivilkau žakù, múčijaus pástnikavimu ir meldžaus iš širdiês be palovimo.

14. Tikėjaus, jį êsant mano prietelumi ir broliu; aš vaikščojau smútnas, kaip kurs géd savo motinôs.

15. Bet jie džaugias iš mano iškádôs ir susirenka; raišieji susirenka prieš manę be mano kaltybês; jie plėša nesiláudami.

16. Su balamutais, kurie dédasi vierni êsą, ir apjůktojeis, valgio dēley jie grēža savo dantimis ant manęs.

17. Pone Dieve, ikkoley tai kentêsi? ben išgélbēk mano dušią iš jû trenksmo, ir mano vienturtę nů jaunû lútû!

18. Aš tav dėkavosu didimė surinkimė, ir tarp daug žmonû aš girsu tavę.

19. Te nesidžaug ant manęs, kurie man neteisey kéršija; ney akimis manęs te ne apšaipo, kurie manę be priežastiês ne apkenč.

20. Nesa jie tykoj iškádôs daryt, ir jėško neviernas provas prieš pakajingûsus žéměje.

21. Ir didey išsižoję ant manęs sáko: „Tai, tai, tai rods norime."

22. Pone Dieve, tu regi, ne tylėk; Viešpatie, ne buk toli nů manęs!

23. Budinkis ir pabùsk ant mano súdo ir ant mano provôs, mans Dieve ir Viešpatie!

24. Viešpatie mans Dieve, súdik manę pagal savo teisybę, kad jie ant manęs nesidžaugtus.

25. Te ne sáko jie savo širdije: „Tai, tai, to norėjom;" te ne sáko jie: „Mes ji praryjom."

26. Tesigėd ir te stov apgėdinti visi, kurie mano vargais džaugiasi; te-stov apvilkti gėda ir apgėdinimu, kurie girasi prieš manę.

27. Te girasi ir te džaugiasi, kurie man vélij provoj laimėti ir visada sáko: Ponas

Dievas turêtu buti didey pašlovintas, kursai savam tarnui gér vêlij.

28. Ir mano liêžuvis kalbês apie tavo teisybę ir tavę kas dieną gárbis.

PSALMAS XXXVI.

1. Psalmas Dovido, Pono Dievo tarno, pirmgiedotins.

2. Iš dugno mano širdiês apie piktůjů elgimą yra sakyta, kad prie jů ney jokiôs dievo baimês niera.

3. Jie teisinas tarp savęs, jeib piktąję savo provą paskubintu ir kitus ing gêdą įvéstu.

4. Jů visů pamokslas yra iškadingas ir sumelůtas; jie ir ne důstis mokinti, kad gér darytu.

5. Bet ant savo pátalo jie dumoja iškáditi, ir stiprey stov ant piktojo kélo ir nesibáido ney jókio pikto.

6. Pone Dieve, tavo malonė patenk sulyg dangumi, ir tavo tiesa sulyg debesimis.

7. Tavo teisybė stov kaip Dievo kalnai, ir tavo tiesa kaip didžos gilybės; Pone Dieve, tu gélbi kaip žmones, taip ir bandą.

8. Kaip brangi yra tavo malonė, Dieve, kad žmonů vaikai po pavêsu tavo sparnů nusitik!

9. Jie atsiger iš bagotů lobjů tavo namů, ir tu jůs girdai pasimêgimu, kaip su upè.

10. Nesa pas tavę yra gyvoji versmė, ir tavo šviesybėje régime šviesybę.

11. Išplátink savo gerybę ant pažystančůjů tavę, ir savo teisybę ant gerůjů.

12. Ne důk manę pamintu buti nug puikiůjů; ir rankà Dievo-nesibijančůjů te ne pardauža manę.

13. Bet piktadêjei te půl čejau, kad butu patremti ir ne išsilaikytu.

PSALMAS XXXVII.

1. Psalmas Dovido.

Ne pérpyk ant piktůjů; ne buk pavydis ant piktadêjů;

2. Nesa jie kaip žolê umay bus pakirsti ir kaip žaloji žolê pavys.

3. Nusitikêk Ponù Dievù ir daryk geray, pasilik žémêje ir penêkis viežlibay.

4. Turêk savo pasimêgimą iš Pono Dievo, tas tav důs, ko tavo širdis geidža.

5. Paliecavok Ponui Dievui savo kelùs ir nusitikêk jůmi, jis ištaisys geray,

6. Ir išródis tavo teisybę

kaip šviesybę ir tavo viernybę kaip pėtus.

7. Buk kantrus Ponui Dievui ir lauk jo! Ne papyk ant to, kuriam jo veikals laimingay sėkasi.

8. Laukis nů kėršto ir pamesk rustybę; ne papyk, jeib ir tu pikto ne darytumbei.

9. Nes piktieji bus išgaišinti; bet kurie laukia Pono Dievo, žėmę apturės.

10. Dar mážo be reik, tay jau ne b'yra Dievo-nesibijančojo; ir kada tu veizdėsi jo vietôs, ne be bus jo.

11. Bet pavárgulei apturės žėmę ir džaugsis didžame pakájuje.

12. Dievo-nesibijąsis grumzdža teisamjam ir sukánda savo dantis ant jo.

13. Bet Ponas Dievas jůkias jo; nesa jis rég, kad jo diena ateiti.

14. Dievo-nesibijantieji ištraukia kárdą ir itempja savą kilpinį, kad ubagą ir pavárgulį parstumtu ir žavintu gerůsus.

15. Bet jů kárdas eis ing jů pačů širdį, ir jů kilpinis palůš.

16. Mážumas, kurį teisusis tur, gerésnis yra, ne kaip didysis lobis daugiů Dievo-nesibijančůjů.

17. Nesa pétys Dievo-nesibijančůjů palůš, bet Ponas Dievas išlaiko teisůsus.

18. Ponas Dievas pažysta dienas gerůjů, ir jů lobis amžinay išsilaikys.

19. Jie ne bus gėdoje piktamė čėsė, ir brangybėje ganà apturės.

20. Nesa Dievo-nesibijantieji prapuls, ir neprietelei Pono Dievo, norint butu kaip gražáusa lanka, tačau sugaiš, kaip dumai išnyksta.

21. Dievo-nesibijąsis žyčija ir ne užmoka; ale teisusis mielaširdingas ir důsnus yra.

22. Nesa jo pėržegnotieji apturės žėmę, bet jo prakéiktieji tur but išgaišinti.

23. Tokio vyro žingsnis Pono Dievo yra paskùbinamas, kursai mėgsta jo kelais.

24. Jey jis půla, tay ne atmetams yra, nesa Ponas Dievas jį išlaiko prie rankôs.

25. Jaunas buvau ir pasenau, ir niekaday ne regėjau teisųjį prastotą, ney jo sėklą důnôs jėškinėjančę.

26. Jis visados yra mielaširdingas ir su džaugsmu žyčij, ir jo sėkla bus pėržegnota.

27. Laukis nů pikto ir daryk gérą, ir pasilik visados!

28. Nesa Ponas Dievas myl tiesą ir ne prastoj savo

šventůsus; amžinay jie bus aspsaugojami, bet Dievo-nesibijančůjů sėkla bus sugaišinta.

29. Teisieji gyvéntinay gaun žėmę ir pasiliekt toje amžinay.

30. Teisojo burna kalba išmintį, ir jo liežuvis mokina tiesą.

31. Zokonas jo Dievo yra jo širdije, jo žingsnei ne slysta.

32. Dievo-nesibijąsis tykoja teisojo ir dumoj jį nužavinti.

33. Ale Ponas Dievas ne důst jį ing jo rankas, ney pražudo jį, kada nusúdijams yra.

34. Lauk Pono Dievo ir laikyk jo kėlą, tay jis tavę iškėls, kad žėmę gyvéntinay gáutumbei; tu išvysi, kad Dievo-nesibijantieji bus išgaišinti.

35. Aš mačau Dievo-nesibijantį, tas išsikėlė ir išsiplátino ir žalávo kaip bapků médis.

36. Ir kaip praėjau, štay, jau ne be buvo; aš jo klàusiau, bet niekur ne buvo rándamas.

37. Pasilik géras ir buk teisus, nesa tokiems paskiausey geray bus.

38. O pėržengtojei visi iš vieno bus išpústiti, ir Dievo-nesibijantieji galáusey bus sugaišinti.

39. Ale Ponas Dievas gélbti teisůsus; tas yra jů stiprybė bėdoje.

40. Ir Ponas Dievas jůs užstos ir išgélbės jůs, jis jůs nů Dievo-nesibijančůjů išgélbės ir jiems padės; nesa jie nusitik jamui.

PSALMAS XXXVIII.

1. Psalmas Dovido ant paminklo.

2. Pone Dieve, ne koravók manę savo narse, ney koznik manę savo keršte!

3. Nesa tavo strėlos yra manije, ir tavo ranka spaudž manę.

4. Nieko svéiko niera manamė kúne dėl tavo grumzdimo; ir ney jókio pakájaus káulůse mano dėl mano grieků.

5. Nesa mano griekai pérreit mano gálvą; kaip sunki kokia našta jie man per sunkus pastójo.

6. Mano žaizdos smird ir pulůj dėl mano neišmintiės.

7. Aš váikščoju pasilenkęs ir labay susirietęs, visą dieną aš váikščoju smútnas.

8. Nesa mano strėnos visay

padžūsta, ir niera nieko sveiko ant mano kuno.

9. Su manim iš viso kitaip yra; aš esmi didey sukùltas, aš dejūju dėl nepakajávimo savo širdiês.

10. Pone Dieve, po tavo akiû yra visas mano noras, ir mano dusáujimas tav ne užslēptas.

11. Mano širdis dréba, mano syla manę prastójo, ir šviesybė mano akiû niera manipi.

12. Mano mylimieji ir prietelei stov prieš manę ir baidosi mano slogôs, ir mano artimieji atsitolin.

13. Ir kurie mano dušiôs tykoj, spéndž man; ir kurie man pikt vélij, kalba, kû budu nor iškádôs daryti ir visokias buklystes dumoj.

14. Bet aš turu buti kaip kurtinys ir ne girdēti, ir kaip nebilys, kursai savo burnôs ne atver.

15. Ir turu buti kaip negirdis ir neturys prieštarimo savo burnoj.

16. Ale aš tavęs laukiu, Pone Dieve, tu, Viešpatie mano Dieve, išklausysi.

17. Nes aš dumoju, jeib ant manęs nesidžaugtus; kada mano koja paslystu, didey jie prieš manę girtusi.

18. Nesa aš ant vargo esmi léistas, ir mano sopėjimas visaday esti po mano akiû.

19. Nes aš pasakáu savo nusidėjimą ir rupinûs dėl savo griekû.

20. Ale mano neprietelei gyvén ir yra sylingi; kurie manę neapkenč, yra didi.

21. Ir kurie man pikt dáro už gérą, státosi prieš manę, todėl, kad aš, kas gér yra, mylu.

22. Ne prastok manę, Viešpatie mano Dieve, ne buk toli nû manęs!

23. Pasiskubink man pristoti, Pone Dieve, mano pagálba!

PSALMAS XXXIX.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins Jedutuno.

2. Aš apsiėmjau saugotis, kad ne susigriešičau savo liežuvju. Aš savo burną valdysu, kadangi turu regėti Dievo-nesibijantiji po savo akiû.

3. Aš nutilau ir tylu ir ne sakau džaugsmo ir savo vargus turu ryti ing savę.

4. Mano širdis užsidegė mano kune, ir kada to atsimenu, ney degte degu; aš kalbu savo liežuvju.

5. Bet, Pone Dieve, ben pamokink manę, kad gálas

su manim tur buti, kad mano ámžias savo čēsą tur, ir aš atstóti turu.

6. Štay, mano dienos yra kaip plaštaka pas tavę, ir mano ámžias kaip nieks po tavo akiû. Kaip visiškay nieku yra visi žmonės, kurie taip be báimês elgiasi! Sêla.

7. Jie váikščoj kaip šešėlis ir noprósnay didey pasirúpin; jie renka ir ne žino, kam tai téks.

8. Taygi, Pone Dieve, kûm aš linksmisus? Aš nusitikiu tavimi.

9. Išgélbėk manę nû visû mano griekû ir ne dûk manę paikiemsiems apjûku buti!

10. Aš tylēsu ir savo burną ne atvérsu; tu geray ištaisysi.

11. Attolink nû manęs savo slogą; nes aš apalpau dėl koravonês tavo rankôs.

12. Kada tu žmogų griekû dėl baudi, tay jo gražumas suêdams yra, kaip nû kandžû. Ak kaip visay nieku yra visi žmones! Sêla.

13. Klausyk mano maldôs, Pone Dieve, ir pérmanyk mano šauksmą ir ne tylėk ant mano ašarû! nes aš esmi kaip tavo ateivis, taip ir tavo miesčonis, kaip visi mano tėvai.

14. Làukis nû manęs, kad atsigaivinčau, pirmneng nueičau ir daugiaus čonay ne bučau.

PSALMAS XL.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

2. Aš laukiau Pono Dievo, ir jis lenkêsi manęsp ir klausė mano šauksmą,

3. Ir ištraukė manę iš baisôsês dûbês ir iš purvû, ir pastátė mano kojas ant ûlôs, kad tikray minti galu.

4. Ir dávė man naują giesmę ing mano burną, gárbinti musû Dievą; toktai daug regês ir bijosis Pono Dievo ir ant jo nusitikês.

5. Gér tam, kurs savo nusitikėjimą guldo ant Pono Dievo, neygi gręžasi prie puikiûjû ir melûjančûjû!

6. Viešpatie, mano Dieve, didi yra tavo stebuklai ir tavo mislys, kurus tu ant musû parodai; tav ney viens niera lygus; aš jûs apsakysu ir apie jûs kalbēsu, kačeig jie ne paskáitomi yra.

7. Apieros ir valgimo apieros tav ne pamēgsta, bet ausis tu man atvērei; tu ne nori ney déginimo apierôs, ney apierôs už griekus.

8. Tay aš sakiau: Štay, ateimi, knygosa apie manę yr parašyta.

9. Tavo vâlę, mans Dieve, aš rods pildau ir tavo zokoną turu savo širdije.

10. Aš apsakysu teisybę didimė surinkimė; štay, aš ne dûsu sav užkimšti savo burną; Pone Dieve, tu tai žinai.

11. Tavo teisybę ne slepju savo širdije; apie tavo viernybę ir apie tavo išgánimą aš kalbu; aš ne slepju tavo malonę ir viernystę po akiû didžojo surinkimo.

12. Bet tu, Pone Dieve, ne atkreipk nû manęs savo mielaširdystę; dûk savo malonę ir viernystę visada manę apsáugot!

13. Nes vargai be skaitlaus manę apêmė, mano griekai manę pagávo, kad ne galu regêti; jû daugiaus yra, ne kaip plaukû ant mano galvôs, ir mano širdis manę prastójo.

14. Dûk tav pasimêgt, Pone Dieve, kad tu manę gélbėtumbei; skubinkis, Pone Dieve, man ant pagálbôs!

15. Gėdėtis turėtu ir apgėdinti buti, kurie tyko mano dušiôs, kad ję nužavintu; atgalôs turėtu gryšti ir gėdoje buti, kurie man ką pikt vélija.

16. Jie savo gėdoje turėtu nusigąsti, kurie ant manęs šaukia: „Čeba, čeba!"

17. Turėtu džaugtis ir linksmintis visi, kurie tavęs klausinėj; ir kurie tavo išgánimą myl, tur sakyti visados: „Pone Dieve, búk didey pagárbintas!"

18. Nes aš esmi bėdnas ir pavárgęs, bet Ponas Dievas rúpinasi už manę; tu esi mano gelbėtojis ir išganytojis; mans Dieve, ne trùk!

PSALMAS XLI.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

2. Geray tam, kurs pasigail reikalaujančo, tą Ponas Dievas išgélbės piktamė čėsė.

3. Ponas Dievas jį apsaugos ir gyvą išlaikys ir dûs jam geray pasisékt ant žėmês, neygi jį padûs ant valês jo neprietelių.

4. Ponas Dievas jį atgaivis ant smertiês pátalo; tu jį gélbėsi iš visôs jo ligôs.

5. Aš tariau: Pone Dieve, buk man malonus, gydik mano dušią, nesa tav aš susigriešijau.

6. Mano neprietelei pikt

kalba prieš manę: „Kada jis mirs, ir kada jo vardas išgaiš?“

7. Jie ateit žvalgyti ir tačau ne iš širdiės dumoj, bet bile ko jėško, kad galėtu bluzniti ir nuėję išplátin.

8. Visi, kurie manę n'apkenč, tylomis prieš manę eit ir dumoj pikt ant manęs.

9. Jie didžausą klástą prieš manę sudumoj: „Kada jis gulės, ne turės vėl kéltisi.“

10. Ir mano prietelius, kuriam aš pasitikėjau, kurs mano dûną válgė, po kojû manę mina.

11. Bet tu, Pone Dieve, buk man malonus ir gélbėk manę, tay aš jiems užmokėsu.

12. Ant to numanáu, kad tu manimi mėgsti, kad mano neprietelius ant manęs ne šúkaus.

13. Bet manę tu išlaikai mano nobažnystės dėley ir statai manę po savo akiû amžinay.

14. Pašlovints buk Viešpats Dievas Izrael nûg ámžiû iki ámžiû! Amen, Amen.

PSALMAS XLII.

1. Pamokinimas vaikû Kora, pirmgiedotins.

2. Kaip élnis šaukia šviežo vandens, taipo mano dušia, Dieve, šaukia tavęspi.

3. Mano dušia trokšta Dievo, gyvojo Dievo; kada iškaksu tenay, kad Dievo véidą regėčau?

4. Mano ášaros yra mano penukšlas dieną ir naktį, kadangi man kas dieną sakoma yra: „Kamė dabar tavo Dievas?“

5. Kadagi toktai pajuntu, tay aš savo širdį iškrėču savije; nesa aš rods norėčau nueiti su pulku ir su jeis keláuti ing Dievo namus, besidžaugdamas ir dėkavodamas tarp pulkû švenčančûjû.

6. Kam nusismútiji, mano dušia, ir taip nepakajûji manije? Lauk Dievo, nes aš jam dar dėkavosu, kad jis manę gélbt savo veidu.

7. Mano Dieve, mano dušia esti smutna manije; todėl atsimenu tavęs žémėje pas Jordaną ir Ermonim, ant mážojo kálno.

8. Tavo tvanai niúkia, jog če viena gilybė ir tén kita gilybė užia; visos tavo bangos ir vilnys eit per manę.

9. Ponas Dievas dienomis pažadėjo savo malonę, ir naktimis giedmi jam ir meldžûs Dievopi savo gyvasčio.

10. Aš sakau Dievui, savo ůlai: Kam manęs užmiršai? kodėl aš taip smutnas turu váikščoti, kad mano neprietelius manę spáudža?

11. Yra kaip razbajystė mano káulůse, kad mano neprietelei manę gėdin, kad jie kas dieną man sáko: „Kamė dabar tavo Dievas?“

12. Kam smútijiesi, mano dušia, ir taip nepakajůji manije? Lauk Dievo, nes aš jam dar dėkavosu, kad jis mano véido pagálba ir mano Dievas yra.

PSALMAS XLIII.

Súdik manę, Dieve, ir bylinėk už manę prieš nešventůsus žmones ir išgélbėk manę nů neviernůjů ir piktůjů žmonů!

2. Nesa tu esi Dievas mano stiprybės, kam patremi manę? kam důdi manę taip smutną eiti, kad mano neprietelei manę kankina?

3. Siúsk savo šviesybę ir savo tiesą, kad jie manę vadžotu ir véstu manę ant šventojo kálno ir ant tavo gyvénimo,

4. Kad nueičau prie Dievo altoraus, prie to Dievo, kursai yra mano džaugsmas ir linksmybė, ir tav, Dieve, dėkavočau ant árpôs, mano Dieve!

5. Kam smútijiesi, mano dušia, ir taip nepakajůji manije? Lauk Dievo, nes aš jam dar dėkavosu, kad jis mano véido pagálba ir mano Dievas yra.

PSALMAS XLIV.

1. Pamokinimas Vaiků Kora, pirmgiedotins.

2. Dieve, mes savo ausimis girdėjom, musů tėvai mums pasákė, ką tu darei jů čėse iš senů dienů.

3. Tu savo ranką pravarei pagonus, ale jus tu isodinai; tu žmones išpústijei, ale jůs tu išplátinai.

4. Nesa jie žémę ne pérveikė savo kárdu, ney jů pétys jiems gélbėjo; bet tavo déšinė, tavo pétys ir šviesybė tavo véido; nesa tu jeis pasimėgai.

5. Dieve, tu tas pats esi, mano karálus, kursai tu Jokubui pagálbą žadi.

6. Su tavim savo neprietelius sudaužysim; tavo vardan pamisim prieš mus priešsisténgiančůsus.

7. Nes aš ne nusitikiu savo kilpinu, ir mano kardas ne gal manę gélbėt.

8. Bet tu gélbi mus nů musů nepriètelių ir apgědini mus neapkenčančůsus.
9. Mes kas dieną gárbisim Dievą ir tavo vardui děkavosim amžinay. Sěla.
10. Kamgi dabar mus patremi ir důdi mus gědoje buti ir ne išeini tarp musů pulků?
11. Tu důdi mus bėgti po akių musů nepriètelių, kad mums viską išplěša, kurie mus n'apkenč.
12. Tu důdi mus suryti, kaip avis, ir išsklaidài mus tarp pagonů.
13. Tu pardůdi savo žmones dovanay ir ne imi nieką už jůs.
14. Tu darai mus iškolójimui musů kaimynams, jůkui ir apgědinimui aplink mus gyvénantiems.
15. Tu darai mus pávyzdžui tarp pagonů, ir kad žmonės galvą ant musů kráto.
16. Kas dieną mano gěda yra po mano akių, ir mano véidas pilnas yra apgědinimo,
17. Kad aš peikiančus ir bluznijančus girděti ir nepriètelius bey pasitiešijančus regěti turu.
18. Toktay vislab ant musů atějo; ir tačau tavęs ne užmiršom, neygi neviernay tavo derějime ne dárėm.
19. Musů širdis ne atstójo, ney musů vaikščojims ne atsikreipė nů tavo kélo,
20. Kad tu mus taipo sudaužai tarp smakų ir apdengi mus su tamsybe.
21. Jey mes vardo savo Dievo butumbim užmiršę ir savo rankas pakėlę svetimop dievop,
22. Tay Dievas galětu rásti, kadangi jis pažysta musů širdiės dugną.
23. Nesa tavęs děl kas dieną pasmáugiami esme, ir kaip pjáujamos ávys esme láikomi.
24. Pabùsk, Pone Dieve, kam miegi? pabùsk ir mus taip nůděmay ne patrémk!
25. Kam paslepi savo véidą, užmiršti musů vargų ir prispaudimů?
26. Nesa musů dušia prilenkta yra prie žémės, musů kunas prilipo prie žémės.
27. Kélkis, gélbėk mus ir išvadůk mus děl savo malonės!

PSALMAS XLV.

1. Mart-giesmė ir pamokinimas vaikų Kora ant šešių strúnů, pirmgiedotins.
2. Mano širdis mislij gražę giesmę; aš giedosu apie karálų; mano liežuvis yra plunksna géro raštininko.
3. Tu esi gražáusasis tarp

žmonû vaikû, maloningos yra tavo lúpos; todėl Dievas tavę pėržegnoj amžinay.

4. Prijûsk savo kardą prie savo šaliės, tu karžygi, ir apsirėdyk gražey!

5. Tu turi laimėti savo grožybėj; ateik teisybei ant pagálbôs, pavárgusiems ant súdo ištaisimo, tay tavo déšinė dyvus parodis.

6. Aštros yra tavo strėlos, kad žmonû pulkai po tavo akiû parpûla viduj tarp neprieteliû karálaus.

7. Dieve, tavo krásė išsiláiko visados ir amžinay; scēptras tavo karalystės yra tiesus scēptras.

8. Tu myli teisybę ir neapkenti piktą elgimą; todėl tavę, Dieve, tavo Dievas pamóstijo linksmybės aliejumi daugiaus, ne kaip tavo draugus.

9. Tavo rûbai yra pilni Myrrû, Aloės ir Kėzijôs, kada išeini iš paločû, padarytû iš elepantû kaulû, tavo didėje grožybėje.

10. Tavo gražumė vaikščoj karálû dukters; marti stov po tavo dešinės viename brangiáusame aukse.

11. Klausyk, duktė, dabokis ir prilenk savo ausis; užmiršk savo žmonû ir namû savo tėvo!

12. Tay pamėgs karálus tavo grožybe, nesa jis yra tavo Ponas, ir tu turi jo melstis.

13. Duktė Zoro bus su dovanomis čejau; žmonû bagotieji po tavo akiû melsis.

14. Karálaus duktė visa šlovna iš vidaus yra, ji auksinu rubù apvilkta yra.

15. Ji vėdama yra pas karálų, išrašytûse rûbûse; ir jôs draugalos, mergos, kurios pasekė ję, vėdamos yra pas tavę.

16. Jos vėdamos yra su džaugsmu ir su linksmybe; ir eit ing karálaus paločų.

17. Vietoje savo tėvû tu gausi vaikû, tus padarysi kunigaikščeis po visas žemės.

18. Aš tavo vardo atsimisu nû vaikû iki vaikû-vaikû; todėl dėkavos tav žmonės visados ir amžinay.

PSALMAS XLVI.

1. Giesmė vaikû Kora, ant Alamóto pirmgiedotina.

2. Dievas yra musû nusitikėjimu ir stiprybe, pagálba didžiosa bėdosa, kurios nums tikosi.

3. Todėl nesibijom, kačeig sviets prapultu, ir kalnai viduj jurû nugrimstu,

4. Kačeig jures úžtu, ir nûg

jû susijùdinimo kalnai sugrútu. Sēla.

5. Tačau Dievo miestas labay gražey išsilaikys su savo versmélēmis, kur šventieji namai yra Aukščáusojo.

6. Dievas yra jamè viduj, todēl jisai išsilaikys; Dievas gélbt jį anksti.

7. Pagonai tur nusimintis, ir karalystes pulti; žémė tur sugaišti, jam be graujant.

8. Ponas Dievas Zebaot yra su mumis, Dievas Jokubo yra musû apgintoju. Sēla.

9. Šen eikit ir žvalgykit Pono Dievo dárbus, kursai ant žémēs tokius išpústijimus padáro,

10. Kursai nurámdo karus po visą svietą, kursai kilpinus suláužo, ragotines sudáužo ir vežimus ugnimi sudégina!

11. Tylēkit ir numanykit, kad aš esmi Dievas! Aš sav garbę padarysu tarp pagonû, aš padarysu sav garbę ant žémės.

12. Ponas Dievas Zebaot yra su mumis, Dievas Jakubo yra mums apgintoju. Sēla.

PSALMAS XLVII.

1. Psalmas, pirmgiedotins vaikû Kora.

2. Džaugkities ing rankas mušdami, visi žmonės, ir pašukaukit Dievui linksmu balsù!

3. Nesa Ponas Dievas, visû aukščáusasis, yra išgastingas, didis karálus ant visôs žėmēs.

4. Jis svietą pavers po musû, ir žmones po musû kojû.

5. Jis mums išrinko ing tēviškės dalį garbę Jokubo, kurį jis myl. Sēla.

6. Dievas užženg šukávimu, ir Viešpats su skambanče trûba.

7. Laupsinkit, laupsinkit Dievą; laupsinkit, laupsinkit musû karálų!

8. Nesa Dievas yra karálus ant visôs žémēs; laupsinkit jam išmintingay!

9. Dievas yra karálus ant pagonû; Dievas sēd ant savo šventôsēs krásēs.

10. Kunigaikščei tarp žmonû susirinko, jeib butu žmonės Dievui Abraómo; nes Dievas yra didey paáukštints prie didžûjû ant žémēs.

PSALMAS XLVIII.

1. Psalm-giesmė vaikû Kora.

2. Didis yra Ponas Dievas ir didey pagirtas miestè musû Dievo ant savo šventojo kálno.

3. Kalnas Sion yra kaip graži šakélė, iš kuriôs linksminas visa žémė; pas šalį prieš šaurę yra miestas didžojo karálaus.

4. Dievas pažystams yra jû paločûse, kad jis yra apgintoju.

5. Nesa štay, karálei susirinko ir visi pro šalį nusitraukė.

6. Jie nusidyvijo, toktai regēdami, jie nusigando ir parpûlė.

7. Drebėjims jûs tenay sugávo, sopėjimas, kaip moteriškę gimdančę.

8. Tu sudaužai akrutus juriosa per rytû vėją.

9. Kaip girdėjom, taip ir régim tai ant miesto Pono Dievo Zebaot, ant miesto musû Dievo; Dievas amžinay tą išláiko. Sėla.

10. Dieve, mes laukiam tavo loskôs tavo bažnyčoj.

11. Dieve, koks tavo vardas, tokia ir tavo garbė yra iki svieto gálo; tavo dešinė yra pilna teisybės.

12. Tesidžaug kálnas Sion, ir dukters Judo testov linksmos tavo provû dėley!

13. Apstokite Sion ir apsikabinkit ję, skaitykite jôs koryčas!

14. Pilnay budavokit jôs mûrus ir paáukštinkit jôs paločus, kad apie tai sakyta butu vaikû-vaikams,

15. Kad šisai Dievas yra musû Dievas visados ir amžinay! jis vadžoj mus kaip jaunumą.

PSALMAS XLIX.

1. Psalmas vaikû Kora, pirmgiedotins.

2. Paklausykit, visi žmonės, dabokities visi, kurie gyvi este šime čėse,

3. Kaip prastieji, taip ir ponai, kaip bagotieji, taip ir pavárgulei podraugey!

4. Mano burna kalbės apie išmintį, ir mano širdis apie rázumą sakys.

5. Mes girdėsim géra kalbėsį ir gražų iždumojimą ant árpôs žaisime.

6. Kodėl bijočaus piktosa dienosa, kada piktenybė mano pamintojû manę apstoj?

7. Kurie nusitik savo lobjû ir girasi savo didžu turtu.

8. Juk brolis ne gál ney vieną išvadûti, neygi ney vieną su Dievu sudérinti.

9. Nesa per brangu yra jû dušią išvadûti, kad tai ne ištaisys amžinay.

10. Ir kačeig jis ilgay paténka, ar dûbės ne regēs?

11. Nes regēsim, kad tokie išmintingieji tačau miršta

taipojau, kaip ir durnieji, ir paikieji pragáišta ir tur savo lobį kitiems palikti.

12. Tai jû širdiês noras, kad jû namai pasiliktu visados, jû gyvénimai patéktu amžinay ir turêtu didę šlovę ant žémês.

13. Tačau jie ne gal pasilikt tokioj šlovėj, bet tur išgaišti kaip galvijas.

14. Šitas jû dárbas tiktay paikystė yra, tačau jû vaikai tai gira su savo burna. Sêla.

15. Jie gul pékloj, kaip ávys, smertis gáno jûs; ale gerieji bevéik ant jû ponavós; ir jû tyčavimas tur pragáišti, pékloj tur jie pasilikt.

16. Ale Dievas mano dušią išgélbês iš péklôs maciês, nesa jisai manę priêmė. Sêla.

17. Nesibijok, jey kas pralobsta, jey garbė jo namû išsiplátina.

18. Nesa mirdams jis nieko ne ims drauge, ir jo garbė ne séks jį.

19. Bet jis linksminas iš šito gérojo gyvénimo ir tai šlovina, jey kas gerû dienû jėško.

20. Šitaip jie eiti paskuy savo tėvus ir šviesybês ne reg amžinay.

21. Trumpay, kada žmogus šlovėje yra ir ne tur rázumo, tai jis išgáišta, kaip banda.

PSALMAS L.

1. Psalmas Assapo.

Dievas, Ponas Dievas, galysis, kalba ir šaukia svietui nû saulês užtekėjimo iki nusileidimui.

2. Iš Siono prasidest gražusis skaistumas Dievo.

3. Musû Dievas ateit ir ne tyl. Išpústijanti ugnis eit pirm jo, ir aplink jį didi vêtra.

4. Jis vadin dangų ir žémę, kad savo žmones súditu.

5. Surinkit man mano šventûsus, kurie daugiaus laiko suderėjimą, ne kaip apierą!

6. Ir dangus apsakys jo teisybę, nesa Dievas yra súdža. Sêla.

7. Klausykite, mano žmones, dûkit man kalbêti, Izrael, dûk man tarp tavęs lûditi: Aš, Dievas, esmi tavo Dievas.

8. Dêl tavo apierôs aš ne baru tavę, juk tavo déginimo apieros visados be to po mano akiû yra.

9. Aš ne imsu veršus iš tavo namû, ney ožius iš tavo tvártû.

10. Nesa visos žvêrys gi-

roje mano yra, ir banda ant kalnû, kur jû po túkstančeis eiti.

11. Aš pažystu visus paukščus ant kalnû, ir visokios žvērys ant lauko po mano akiû yra.

12. Jey álkčau, tav apie tai ne sakyčau; nesa žémė yra mano ir vislab, kas toje yra.

13. Bēs dingai, manę norintį jautēnôs válgit, arba ožiû kraujo gérti?

14. Apieravok Dievui dēkavojimą ir atadûk Aukščáusam savo pážadus!

15. Ir šauk manęspi savo bēdoje; tay aš tavę išgélbēsu, ir tu manę gárbisi!

16. Bet Dievo-nesibijančamjam sako Dievas: Kam tu praneši mano prisákimus ir imi mano derējimą ing savo burną?

17. O tačau n'apkenti paklusnumą ir n'apsiimi mano žodžiû pildit;

18. Vágį regēdams bēgi su jûm, ir draugystę laikai su péržengtojeis venčavonystēs.

19. Savo burnai tu dûdi pikt kalbēti, ir tavo liežuvis vartoj melus.

20. Tu sēdi ir kalbi prieš savo brolį, tu apkalbi savo motinôs sunų.

21. Tai tu darai, o aš tylu, ir tu tiki, manę tokiu busentį, koks tu esi; bet aš tavę koravósu ir tav tai po akiû statysu.

22. Ben dabokities to, jús, kurie Dievo užmirštat, kad aš kartunta (jus) ne praplēščau, ir ne butu če daugiaus ney vieno gelbētojo.

23. Kurs dēkavonę apieravoj, tas gárbin manę; ir če yra kélas, kad jam parodičau Dievo išgánimą.

PSALMAS LI.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

2. Kaip prárakas Natonas pas jį atējo, kad jisai buvo prie Bat-Sebôs iējęs.

3. Dieve, buk man malonus pagal savo mielaširdingystę ir išgesyk mano griekus pagal savo didįjį susimilimą!

4. Mazgok manę geray nû mano nusidējimû ir apčystik manę nû mano griekû.

5. Nes aš pažystu savo nusidējimus, ir mano griekai visaday yra po mano akiû.

6. Tav vienam susigriešijau ir piktay po tavo akiû dariau; kad tu teisus butumbei savo žodšûse ir čy-

stas pasiliktumbei, kada súdijams esi.

7. Štay, aš iš griešningôs sěklôs esmi pagimdytas, ir mano motina manimi, griekûse susigávo.

8. Štay, tu měgsti teisybe, kuri paslěpta yra; tu manę mokini paslěptąję išmintį.

9. Apšlakstyk manę Yzopù, kad čystas bučau; mazgok manę, kad báltas bučau kaip sniegas!

10. Dûk man išgirst džaugsmą ir linksmybę, kad kaulai džaugtus, kurus tu sumušei!

11. Paslěpk savo véidą nû mano griekû ir išgesyk visą mano piktenybę!

12. Išprovik manije, Dieve, čystą širdį ir dûk man naują tikrą Dvasę!

13. Ne atmesk manę nû savo véido, neygi atimk nû manęs savo Šventąję Dvásę!

14. Palinksmink manę věl savo pagálba, ir linksma Dvasė te išlaiko manę!

15. Nes aš peržengtojus tavo kélus mokisu, kad griekininkai tavęspi prisivérstu.

16. Išgélběk manę nû kraujo kaltybjû, Dieve, kursai tu mano Dievas ir išgelbětojis esi, kad mano liežuvis tavo teisybę pagirtu!

17. Pone Dieve, atvérk mano lúpas, kad mano burna tavo garbę apsakytu!

18. Nesa tu ne měgsti apierû, aš tav rods tû dûčau, ir déginimo apieros tav ne patinka.

19. Apieros, kuriomis Dievas měgsta, yra smutna dvásė; smutną ir sudaužytą širdį tu, Dieve, ne papéiksi.

20. Geray daryk Sionui pagal savo malonę, budavok múrus Jeruzalěje!

21. Tada tav itiks apieros teisybės, déginimo ir čėlos apieros; tada apieravos tav jaučus ant tavo altoraus.

PSALMAS LII.

1. Pamokinimas Dovido, pirmgiedotins,

2. Kaip Doegs, Edomitas, atějo ir Saului sakydams tárė: Dovids atějo ing namus Ajiměleko.

3. Kągi tyčojies, tu smarkininke, kaip galis iškádôs daryti? Juk Dievo malonė dar kas dieną paténka.

4. Tavo liežuvis mislij iškádą ir pjauja melais, kaip aštrus barzdskutys.

5. Tu mielaus kalbi piktay, ne kaip geray, ir melus, ne kaip teisybę. Sěla.

6. Tu rods kalbi vislab,

kas ant išgaišinimo dér, neviernu liežuvjù.

7. Todėl Dievas tavę ir visiškay išpústis ir sudaužys ir iš tavo namû ištrauks ir iš žémės gyvûjû išgaišys. Sėla.

8. Ir teisieji regės tai ir bijosis ir iš jo jûksis:

9. „Štay, tas yra tas vyras, kurs Dievą už savo palinksminojimą ne láikė, bet nusitikėjo savo didžu lobjù ir buvo galys iškádą daryti.“

10. Bet aš išsilaikysûs, kaip žálas aliejaus médis Dievo namûse, ir nusitikiu Dievo malone visados ir amžinay.

11. Aš dėkavoju tav amžinay, nesa tu gali tai geray ištaisyti; ir lauksu tavo vardo, nesa tavo šventieji iš to džaugiasi.

PSALMAS LIII.

1. Pamokinimas Dovido, švent-vietoj pakárčuy pirmgiedótins.

2. Paikieji kalba savo širdije: Niera Dievo. Jie niekam ne dér ir bjaurybė pastójo piktame savo elgime, če niera ney vieno, kurs ką gér darytu.

3. Dievas pažvilgėjo iš dangaus ant žmonû vaikû, kad regėtu, bau butu, kas išmánąs ir Dievo atbojąs.

4. Bet jie visi paklydo ir nenaudingais pastójo, če niera ney vieno, kurs gér darytu, ir ney vienintelio.

5. Argi ne nor piktadėjei priimti pamokslą, kurie mano žmones ryja, kad savę papenėtu, o Dievą ne meldža?

6. Bet če jie bijos, kur ne reik bijotis; nes Dievas išbarsto varytojû kaulus; tu jûs apgėdisi, nesa Dievas jûs paniekin.

7. Ak kad pagálba iš Siono ant Izrael ateitu, ir Dievas savo apkáltûsus žmones išgélbėtu! tay džaugtus Jokubas, ir Izraėl linksmas butu.

PSALMAS LIV.

1. Pamokinimas Dovido, pirmgiedotins ant strúnû,

2. Kaip Zipitai atėjo ir tarė Saului: Dovids pas mus pasislėpe.

3. Gélbėk manę, Dieve, dėl savo vardo ir daryk man provą per savo galybę!

4. Dieve, išklausyk mano maldą; išmanyk žodžus mano burnôs!

5. Nesa piktieji státosi prieš manę, ir staigus tyko mano dušiôs, ney Dievo bijosi. Sėla.

6. Štay, Dievas man pristoj, Ponas Dievas išláiko mano dušią.

7. Jis piktenybę mano neprieteliams užmokês; išgaišink jûs per savo viernystę!

8. Tay aš apieravosu tav linksmybės apierą ir tavo vardui, Pone Dieve, dēkavosu, kad jis taip labay mus linksmin.

9. Nesa tu manę išgélbi iš visû mano vargû, kad mano ákys ant savo neprieteliû rég savo džaugsmą.

PSALMAS LV.

1. Pamokinimas Dovido, pirmgiedotins ant strúnû.

2. Dieve, klausyk mano maldą ir ne pasislēpk man be prášant!

3. Dabókis ant manęs ir išklausyk manę, kaip aš taip smutnay tûžijus ir raudoju,

4. Kad neprietelius taip šaukia, ir Dievo-nesibijąsis taip spaudža; nesa jie nor manę neteisybês káltinti ir didey manęs nekenča.

5. Mano širdis nusismûtij manije, ir smertiês išgastis manę užpûlė.

6. Báimė ir drebējimas ant manęs atējo, ir baisybė manę užpûlė.

7. Aš tariau: Ak, kad sparnus turēčau karvéliû; kad lēkčau ir ben kur pasilikčau!

8. Štay, tay aš labay atsitólinčau ir púsčoj pasilikčau. Sēla.

9. Aš skubinčaus, kad išbēgčau nûg didžojo umaro ir vētrôs.

10. Dûk, kad jû liežuvjei ne sutiktu, Pone Dieve, ir dûk jiems prapulti; nes aš regiu piktenybę ir váidą miestė.

11. Toktai yra dieną bey náktį visadôs jû murûse, rúpestis ir dárbas yra viduje.

12. Iškádijimas ponavój tûse, mélas ir prigavimas nesiláuj ant jû ulyčû.

13. Kad dar ben mano neprietelius manę apgêdintu, aš tai kentêčau; ir kad manę nekenčąsis manęs baidytus, tay aš pasislēpčau nû jo.

14. Bet tu esi mano dráugas, mano parúpitojis ir mano gentis;

15 Kuriûdu prieteliškay su viens vienu tarp savęs búdavova; mudu vaikščodavova podraugey ing Dievo namus.

16. Smertis te užeit umay ant jû, ir jie turētu gyvi péklon nukákti; nesa tikt

pik'ènybė yra tarp jû pulko.

17. Bet aš Dievop šauksu, ir Ponas Dievas manę gélbês.

18. Vakarais, rytmečeis ir pètumis skúsûs ir raudosu, tay jis mano balsą išgirs.

19. Jis išgélbti mano dušią nû tû, kurie manęs tykoj, ir dûst jei pakáją; nesa daug jû yra prieš manę.

20. Dievas išgirs ir jûs pažémis, kursai visada pasiliekt. Sèla. Nesa jie ne pastoj kitokie ir nesibijos Dievo.

21. Nesa jie užkabinėjo jo pakajingûsus ir nešventu daro jo derėjimą.

22. Jû burna glitésnė yra ne kaip sviestas, ir tačau dumoj apie karą; jû žodžei švelnesni yra ne kaip aliejus, ir tačau yra nûgi kardai.

23. Guldyk savo reikmenes ant Pono Dievo, tasai tavę aprúpis, ir teisųjį ne dûs amžinay nepakájuje buti.

24. Ale Dieve, tu jûs nustumsi ing gilę dûbę; kraujo trokštantieji ir neviernieji savo ámžią ne nuvarys per pùsę; bet aš nusitikiu tavimi.

PSALMAS LVI.

1. Auksinoji giesmė Dovido apie pamynimą kunigaikščû tarp svetimûjû, kaip Pylistėnai jį sugávo Gatė.

2. Dieve, buk man malonus, nesa žmonės nor manę nugramzdinti! kas dien jie karáuja ir várgin manę.

3. Mano neprietelei kas dien manę nugramzdin, nesa daug prieš manę karáuja puikey.

4. Kada bijaus, tay tavim nusitikiu.

5. Aš Dievo žodį girsu, aš Dievui nusitikėsu ir nesibijosu; ką darys man kunas?

6. Kas dien jie mano žodžus užkabina, jie iš vieno dumoja man pikt daryti.

7. Jie eit iš vieno tykodami ir daboja ant mano kulnû, kaipo mano dušią sugriebtu.

8. Ką jie pikt dáro, ar tai jau átleista butu? Dieve, nustumk tokius žmones be jókio susimilimo!

9. Skaityk mano bėgimą, surink mano ášaras ing savo žáką! be abejójimo tu jas skaitai.

10. Tada mano neprietelei turės atgalon gręštis; kad aš šaukiu, tay pajuntu, kad tu mano Dievas esi.

11. Aš girsu Dievo žodį, aš girsu Viešpatiės žodį.

12. Aš Dievui nusitikiu ir nesibijaus; ką gal man daryti žmonės?

13. Aš tav, Dieve, žadėjau, kad tav noru dėkavoti.

14. Nesa tu mano dušią išgėbėjei iš smertiės, mano kojas nů paslydimo, kad váikščoti galu po Dievo akiů šviesybėje gyvůjů.

PSALMAS LVII.

1. Auksinoji giesmė Dovido ant balso: „Ne prapuldik!“ pirmgiedotina, kaip jis dėl Zaulo bėgo ing důbę.

2. Buk man malonus! Dieve, buk man malonus! nesa tavim nusitik mano dušia, ir po pavėsu tavo sparnů nusitikiu, ikkoley péreis nepaláima.

3. Aš šaukiu Dievop aukščáusojop, Dievop, kursai mano vargams gálą dáro.

4. Jis sunča iš dangaus ir gélbti manę nů gėdôs manę gramzdinančojo. Sėla. Dievas sunča savo malonę ir viernystę.

5. Aš gulu su savo dušia tarp lútů; žmonů vaikai yra liepsnos, jů dantys yra ragotines ir strėlos, ir jů liežuvjei aštrus kárdai.

6. Išsikélk, Dieve, aukščaus už dangų, ir savo garbę aukščaus už visą svietą!

7. Jie mano žingsnui tinklus spéndža, ir prispáudž mano dušią; jie kása po mano akiů důbę ir patys įpůla. Sėla.

8. Mano širdis gatava yra, Dieve, mano širdis gatava yra, kad giedočau ir láupsinčau.

9. Pabùsk mano garbė, pabùsk psalterau ir arpa! anksti aš pabùsu.

10. Pone Dieve, aš tav dėkavosu tarp žmonů pulků; aš tavę laupsisu tarp žmonů.

11. Nes tavo malonė sulyg dangum išsiplátina, ir tavo tiesa, koley débesys iškánka.

12. Išsikélk, Dieve, aukščaus už dangų, ir tavo garbę aukščaus už visą svietą!

PSALMAS LVIII.

1. Auksinoji giesmė Dovido, pirmgiedotina ant balso: „Ne prapuldik!“

2. Argi be žádo pastójot, kad kalbėti ne norit, kas teisu yra, ir súditi, kas verta yra, jús žmonů vaikai.

3. Beje, tyčomis dárot neteisybę žémėje, ir abelnay gvóltą dárot savo rankomis.

4. Dievo-nesibijantieji pérkreipti yra nů mótinôs žyváto;

melágei klajoj nů mótinős żyváto.

5. Jů sudukimas yra kaip sudukimas žalčio, kaip apkurtusi angis, kuri savo ausį užkemšia,

6. Kad ne girdětu balsą żynio, burtininko, kurs geray mok burti.

7. Dieve, sutrůpik jů dantis jů burnoje ir sutrink, Viešpatie, kruminus jaunůjů lútů!

8. Jie pragaiš, kaip vandů, kurs nuteka; jie mierij savo strělomis, bet tos palúšta.

9. Jie sugáišta, kaip straigė užtrokšta, kaip nečėsu gimęs vaisus moteriškės jie nerėg saulės.

10. Pirmneng jusů erškėčei išnoks erškėtynėje, jůs kėrštas taip šviežus nuskys.

11. Teisusis džaugsis, regėdams tokį atkėršimą ir mazgos savo kojas krauje Dievo-nesibijančojo.

12. Kad žmonės galės sakyti: Teisusis tačau gaus náudą iš jo, juk Dievas dar yra sůdža ant žėmės.

PSALMAS LIX.

1. Auksinoji giesmė Dovido ant balso: „Ne prapuldik!" kaip Zaulas nusiuntė ir jo namus apsérgėdino, kad jį užmuštu.

2. Išgélběk manę, mans Dieve, nůg mano neprietelių, ir apgink manę nů tů, kurie prieš manę státosi!

3. Išgélběk manę nu piktadějů ir išvadůk manę nů kraujo trokštančůjů!

4. Nesa štay, Pone Dieve, jie tykoj mano dušiős; stiprieji susirenka prieš manę be jokiős mano kaltybės ir nusidějimo.

5. Jie běga be mano kaltybės ir pasigatávija; pabůsk ir sutik manę ir įžvelgk!

6. Tu, Viešpatie Dieve Zebaot, Dieve Izraėlio, pabůsk ir atlankyk visus pagonus; ne buk ney vienam tů malonus, kurie taip drąsus piktadějei yra! Séla.

7. Vakarais důk jiems taipojau kaukti, kaip šunims, ir běginėt aplinkuy po miestą.

8. Štay, jie plėška tarp savęs, kárdai yra jů luposa: „Kas tai girdės?"

9. Bet tu, Pone Dieve, jůksies iš jů ir visus pagonus apjůksi.

10. Děl jů galybės laikausi tavęspi, nesa Dievas yra man apgintoju.

11. Dievas man apstingay paródo savo malonę, Dievas man důst mano džaugsmą regėti ant mano neprietelių.

12. Ne pasmáugk jůs, kad

mano žmonės tai ne užmirštu; bet išvajok jůs savo galybe, Pone Dieve, musů apsaugotojau, ir nustumk jůs žemyn!

13. Jů pamokslas vieni griekai yra, ir jie pasiliekt savo puikystėj ir mokina tiktay keikimus ir prieštarávimus.

14. Išgaišink jůs be visôs malonės, išgaišink jůs, kad suteškėtu ir pajùstu, jog Dievas ponavój ant Jokubo visame svietė! Sėla.

15. Vakarais důk jiems taipojau kaukti, kaip šunims, ir aplink tekinėti po miestą!

16. Důk jiems tekėti šén ir tén penukšlo dėley ir murmėti, kad ne priválgo!

17. Bet aš giedosu apie tavo galybę ir rytmečeis girsu tavo malonę; nesa tu esi man apgintoju ir prisitikėjimas mano bėdoj.

18. Aš tavę, mans pagelbėtojau, láupsisu; nesa tu, Dieve, esi mano apgintojis ir mano maloningasis Dievas.

PSALMAS LX.

1. Auksinoji giesmė Dovido, ant psalterio šešiů strunů pamókslui pirmgiedotina;

2. Kaip jis karávo su Syrionais Mezopotamijoj ir su Syionais iš Zoba; kaip Joabs sugryžo ir išmušė Edomi Druskôs dauboje dvylika tul stančů.

3. Dieve, tu mus patrėmi ir išbarstei ir papykęs bu vai, tu mus vėl palinksmink

4. Tu žémę pajùdinai ir suplėšei, tu gydik jôs praplyšimus, kuri taipo suplėšita yrą!

5. Nesa tu savo žmonėms didį várgą parodei, tu mums malką vyno davei, kad mes svyrinėjom.

6. Bet tačau tu žénklą davei tavę prisibijantiemsiems, kurį jie attiesė, ir kurs jůs draseis padárė. Sėla.

7. Jeib tavo mylimieji išvadůti butu, taygi dabar gélbėk savo děšinė ir iškláusyk mus!

8. Dievas kalba savo šventybėj, tů džaugiůs; aš dalysu S.kėm ir matůsu pakalnę Sukot.

9. Gilead yr mano, mano yr Manasse, Epraim yra galybė mano galvôs, Juda yr mano kunigàikštis.

10. Moab yr mano mazgójimo půdas, savo kurpę aš ištiesu ant Edom, Pylistėa šukauja manęsp.

11. Kas gabęs manę ing drútą miestą? kas palydės manę ik Edom?

12. Ar ne tu tai darysi, Die-

re, kursai mus patremi, ir ne išeisi, Dieve, ant musû pulko?

13. Dûk mums pagálbą bėdoj! nės žmonû pagálba niekam nedéra.

14. Su Dievu mes didžus darbus darysim. Jis musû neprietelius pamis.

PSALMAS LXI.

1. Psalmas Dovido, pirmgidotins ant strunû.

2. Dieve, klausyk mano šauksmą ir dabokis mano maldôs?

3. Čonay ant žémês šaukiu tavęsp, kad mano širdis tužboj yra, tu vesk manę ant aukštôs ûlôs!

4. Nesa tu esi mano nusitikėjimas ir drúta pilis prieš mano neprietelius.

5. Aš gyvęsu tavo namûse amžinay ir glausûs po tavo sparnais. Sêla.

6. Nesa tu, Dieve, girdi mano pažadėjimus, tu geray apdovanóji tus, kurie tavo vardo bijosi.

7. Tu dûdi karálui ilgą ámžią, kad jo métai butu pailginti visados ir amžinay,

8. Kad jis visados išsiláiko po akiû Dievo. Išrodik jam malonę ir viernystę, kurios jį apsáugos!

9. Tay aš tavo várdą láupsisu amžinay, kad savo pažadėjimus kas dien užmokėčau.

PSALMAS LXII.

1. Psalmas Dovido, Jedutuno pirmgiedotins.

2. Mano dušia pasidûst Dievui, kursai manę gélbti.

3. Nesa jis yra mano ûlą, mano pagálba, mano apgintojis, kad ney jokia priegada manę ne prapuldis, norint didžáusoji butu.

4. Pakoley jûs visi ant vieno tykot, kad jį pasmáugtumbit, kaip kábančę sėną ir iširušį múrą?

5. Jie tiktay dumoj, kaip jį pamintu, mokinasi melûti, dûst gerus žodžus, bet širdije kéikia. Sêla.

6. Bet mano dušia lauk tiktay Dievo, nesa jisai yr mano nusitikėjimu.

7. Jis yra mano ûla, mano pagálba ir mano apgintojis, kad aš ne pulsu.

8. Dievop yr mano išgánimas, mano garbė, ûla mano stiprybês, mano nusitikėjimas yra ant Dievo.

9. Nusitikėkities jûmi visados, mieli žmones, išliekite savo širdį po jo akiû!

Dievas yra musû nusitikêjimù. Sêla.

10. Bet žmonės tačau niekai yra; didi žmonės taipojau nusidésti; jie mažáus svér ney niekas, kiek jû yra.

11. Ne nusitikėkities ant neteisybės ir piktybės, nesilaikykities tokiop, kas niekù yra! Jey jums lobis pripûla, tay širdį ant to ne guldykite.

12. Dievas vieną žodį kalbėjo, tą aš túlą kartą girdėjau, kad Dievas viens galis yra.

13. Ir tu, Pone Dieve, esi malonus ir užmoki kožnam, kaip jis užpélno.

PSALMAS LXIII.

1. Psalmas Dovido, kaip jis buvo púsčoje Judo.

2. Dieve, tu esi mans Dievas, anksti nubundu tavęsp; mano dušia trokšta tavęsp, mano kunas išsiilgsta tavęs sausoj ir išdžúvusoj žémėj, kur niera vandens.

3. Čejau veizdu ant tavęs tavo šventybėje, geisdams regėti tavo galybę ir garbę.

4. Nesa tavo malonė gerésnė yra ney gyvastis; mano lúpos laupsina tavę.

5. Cejau tavę rods láupsinčau, kol gyvs esmi, ir savo rankas pakélčau tavo vardan.

6. Tai butu mano širdiės džaugsmas ir linksmybė, kad tavę linksma burna gárbint galėčau.

7. Kad atsigulù, tay atsimenu tavęs; kad pabundu, kalbu apie tavę.

8. Nesa tu mano pagálbininks esi, ir po pavėsu tavo sparnû aš girûs.

9. Mano dušia kába prie tavęs, tavo dešinė manę išláiko.

10. Bet jie tykoj mano dušiôs, manę užpult; jie žemyn nueis po žemė.

11. Jie puls ing kárdą ir téks lápėms.

12. Ale karálus džaugiasi, Dievu. Kursai per jį bážisis, bus pagirtas; nesa melágiû nasrai bus užkimšti.

PSALMAS LXIV.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

2. Klausyk, Dieve, mano balsą mano pasiskundimė; apsaugok mano ámžią nû baisojo neprieteliaus!

3. Apslėpk manę nû surinkimo piktûjû, nû pulko piktadėjû,

4. Kurie savo liežuvjus áštrin, kaip kárdą, kurie

nůdingais savo žodžeis mierij, kaip strêlomis,

5. Jeib tylomis šàuditu géraji; umay jie šàudo ant jo, ney vieno nesibaidydami.

6. Jie yra drąsus savo piktais sudumojimais ir sako, kaip jie nor žabángus spésti, tarydami: „Kas jůs regês?“

7. Jie išdumoj klastas, užlaikydami tas tylomis, yra kytrus ir umay klástą dáro.

8. Bet Dievas jůs umay šaus, aža jiems skaudês.

9. Jû pačû liežuvis jůs prapuldis, kad jû jůksis, kas jůs máto.

10. Ir visi žmonės tai regêdami sakys: „Tai Dievas darė,“ ir supràs, kad tai jo dárbas yra.

11. Teisieji džaugsis Dievù ir jůmi nusitikês, ir visos géros širdys iš to džaugsis.

PSALMAS LXV.

1. Psalmas Dovido, giesmês vietoj pirmgiedotins.

2. Dieve, tu gárbinams esi tykamè Sione, ir tav užmokami yra pažadējimai.

3. Tu išklausai maldą, todêl ateit tavęspi visi žmonės.

4. Musû nusidêjimas didey mus spáudža, tu ročik mums atléisti musû griekus.

5. Geray tam, kurį tu išrenki ir savęsp léidi, kad gyvéntu tavo namůse, tas tur didį palinksminojimą iš tavo namû, tavo šventôsês bažnyčôs.

6. Išklausyk mus pagal dyvnąję teisybę, Dieve, musû išgánimas! tu esi nusitikējimu visû ant žémês ir toli pas júres.

7. Tu kálnus stiprey statai savo galybêje ir išrêdyts esi sylà.

8. Tu tildai užimą jurû, užimą jû vilnû ir sautimą žmonû,

9. Kad išsigástu, kurie gyvén tůse kraštůse, dêl tavo ženklû, tu palinksmini vislab, kas krutuloja, kaip rytmečeis, taip ir vakarais.

10. Tu atlankai žémę ir padrêkini ję ir darai ję didey bagotą. Dievo versmê apščey tur vandens; tu důdi geray užtikti jû javams, nesa tu taipo žémę gérini.

11. Tu girdai jôs vagas ir pašlápini jôs arimą, lytumi tu tą pamankštini ir žegnoji jôs želmenį.

12. Tu vainikoji métą savo lobjù, ir tavo pēdos varva rêbumù.

13. Gyvénimai půščoj taipojau yra rēbus, aža várva; ir kalnélei aplinkuy yra linksmi.

14. Ganyklos yra pilnos

avjû, ir lankosa tánkus stov javai, kad žmonės iš to krykštauja ir giesti.

PSALMAS LXVI.

1. Psalm-giesmė, pirmgiedotina.

2. Krykštaukite Dievui, visos žėmēs, giedokite ant garbės jo vardui, girkit jį šlovingay,

3. Tarkite Dievui: Kaip dyvini yra tavo darbai! tavo neprietelei prieš tavę nieko ne ištesēs dėl didžôsēs tavo galybēs.

4. Visos žėmės tur melstisi tavęs ir láupsinti tavę, láupsinti tavo vardą. Sėla.

5. Eikšte šén ir žvalgykite Dievo dárbus, kursai taip stebuklingas yra savo darbûse tarp žmonû vaikû.

6. Jis pérverč júres ing sausùmą, kad pēsti per vandenį gal eiti; tû džaugiamies jamè.

7. Jis ponavój savo galybe amžinay, jo ákys veizd ant žmonû; atsiskyrėji ne galēs išsikélti. Sėla.

8. Láupsinkit, jús žmones, musû Dievą, didey išplátinkite jo garbę,

9. Kursai musû dušias gyvas išláiko ir musû kojoms ne dûst slysti.

10. Nesa, Dieve, tu mus išmėginai ir čystijei, kaip sidábras čystijams yra.

11. Tu mus apkáldinai temnyčoj, tu ant musû náštą uždėjei.

12. Tu léidai žmones eiti per musû gálvas; mes ing ugnį ir ing vandenį nuėjom, ale tu mus išvedei ir atgaivinai.

13. Todėl aš su déginimo apieromis eisu ing tavo namus ir tav savo apsižadėjimą užmokėsu,

14. Kaip aš savo lúpas atvėrau, ir mano burna kalbėjo mano bėdoj.

15. Aš tav rėbjas déginimo apieras apieravosu iš sudégintû avinû; aš apieravosu jáučus su ožeis. Sėla.

16. Eikšte šén, klausykit, visi, kurie bijoties Dievo, aš išpásakosu, ką jis mano dušiai padáręs.

17. Aš jopi šaukiau savo burna ir gárbinau jį savo liešuvju.

18. Jey aš ką pikt misličau savo širdije, tay Ponas Dievas ne klausytu.

19. Todėl Dievas manę iškláuso ir daboja ant mano prášimo.

20. Pagárbints buk Dievas, kursai mano maldą ne pa-

ekin, ney savo malonę nů anęs ne kreipja!

PSALMAS LXVII.

1. Psalm-giesmė, pirmgieotina ant strůnů.

2. Dieve, buk mums malonus ir pėržegnok mus; důk mums šviesti savo véidą! Sėla.

3. Kad mes ant žémės pažintumbim jo kélą, tarp visů pagonů jo išgánimą.

4. Dėkavoj tav, Dieve, žmonės, dėkavoj tav visi žmonės.

5. Žmonės džaugiasi ir krykštauja, kad tu žmones tikray súdiji ir valdai žmones ant žémės. Sėla.

6. Dėkavoj tav, Dieve, žmonės, dėkavoj tav visi žmonės.

7. Žémė důst savo vaisų; pėržegnok mus, Dieve, musů Dieve!

8. Pėržegnok mus, Dieve, ir visas sviets jo tesibijos.

PSALMAS LXVIII.

1. Psalm-giesmė Dovido, pirmgiedotina.

2. Tesikelie Dievas, kad jo neprietelei butu išvajoti, ir kurie jo nekénč, bėgtu nů jo akiů!

3. Pravaryk jůs, kaip dumai praváromi yra! kaip váškas sutirpsta nů ugniės, taipo tur sugáišti piktieji po akiů Dievo.

4. Bet teisieji tur džaugtisi ir linksmintis po akiů Dievo ir iš širdiės džaugtisi.

5. Giedokit Dievui, láupsinkit jo várdą, taisykit kélą lengvay ateinančamjam; jo várdas yra Viešpats; ir džaugkities po jo akiů!

6. Kursai tėvas yra sirátů ir súdža našlů; jis yra Dievas savo šventamė gyvénime.

7. Dievas, kursai bebérniems namus vaikais papildo, kursai apkàltůsus išveda tikru čėsu ir paliekt (Dievo) neklausančůsus sausumoj.

8. Dieve, kaip tu pirm savo žmonů ėjei, kaip tu váikščojei po púsčą, Sėla,

9. Tay padrebėjo žémė, ir dangus varvėjo dėl šio Dievo; Sinai, dėley to Dievo, kursai Izraėlio Dievas yra.

10. Bet dabar, tu Dieve, důdi maloningą lietų, ir savůsus, kurie išdžúvę yra, atgaivini,

11. Kad tavo žvėrys gál tenay pabúti; Dieve, tu

gaivini pavárgulus savo gerybėmis.

12. Ponas Dievas důst žodį didžeis pulkais Evangėlistů.

13. Karálei ir jů pulkai bėgte bėgo, ir namů šlovė išdalija plėšimą.

14. Kada jús gulit ant lauko, tay žiba, kaip sparnai karvėlių, kurie kaip auksas ir sidábras blizga.

15. Kada Visogalisis šén ir tén tarp jů karalůs státo, tay stojas šviesu, kur tamsu buvo.

16. Dievo kálnas yra vaisingas kálnas, didis ir vaisingas kalnynas.

17. Kam šokinėjate, jús didieji kalnai? Dievas mėgsta ant šio kálno gyvénti, ir Viešpats če pasiliekt visados.

18. Vežimů Dievo yra daug túkstančů túkstančů; Ponas Dievas yra tarp jů šventamė Sinai.

19. Tu užžengei aukštyn ir apkalei apkalimą, tu gavai dovanas žmonėms, ir atpůliniems, kad Dievas Viešpats tén išsilaikys.

20. Pašlovintas t'esie Dievas kas dien! Dievas mums uždest náštą, ale jis ir gélbti mus. Sėla.

21. Mes turim Dievą gélbantį, ir Viešpatį Poną Dievą iš smertiės išgélbantį.

22. Ale Dievas savo neprietelių galvas sutris su jů můmenimi, kurie nů grieků nesiláuj.

23. Tačau sako Ponas Dievas: Aš rėbjůjů nekurus atvésu, iš gilumo jurů nekurus atvésu.

24. Todėl tavo koja kraujė tavo neprietelių bus dažyta, ir tavo šunys tą laks.

25. Régima yra, Dieve, kaip tu ateini, kaip tu, mans Dieve ir karálau, pasirodai šventinyčoj.

26. Pirma eit giedojantieji, potam žaidžantieji tarp mergů bubnijančůjů.

27. Láupsinkit Poną Dievą surinkimůse, jús iš versmės Izraėl!

28. Če Benjamins jaunáusasis, bet tarp jů karaláująs, če kunigaikščei Judo su savo pulkais, kunigaikščei Sebulon, kunigaikščei Naptali.

29. Tavo Dievas tavo karalystę attiesė, tą tu mums, Dieve, stiprink! nesa tai tavo dárbas.

30. Dėl tavo bažnyčůs Jeruzalėje karálei tav atneš dovanas.

31. Bark žvėrį nendrynėje, pulką jaučů tarp jů veršių,

kurie sumina pinigû dėley. Jis išvajoj žmones mielay karáujančůsus.

32. Kunigaikščei iš Egypto ateis, Murinû žémė išties savo rankas Dievopi.

33. Jús karalystes ant žémės, giedokite Dievui, láupsinkit Viešpatį, Sėla,

34. Tą, kursai visur dangų valdo iš pradžôs! štay, jis savám perkunui pridůs mácį.

35. Důkite Dievui mácį! jo šlovė yra Izraėlij, ir jo macis debesise.

36. Dievas stebuklingas yra savo šventinyčoje; jis yra Dievas Izraėlio, jis důs žmonėms galybę ir sylą. Pašlovints buk Dieve!

PSALMAS LXIX.

1. Psalmas Dovido, ant šešiû strunû pirmgiedotins.

2. Dieve, gélbėk manę! nesa vandû man prieiti iki dušiôs.

3. Aš nugrimstu gilumė purvyno, kur niera dugno; aš esmi gilumė vandens, ir srovė manę nor paskandinti.

4. Aš pailsáu be šaukdams, mano káklas užkimo; jau ne be regiu, kad taip ilgay turu láukti savo Dievo.

5. Kurie manęs be priežastiės n'apkenč, tû yra daugiaus, ney plaukû ant mano galvôs. Kurie man nevertay neprieteleis yra ir manę prapuldo, didey gal; aš turu užmokėti, ką ne vogiau.

6. Dieve, tu žinai mano paikystę, ir mano kaltybes niera tav užslėptos.

7. Ne důk gėdôs gauti iš manęs, kurie tavęs láukia, Viešpatie Dieve Zebaot! Ne důk gėdoj butį iš manęs, kurie tavę jėško, Dieve Izraėl!

8. Nesa tavęs dėl kenču gėdą, mano véidas pilnas yra apgėdinimo.

9. Aš svétims pastojau savo broliams ir nepažystams savo motinôs vaikams.

10. Nes aš be maž smertiės ne gavau iš didžio pápykio dėl tavo namû; ir gėda tavę gėdinančûjû užpûlė manę.

11. Ir aš verkiu ir pástnikauju karčey, ir išjůkiams esmi.

12. Aš apsivilkaus žakù, bet jie iš to jůkiasi.

13. Kurie sėd vartůse pluškioj apie manę.

14. Bet aš šaukiu tavęsp, Viešpatie, malonės čėse; Dieve, per didęję savo malonę

išklausyk manę viernu savo išgelbėjimu!

15. Išgélbėk manę iš purvo, kad ne nugrimsčau, kad išgélbėtas bučau nů n'apkenčančůjů manę, ir iš gilojo vándenio!

16. Kad patvánas manę ne nuskandintu, ir gilybė ne prarytu, ir skylė důbės ant manęs ne susidarytu.

17. Išklausyk manę, Pone Dieve, nes tavo malonė yr pilna palinksminójimo; gręškis manęspi pagal didį savo susimilimą!

18. Ir ne slėpk savo véidą nů savo tarno, nes nusismútijau; umay išklausyk manę!

19. Artinkis mano dušiósspi ir išvadůk ję, išgélbėk manę dėl mano neprietelių!

20. Tu žinai mano apgėdinimą, gėdą ir apjůką; mano priešininkai visi yra po tavo akių.

21. Gėda man lauž mano širdį ir slogina manę; aš láukiu, bau kas gailėtus, ale če niera ney vieno, ir palinksmintojų, o ney vieno ne randu.

22. Ir jie důst man tulžį válgit ir uksosą gérti didimė mano troškumė.

23. Jų stálas turėtu buti jiems virvė ant užmokėjimo ir spásto.

24. Ju ákys turėtu aptémti, kad ne regėtu; ir jų strėnos visados te suboj.

25. Išliek savo nemalonę ant ju, ir tavo baisingas kérštas sugáutu jůs!

26. Jų gyvénimai turėtu pústi pastoti; ir ney vieno ne butu, kursai jų čėtrosa gyvéntu.

27. Nesa jie pérsekinėj, kurį tu ištikai, ir girasi, kad tu savůsus skaudžey ištinki.

28. Důk jiems iš vienős kaltybės pulti ing kitą, kad ne ateitu tavo teisybėsp.

29. Išgesyk jůs iš knygų gyvųjų, kad su teiseiseis ne butu priražyti.

30. Bet aš esmi pavárgęs ir ne galu, Dieve, tavo pagálba te apsaugoj manę!

31. Aš Dievo vardą láupsisu su giesme, ir jį didey gárbisu su dėkavojimu.

32. Tai Ponui Dievui geraus itiks, ne kaip jautys turis ragus ir nagus.

33. Pavárgulei tai rég ir džaugiasi, ir kurie Dievą jėško, tų širdis bus gyva.

34. Nes Dievas klauso pavargusųjų ir ne paniekin savo apkáltůsus.

35. Láupsink jį, dangus,

žéme ir juros, ir vislab, kas jûse krùta!

36. Nesa Dievas gélbės Sioną, ir miestus Judo budavos, kad tenay gyvéntu ir jie tus sav ing dalyką butinay turėtu.

37. Ir sėkla jo tarnû jûs ing dalykus gaus, ir kurie jo várdą myl, pasiliks jûse.

PSALMAS LXX.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins ant paminklo.

2. Skubinkis, Dieve, manę pagélbėt, Viešpatie, man padėti.

3. Turėtu gėdėtis ir apgėdinti buti, kurie mano dušiôs tykoj. Turėtu atgalon gryšti ir apgėdinti buti, kurie man pikt vélij.

4. Kad vėl pagėdinti butu, kurie ant manęs šaukia: „Ce, če!“

5. Turėtu džaugtis ir pasilinksmint tavimi, kurie tavęs klausinėj; ir kurie myl tavo išgánimą, visados sakytu: „Didey buk pagárbints, Pone Dieve!“

6. Bet aš esmi bėdnas ir pavárgęs, Dieve, skubinkis manęspi! nesa tu esi mano pagálbininks ir išgélbėtojis, mans Dieve, ne trùk!

PSALMAS LXXI.

Pone Dievo, aš tavim nusitikiu, niekaday ne dûk manę gėdoje buti!

2. Išgélbėk manę per savo teisybę ir išvadûk manę, prilénk savo ausis manęspi ir gelbėk manę!

3. Buk man stipri ûla, kuriôsp visada galėčau tekėti, kursai man žadėjei gélbėt! nesa tu esi mano ûla ir mano pilis.

4. Mans Dieve, gélbėk manę iš rankôs Dievo-nesibijančojo, iš rankôs neteisojo ir smarkininko!

5. Nes tu esi mano nusitikėjimas, Viešpatie Pone Dieve, mano nusitikėjimas iš mano jaunystės.

6. Tavim nusitikėjau nûg augyvės žyváto, tu manę ištraukei iš žyváto mano motinôs; iš tavęs aš visaday girûs.

7. Aš daugiems esmi kaip stebuklu, ale tu esi man stipru nusitikėjimu.

8. Dûk mano burną tavo garbės ir tavo laupsės kas dien pilną buti!

9. Ne patrémk manę mano senystėj, ne prastok manę, kad pasilpsu!

10. Nes mano neprietelei kalba prieš manę, ir kurie

mano dušiôs tykoj, susirodij tarp savęs,

11. Sakydami: „Dievas jį prastójo; vykit ir sugáukit jį! nesa če niera išgélbêtojo.“

12. Dieve, ne buk toli nů manęs; mans Dieve, skubinkis manę gélbêt!

13. Turêtu gêdêtis ir prapulti, kurie stov prieš mano dušią; gêda ir apgêdinimu turêtu tie appilti buti, kurie mano nepaláimôs jêško.

14. Bet aš visados láuksu ir visados tavo garbę praplátisu.

15. Mano burna apsakys tavo teisybę, kas dien tavo išgánimą, kurus aš visus ne paskaitáu.

16. Aš váikščoju galybêje Viešpatiês Pono Dievo, aš tavo teisybę tiktay gárbinu.

17. Dieve, tu manę iš jaunystês mokinai, todêl apsakáu tavo stebuklus.

18. Taipojau ne prastok manę, Dieve, senystêje, kad pražilsu, pakoley tavo pétį apsakysu vaikû-vaikams, ir tavo galybę višiems, kurie dár užgims.

19. Dieve, tavo teisybė aukšta yra, tu didžus daiktus darai; Dieve, kas tav lygus?

20. Nesa tu man důdi jausti daug ir didžus vargus, ir manę vêl atgaivini ir sugrąžini manę iš gilumo žémês.

21. Tu manę labay iškeli ir manę vêl palinksmini.

22. Taygi aš tav ir dêkavoju psaltero žáislais už tavo viernystę, mans Dieve; aš tavę láupsinu ant arpôs, tu Šventasis Izraêlije.

23. Mano lúpos ir mano dušia, kurias tu išgélbêjei, linksminas ir láupsin tavę.

24. Ir mano liežuvis kas dien dumoj apie tavo teisybę, nes gêdêtis tur ir apgêdinti buti, kurie jêško mano nepaláimôs.

PSALMAS LXXII.

1. Salomono.

Dieve, důk savo súdą karálui ir savo teisybę karálaus sunui,

2. Kad jis tavo žmones véstu prie teisybês ir tavo siratas gélbêtu!

3. Důk, kad kalnai pakájų néštu tarp žmonû, ir kalnélei teisybę.

4. Jisai pavargusůsus žmones súdė išlaikys, ir sirátas gélbês, ir bluznijančůsus sudaužys.

5. Tu busi bijojams, kol saulė ir mênû tekês, ing eilû eilę vaikû.

6. Jis nužengs kaip lietus ant lauko, kaip šlakai, kurie žémę pašlápin.

7. Jo čēsůse žydēs teisusis, ir didis pakájus, pakoley mē-nů ne be bus.

8. Jis karaláus nů vienū jurū iki kitū ir nů vandens iki svieto gálo.

9. Jam klónosis, kurie púsčoj yra, ir jo neprietelei laižys dulkes.

10. Karálei prie jurū ir salū atneš dovanú, karálei iš karalystēs Arabijōs ir Sēbōs atgabęs dovanū.

11. Visi karálei jo melsis, visi pagonai jam šlúžis.

12. Nesa jis pavárgusįjį šaukiantį išgélbēs, ir sirátą išgélbētojo ne turintį.

13. Jis bus malonus pavárgusiems ir ubagams, ir dušias sirátū gélbēs.

14. Jis jū dušias iš vylaus ir piktenybēs išgélbēs, ir jū kraujas brangey bus láikomas po jo akiū.

15. Jis išliks gyvas, ir jam bus důtas auksas iš bagotō-sēs Arabijōs; ir visaday žmonės melsis po jo akiū, kas dien jį pagirs.

16. Ant žémēs, aukštay ant kalnū, javai tánkus bus; jū vaisus drebēs, kaip Libanons, ir žalůs miestůse, kaip žolė ant žémēs.

17. Jo vardas išliks amžinay; pakol saulė patèks, jo vardas bus vaikū-vaikams sakytas, ir jie bus per tą žegnoti; visi pagonai jį garbis.

18. Pagirtas t'esie Dievas Viešpats, Izraēlio Dievas, kursai viens stebuklus dáro!

19. Ir pagirtas t'esie jo pašlovintasis várdas amžinay; ir visos žémes t'esie pilnos jo garbēs! Amen, Amen.

20. Galas Maldū Dovido, Sunaus Izai.

PSALMAS LXXIII.

1. Psalmas Assápo.

Izrael tačaus tur Dievą palinksminojimu, kursai tikt čystōs širdiēs yra.

2. Bet aš be mažne klupinējau savo kójomis, mano žingsnei be mažne paslydo.

3. Nes aš papykau ant gyrpelniū, regēdams, kad Dievonesibijantiems taip geray sékasi.

4. Nes jie niera smertiēs báimėje, bet stov drútay, kaip paločus.

5. Jie ne yra nepaláimoje, kaip kiti žmonės, neygi várginami, kaip kiti žmonės.

6. Todēl jū tyčávimas brangus dáikts tur buti, ir jū piktenybė géras dárbas tur buti vadintas.

7. Jie pasipuč kaip rėbus pilvas; jie dáro, ką tiktay dumoja.

8. Jie vislab paniekin ir piktay apie tai kálba, ir kálba bey blůžnija puikey.

9. Ką jie kálba, tai iš dangaus tur kalbêta buti; ką jie sako, tai tur tikti ant žémês.

10. Todêl pritar jiems jů žmonės, ir pulkais pas jůs bêga, kaip vandů,

11. Sakydami: „Bês Dievas anů rúpintus? bês Aukščausąsis jů atbotu?“

12. Štay, tokie yra Dievonesibijantieji, tie tur gérą paláimą ant svieto ir pralobsta.

13. Argi tai bus noprósnay, kad mano širdis nebártinay elgiasi, ir kad aš savo rankas nekaltybėje mažgoju?

14. Ir kas dien várginams esmi, ir mano koravónė kas rytą gatava?

15. Bet mažir aš taip bučau sákęs, kaip jie; ale štay, tůmi bučau prasúdijęs visus tavo vaikus, kurie be butu buvę.

16. Aš dumojau apie tai, kad pérmanyčau; bet tai man per sunku buvo,

17. Iki iėjau ing Dievo šventinyčą ir pasidabojau jů gálo.

18. Bet tu jůs pastatái ant slidumo ir parmeti jůs žemyn.

19. Kaip umay jie niekù pavirsta! jie sutéška gálą gaudami su išgasču!

20. Kaip sápnas, kam pabůdus, taip tu, Dieve, jů ábrozą mieste darai papeiktą.

21. Bet skaudu man širdije ir gél man inkstůse mano,

22. Kad aš paikù turu buti ir nieko ne išmanyti ir turu buti po tavo akiů kaip galvijas.

23. Bet tačau visados tavęspi laikàusi, nes tu laikai manę prie mano dešinês.

24. Tu vedi manę pagal savo rodą ir galáusey su garbe manę priimi.

25. Kad aš tavę tiktay turu, tay aš n'atboju ney dangaus, ney žémês.

26. Kačeig mano kuns ir dušia apálpsta, tay tu, Dieve, tačaus visados esi mano širdiės palinksminojimas ir mano dalis.

27. Nes štay, kurie nů tavęs atpůla, prapuls; tu išpůstiji visus, kurie prieš tavę kekšáuja.

28. Ale tai yra mano džaugsmas, kad aš laikausi Dievopi ir savo nusitikėjimą statáu ant Viešpatiės Pono

Dievo, kad visus tavo dárbus apsakyčau.

PSALMAS LXXIV.

1. Pamokinimas Assápo.

Dieve, kam tu mus taip iš viso patremi? ir kam tokiu kerštù papykai ant avjû savo ganyklôs?

2. Atsimink savo surinkimo, kurį tu iš senû dienû uusipelnei ir sav ing dalį išvalnijei; (atsimink) kálno Sion, ant kurio gyveni!

3. Mink ant jû kôjomis ir prastumk jûs žemyn; neprietelus viską pagadino šventinyčoje.

4. Tavo priešininkai rêk tavo namûse ir įstáto tenay savo balvonus.

5. Kirvis yra régims blizgąs iš aukšto, kaip kada giroje kertama yra.

6. Jie sukapoj visas jo molavones kirvjeis ir sklutomis.

7. Jie sudégin tavo šventinyčą, jie visaip atšvenča namus tavo várdo.

8. Jie sako savo širdije: „Plêškime jûs!“ jie sudégina visus Dievo namus žémêje.

9. Savo ženklû ne be régim, ir ney viens prárakas ne be sako mums daugiaus, ir ney viens mokitojis ne be mokina mus daugiaus.

10. Ak Dieve, kóley priešininkas gêdis, ir neprietelius tavo vardą taip labay bluznis?

11. Kam savo ranką attràuki, ir savo dêšinę taip visay savo prieglobstije laikai?

12. Bet Dievas yra mano karálus iš senû dienû, iš kurio visa pagálba, kuri ant žémês nusidûst.

13. Tu suardai jûres per savo galybę, ir sulaužai smákû gálvas vandenije.

14. Tu sukuli gàlvas baugžuvjû ir dûdi jas penukšlu žmonêms púščoje.

15. Tu dûdi tikêti šaltinus ir upes, tu dûdi išdžûti dides sroves.

16. Diena ir naktis yr tavo; tu darái, kad taip saulė, kaip ir žvaigzdes tikru savo kelù tėka.

17. Tu kožnai žėmei statài jôs rubežus, vásarą ir žiemą tu darai.

18. Taygi atsimink to, kad neprietelus Dievą gêdina, ir durni žmonės bluznij tavo várdą.

19. Ne dûk dušią savo kurklélio žvêrui ir ne užmiršk taip labay savo bêdnûjû žmonélû!

20. Atsimink derėjimo! nes žémė visur baisey yra išpústita, ir trobos yra išardytos.

21. Ne důk bėdnąjį su gėda atstoti! nesa pavárgulei ir sirátos gárbin tavo várdą.

22. Kélkis, Dieve, ir užstok savo provą; atsimink gėdôs, kuri tav kas dien nusidůst nů paikůjů!

23. Ne užmiršk šaukimo savo nepriethelių! sautůmas tavo priešininků eiti jů ilgyn, jů didyn.

PSALMAS LXXV.

1. Psalmas ir giesmė Assápo ant balso: „Ne prapuldik!“ pirmgiedotins.

2. Mes dėkavojam tav, Dieve, mes dėkavojam tav ir apsákom tavo stebuklus, kad tavo várdas taip arti yra.

3. „Nesa savo čėsu aš teisey súdisu.

4. Žémė dréba, ir visi, kurie ant jôs gyvéna; bet aš stiprey laikáu jôs stulpus.“ Sėla.

5. Aš tariau gyrpelniams: Nesigirkit taipo! ir Dievonesibijantiems: Ne nusitikėkit ant savo maciės!

6. Ne nusitikėkit taip labay ant savo maciės, ne kalbėkit tokiu nůpertumù,

7. Ne ėsant bėdôs ney nů užtekėjimo, ney nů nusileidimo, ney iš kalnů púsčoje.

8. Nesa Dievas yra súdža, kursai šį pažémin ir aną iškel.

9. Nesa Ponas Dievas tur kupką rankoje, pripilta drútu vynu, ir pila iš to; bet piktieji visi tur gértí ir mėles išbaigti.

10. Bet aš apsakysu amžinay, ir láupsisu Dievą Jokubo.

11. „Ir visą mácį Dievonesibijančůjů suláužisu, kad mácis teisojo iškélta butu.“

PSALMAS LXXVI.

1. Psalm-giesmė Assápo, ant strúnů pirgiedotina.

2. Dievas Judoj pažystams yra, Izraėlije jo várdas yra pašlovintas.

3. Salėmej yra jo čėtra, ir jo namai Sione.

4. Čejau jisai suláužo strėlas kilpinio, skydą, kárdą ir kárą. Sėla.

5. Tu šlovingésnis ir stiprésnis esi, neng razbájů kalnai.

6. Puikieji tur buti applėšiti ir užmigti, ir visi karžygei tur rankas paléist;

7. Iš tavo barimo, Dieve Jokubu, užmiegt taip žirgas, kaip ir vežimas.

8. Tu esi išgastingas; kas gal po tavo akiû išsilaikyt, kad tu pyksti?

9. Kad dûdi girdêti súdą iš dangaus, tay nusigásta žémė ir nutyla,

10. Kad Dievas pasikél súdit, kad gélbêtu visiems pavárgusiems ant žémês. Sêla.

11. Kad žmonės prieš tavę sauča, tay tu garbę nusipelnai; ir kad jie dar daugiaus sauča, tay ir če esi gátavas.

12. Žadêkit ir attesêkit Viešpačui savo Dievui, jús visi, kurie aplink jį este, nééškite dovanas Išgastingamjam,

13. Kursai kunigáikščams atim drasumą ir išgastingas yra tarp karálû ant žémês.

PSALMAS LXXVII.

1. Psalmas Assápo, Jēdutuno pirmgiedotins.

2. Aš šaukiu Dievop savo balsu; Dievop aš šaukiu, ir jis iškláuso manę.

3. Čése savo bēdôs aš jēškau Poną Dievą, mano ranka naktij yra ištiesta ir nesiláuja; nesa mano dušia ne priima palinksminójimo.

4. Kad smútnas esmi, tay atsimenu Dievo; kad mano širdis tužbosa yra, tay kalbu. Sēla.

5. Tu laikai mano akis, kad budētu; aš taip apalpau, kad ir kalbêt negalu.

6. Aš atsimenu senûjû gadynû, pirmûjû métû.

7. Naktimis atsimenu savo strúnžaislû ir kalbu su savo širdže, mano dvásė tur tardyti.

8. Argi Ponas Dievas amžinay patrôms ir ney jokiôs malonês daugiaus ne išrodis?

9. Argi jo malonė visaip gálą gávo? ir jo pažadējimas lovêsi?

10. Argi Dievas užmiršo malonus buti ir savo mielaširdystę iš kéršto užrakino? Sēla.

11. Bet tačau tariau: Aš tai turu késti; dešinė ranka Aukščáusojo tai vislab gal kitaip daryti.

12. Todēl atsimenu darbû Pono Dievo; beje, atsimenu tavo pirmûjû stebuklû.

13. Ir kalbu apie visus tavo dárbus ir sakau apie tavo įstátimus.

14. Dieve, tavo kélas yra šventas; kamė toks sylingas Dievas, kaip tu, Dieve, esi?

15. Tu esi tasai Dievas, kurs stebuklus dáro; tu savo sylą parodei tarp žmonû.

20. Atsimink derējimo! nes žémė visur baisey yra išpústita, ir trobos yra išardytos.

21. Ne důk bėdnąjį su gėda atstoti! nesa pavárgulei ir sirátos gárbin tavo várdą.

22. Kélkis, Dieve, ir užstok savo provą; atsimink gėdôs, kuri tav kas dien nusidůst nů paikûjû!

23. Ne užmiršk šaukimo savo neprieteliû! sautùmas tavo priešininkû eiti jů ilgyn, jů didyn.

PSALMAS LXXV.

1. Psalmas ir giesmė Assápo ant balso: „Ne prapuldik!“ pirmgiedotins.

2. Mes dėkavojam tav, Dieve, mes dėkavojam tav ir apsákom tavo stebuklus, kad tavo várdas taip arti yra.

3. „Nesa savo čėsu aš teisey súdisu.

4. Žémė drėba, ir visi, kurie ant jôs gyvéna; bet aš stiprey laikáu jôs stulpus.“ Sėla.

5. Aš tariau gyrpelniams: Nesigirkit taipo! ir Dievonesibijantiems: Ne nusitikėkit ant savo maciės!

6. Ne nusitikėkit taip labay ant savo maciės, ne kalbėkit tokiu nůpertumù,

7. Ne ėsant bėdôs ney nů užtekėjimo, ney nů nusileidimo, ney iš kalnû púsčoje.

8. Nesa Dievas yra súdža, kursai šį pažémin ir aną iškel.

9. Nesa Ponas Dievas tur kupką rankoje, pripilta drútu vynu, ir pila iš to; bet piktieji visi tur gértí ir mėles išbaigti.

10. Bet aš apsakysu amžinay, ir láupsisu Dievą Jokubo.

11. „Ir visą mácį Dievonesibijančûjû suláužisu, kad mácis teisojo iškélta butu.“

PSALMAS LXXVI.

1. Psalm-giesmė Assápo, ant strúnû pirgiedotina.

2. Dievas Judoj pažystams yra, Izraėlije jo várdas yra pašlovintas.

3. Salėmej yra jo čėtra, ir jo namai Sione.

4. Čejau jisai suláužo strėlas kilpinio, skydą, kárdą ir kárą. Sėla.

5. Tu šlovingésnis ir stiprésnis esi, neng razbájû kalnai.

6. Puikieji tur buti applėšiti ir užmigti, ir visi karžygei tur rankas paléist;

7. Iš tavo barimo, Dieve Jokubu, užmiegt taip žirgas, kaip ir vežimas.

8. Tu esi išgastingas; kas gal po tavo akiû išsilaikyt, kad tu pyksti?

9. Kad dûdi girdêti súdą iš dangaus, tay nusigásta žémė ir nutyla,

10. Kad Dievas pasikél súdit, kad gélbêtu visiems pavárgusiems ant žémês. Sêla.

11. Kad žmonės prieš tavę sauča, tay tu garbę nusipelnai; ir kad jie dar daugiaus sauča, tay ir če esi gátavas.

12. Žadêkit ir attesêkit Viešpačui savo Dievui, jûs visi, kurie aplink jį este, néškite dovanas Išgastingamjam,

13. Kursai kunigáikščams atim drasumą ir išgastingas yra tarp karálû ant žémês.

PSALMAS LXXVII.

1. Psalmas Assápo, Jêdutuno pirmgiedotins.

2. Aš šaukiu Dievop savo balsu; Dievop aš šaukiu, ir jis išklâuso manę.

3. Čêse savo bėdôs aš jêškau Poną Dievą, mano ranka naktij yra ištiesta ir nesiláuja; nesa mano dušia ne priima palinksminójimo.

4. Kad smútnas esmi, tay atsimenu Dievo; kad mano širdis tužbosa yra, tay kalbu. Sêla.

5. Tu laikai mano akis, kad budêtu; aš taip apalpau, kad ir kalbêt negalu.

6. Aš atsimenu senûjû gadynû, pirmûjû métû.

7. Naktimis atsimenu savo strûnžaislû ir kalbu su savo širdže, mano dvásė tur tardyti.

8. Argi Ponas Dievas amžinay patréms ir ney jokiôs malonês daugiaus ne išrodis?

9. Argi jo malonė visaip gálą gávo? ir jo pažadėjimas lovêsi?

10. Argi Dievas užmiršo malonus buti ir savo mielaširdystę iš kéršto užrakino? Sêla.

11. Bet tačau tariau: Aš tai turu késti; dešinė ranka Aukščáusojo tai vislab gal kitaip daryti.

12. Todêl atsimenu darbû Pono Dievo; beje, atsimenu tavo pirmûjû stebuklû.

13. Ir kalbu apie visus tavo dárbus ir sakau apie tavo įstátimus.

14. Dieve, tavo kélas yra šventas; kamè toks sylingas Dievas, kaip tu, Dieve, esi?

15. Tu esi tasai Dievas, kurs stebuklus dáro; tu savo sylą parodei tarp žmonû.

20. Atsimink derējimo! nes žémė visur baisey yra išpústita, ir trobos yra išardytos.

21. Ne dûk bėdnąjį su gėda atstoti! nesa pavárgulei ir sirátos gárbin tavo várdą.

22. Kélkis, Dieve, ir užstok savo provą; atsimink gėdôs, kuri tav kas dien nusidûst nû paikûjû!

23. Ne užmiršk šaukimo savo neprieteliû! sautùmas tavo priešininkû eiti jû ilgyn, jû didyn.

PSALMAS LXXV.

1. Psalmas ir giesmė Assápo ant balso: „Ne prapuldik!“ pirmgiedotins.

2. Mes dėkavojam tav, Dieve, mes dėkavojam tav ir apsákom tavo stebuklus, kad tavo várdas taip arti yra.

3. „Nesa savo čėsu aš teisey súdisu.

4. Žémė drėba, ir visi, kurie ant jôs gyvéna; bet aš stiprey laikáu jôs stulpus.“ Sėla.

5. Aš tariau gyrpelniams: Nesigirkit taipo! ir Dievonesibijantiems: Ne nusitikėkit ant savo maciês!

6. Ne nusitikėkit taip labay ant savo maciês, ne kalbėkit tokiu nûpertumù,

7. Ne ėsant bėdôs ney nû užtekėjimo, ney nû nusileidimo, ney iš kalnû púsčoje.

8. Nesa Dievas yra súdža, kursai šį pažémin ir aną iškel.

9. Nesa Ponas Dievas tur kupką rankoje, pripilta drútu vynu, ir pila iš to; bet piktieji visi tur gértí ir mėles išbaigti.

10. Bet aš apsakysu amžinay, ir láupsisu Dievą Jokubo.

11. „Ir visą mácį Dievonesibijančûjû suláužisu, kad mácis teisojo iškélta butu.“

PSALMAS LXXVI.

1. Psalm-giesmė Assápo, ant strúnû pirgiedotina.

2. Dievas Judoj pažystams yra, Izraėlije jo várdas yra pašlovintas.

3. Salėmej yra jo čėtra, ir jo namai Sione.

4. Čejau jisai suláužo strėlas kilpinio, skydą, kárdą ir kárą. Sėla.

5. Tu šlovingésnis ir stiprésnis esi, neng razbájû kalnai.

6. Puikieji tur buti applėšiti ir užmigti, ir visi karžygei tur rankas paléist;

7. Iš tavo barimo, Dieve Jokubu, užmiegt taip žirgas, kaip ir vežimas.

8. Tu esi išgastingas; kas gal po tavo akiû išsilaikyt, kad tu pyksti?

9. Kad dûdi girdêti súdą iš dangaus, tay nusigásta žémė ir nutyla,

10. Kad Dievas pasikél súdit, kad gélbêtu visiems pavárgusiems ant žémês. Sêla.

11. Kad žmonės prieš tavę sauča, tay tu garbę nusipelnai; ir kad jie dar daugiaus sauča, tay ir če esi gátavas.

12. Žadêkit ir attesêkit Viešpačui savo Dievui, jús visi, kurie aplink jį este, néškite dovanas Išgastingamjam,

13. Kursai kunigáikščams atim drasumą ir išgastingas yra tarp karálû ant žémês.

PSALMAS LXXVII.

1. Psalmas Assápo, Jēdutuno pirmgiedotins.

2. Aš šaukiu Dievop savo balsu; Dievop aš šaukiu, ir jis iškláuso manę.

3. Čêse savo bêdôs aš jêškau Poną Dievą, mano ranka naktij yra ištiesta ir nesiláuja; nesa mano dušia ne priima palinksminójimo.

4. Kad smútnas esmi, tay atsimenu Dievo; kad mano širdis tužbosa yra, tay kalbu. Sêla.

5. Tu laikai mano akis, kad budētu; aš taip apalpau, kad ir kalbêt negalu.

6. Aš atsimenu senûjû gadynû, pirmûjû métû.

7. Naktimis atsimenu savo strûnžaislû ir kalbu su savo širdže, mano dvásė tur tardyti.

8. Argi Ponas Dievas amžinay patréms ir ney jokiôs malonês daugiaus ne išrodis?

9. Argi jo malonė visaip gálą gávo? ir jo pažadējimas lovêsi?

10. Argi Dievas užmiršo malonus buti ir savo mielaširdystę iš kéršto užrakino? Sêla.

11. Bet tačau tariau: Aš tai turu késti; dešinė ranka Aukščáusojo tai vislab gal kitaip daryti.

12. Todēl atsimenu darbû Pono Dievo; beje, atsimenu tavo pirmûjû stebuklû.

13. Ir kalbu apie visus tavo dárbus ir sakau apie tavo įstátimus.

14. Dieve, tavo kélas yra šventas; kamė toks sylingas Dievas, kaip tu, Dieve, esi?

15. Tu esi tasai Dievas, kurs stebuklus dáro; tu savo sylą parodei tarp žmonû.

16. Tu savo žmones atpirkai galingay, vaikus Jokubo ir Jozêpo. Sêla.

17. Vándenis regějo tavę, Dieve, vándenis regějo tavę ir prisibijójo, ir gilybės sautějo.

18. Drumstus débesys liejo vandens, débesys grovė ir žaibávo.

19. Perkunas grovė danguje, tavo žaibai tvyskějo ant žémės; žémė pasijùdino ir drebějo iš to.

20. Tavo kélas buvo juriosa, ir tavo tákas didžûse vándenisa; ir tačaus tavo pėdos ne buvo pažystamos.

21. Tu vedei savo žmones, kaip avjû pulką, per Maižėšų ir Aaroną.

PSALMAS LXXVIII.

1. Pamokinimas Assápo.

Klausykite, mano žmones, mano prisákimą; prilenkite savo ausis žodžump mano burnôs!

2. Aš atvérsu savo burną, kalbėti pamókslo žodžus, ir pasakysu senus nusidavimus,

3. Kurus girdějom ir žinom, ir musû těvai mums pásakojo,

4. Idant tû ne slěptumbim jû vaikams, kurie paskuy bus, ir apsakytumbim garbę Pono Dievo ir jo galybę bey stebuklus, kurus jis padárė.

5. Jis įstátė lùdimą Jokubo vaikams ir davė žokoną Izraêlije, kurį prisákė musû těvams, kad tą mokintu savo vaikus,

6. Idant vaikû-vaikai mokintus, ir vaikai, kurie dar tur užgimti, kad užáugę taipojau savo vaikams apsakytu;

7. Idant jie Dievui nusitikêtu ir ne užmirštu Dievo darbû ir jo prisákimû klausytu.

8. Ir ne butu, kaip jû těvai, prie Dievo ne pasiláikanti ir ne kláusanti giminė, kuriôs širdis ne buvo stipri, ir jôs dvásė Dievui viernay ne itikějo;

9. Kaip vaikai Epraim, kurie šarvûti kilpinį nešodami atpûlė čėse kovôs.

10. Jie ne laikė Dievo dorějimą ir ne norějo jo prisákimû klausyt,

11. Ir užmiršo jo darbû ir jo stebuklû, kurus jis jiems buvo išrodęs.

12. Po akiû jû těvû jisai padárė stebuklus Egypto žémėje ant lauko Zoan.

13. Jis pérdalijo jûres, dûdams jûs péreiti, ir taisė vandenį kaip múrą.

14. Jis dienoje jûs védė

debesimi ir nakčė žibanče ugnimi.

15. Jis pérplėšė ůlas púsčoje ir girdė jůs vandenimi apsčey,

16. Ir davė upelės iš ůlů tekėti, kad nutekėtu, kaip vandens sroves.

17. Tačau jie dar vėl susigriešijo prieš jį ir įpykino Aukščáusajį púsčoje,

18. Ir pagundė Dievą savo širdise, penukšlą prašydami savo dušiai,

19. Ir kalbėjo prieš Dievą sakydami: Bes galėtu Dievas stálą taisyt púsčole?

20. Štay, jis tiesa ůlą ištiko, kad vandů tekėjo ir upes patvino; bet kaip gal jis důnůs důti ir savo žmonėms miesůs padėti?

21. Bet kaip Ponas Dievas tai girdėjo, didey supyko; ir ugnis užsidegė Jokube ir kėrštas ant Izraėlio,

22. Kad jie ne pasitikėjo Dievů, neygi laukė jo pagálbůs.

23. Ir jis prisákė debesims aukštay ir atvėrė vartus dangaus,

24. Ir davė Manną ant jů nulyti, kad válgitu, ir davė jiems dangaus důną

25. Jie valgė Angėlů důną; jis atsuntė jiems válgimo apsčey.

26. Jis davė pústi rytů vėją po dangum ir pakėlė per savo stiprybę vėją iš pėtů,

27. Ir davė ant jů miesůs nulyti, kaip dulkes, ir paukščus kaip žiezdras jurů.

28. Ir davė tus nupulti tarp jů visur, kur jie gyvéndavo.

29. Tay jie válgė ir per mierą priválgė; jis davė jiems išpildit savo užsigeidimą.

30. Bet kaip jie buvo išpildę savo užsigeidimą ir dar buvo beválgą,

31. Tay atėjo ant jů nársas Dievo ir nužavino vyráusůsus tarp jů, ir nužavino geráusůsus Izraėlije.

32. Bet be to viso jie daugiaus susigriešijo, ne tikėdami jo stebuklams.

33. Todėl davė jůs numirti, kad jie nieko ne gávo, ir turėjo, kol gyvi, várginami buti.

34. Kad jůs nužavindavo, tay jėškojo jį ir prisiverti anksti Dievopi,

35. Ir atsiminė, kad Dievas yra jů ůla, ir Dievas Aukščáusasis jů Išgélbėtojis esti.

36. Ir klastávo jam savo burna ir meláva savo liežuvju;

37. Bet jů širdis ne lai-

kėsi twirtay prie jo ir ne pilnavójo viernay jo derėjimą.

38. Bet jis buvo mielaširdingas ir atléido griekus, ney išgaišino jůs, ir tankey nugręžė savo narsą ir ne išléido visą savo kérštą.

39. Nesa jis atsiminė, kad jie kunas ėsą, vėjas, kursai nueit ir ne sugryšta.

40. Jie tankey jį ikéršino púsčoje ir didey ipykino jį pustynėje.

41. Jie Dievą visados iš naujo gundė, ir pamokino Šventąjį Izraėlije.

42. Jie ne atsiminė jo rankôs tą dieną, kurę jis jůs išgélbėjo nů neprieteliů;

43. Kaip ir jis savo ženklus buvo padáręs Egypto žémėje ir savo stebuklus žémėje Zoan;

44. Kaip jis jů vándenį vertė ing kraują, kad jie ne galėjo gért iš savo upjů;

45. Kaip jiems kirmėles atsuntė, kurios jůs ėdė, ir repėčkas, kurios jůs gadino;

46. Ir davė jů vaisų patrankoms, ir jů sėklą žogams;

47. Kaip jů vynmedžus mušė ledais ir jů morů medžus krušomis;

48. Kaip jů bandą mušė ledais ir jů kaimėnę žaibais;

49. Kaip tarp jů suntė piktů angėlů savo didžame narse ir davė jůs sautėti, kéršiti ir pikt daryti;

50. Kaip labjaus užléido ant jů savo kérštą ir jů dušią iš smertiės n'išgélbėjo, ir davė jů bandai marů išgaišti;

51. Kaip numušė visą pirmgimį Egyptů žémėje, pirmůsus kudikius čėtrosa Amo;

52. Ir davė savo žmones išeiti kaip avis ir vėdė jůs kaip pulką púsčoje;

53. Ir védė jůs pakájuje, kad ne prisibijotus; bet jů neprietelei nuskendo jurosa.

54. Ir atvedė jůs ing savo šventůsus rubežus, šiop kalnop, kurį jo dėšinė nupélnė.

55. Ir pravárė pirm jů žmones ir dávė jiems išdalyti tėviškę, ir dávė anů gyvénimůse gyvénti gimines Izraėlio.

56. Bet jie gundė ir ipykino Dievą, Aukščáusajį, ir ne laikė jo ludimus,

57. Ir atpůlė, ir paniekino vislab, kaip jů tėvai, ir ne laikė, kaip atsiléidęs kilpinys,

58. Ir ipykino jį savo aukš-

tybêmis ir ipykino jį savo balvonais.

59. Ir kaip tai Dievas girdėjo, tay jis ikiršo ir atmetė Izraėlį didey,

60. Kad jis savo gyvénimą Siloj prastójo, čėtras, kur tarp žmonû buvo gyvénąs;

61. Ir padavė jû mácį apkalimui ir jû gražumą ing rankas neprietelaus;

62. Ir padavė savo žmones kárdui ir didey supyko ant savo tėviškės.

63. Jû jaunumą suėdė ugnis, ir jû mergos turėjo pasilikt netekėjusos,

64. Jû klebonai kárdu prapûlė; ir ne buvo nášliû, kurios galėtu raudoti.

65. Ir Ponas Dievas pabùdo kaip miegąsis, kaip stiprus krykštauja nû vyno pareidams;

66. Ir ištiko savo neprietelius iš užpakalio ir padárė jiems ámžiną gėdą.

67. Jis paniekino čėtras Jozėpo ir ne aprinko giminę Epraim;

68. Bet išrinko giminę Judo, kalną Sion, kurį jis mylėdavo.

69. Ir budavójo savo šventinyčą aukštay, kaip žémę, kuri amžinay turėtu stiprey laikytis.

70. Ir aprinko savo tarną Dovidą ir atėmė jį nû avjû gardo;

71. Nû žindančû avjû atėmė jį, kad jo žmones, Jokubą, ganytu, ir jo tėviškę Izraėl.

72. Irgi jis gánė jûs tikra viernybė ir valdė jûs visokia išminče.

PSALMAS LXXIX.

1. Psalmas Assápo.

Pone Dieve, pagonai ipûlė ing tavo téviškę, tie nečystą dárė tavo šventąję bažnyčą ir iš Jeruzalės akmenû kruvas padárė.

2. Jie lavonus tavo tarnû paukščams po dangum dávė suėsti ir miesą tavo šventûjû žvėrims žémėje.

3. Jie kraują praliejo aplink Jeruzalę kaip vándenį, ir ne buvo ney viens, kurs pakàstu.

4. Mes pastójom gėda savo susėdams, apjûku ir paniekinimu tiems, kurie aplink mus yra.

5. Pone Dieve, koley tu nori taip didey pykti ir savo didį pápykį kaip ugnį dûsi dégti?

6. Išliek didįjį savo kérštą ant pagoniû, kurie tavę ne pažysta, ir ant kara-

mano dušiôs tykoj, susirodij tarp savęs,

11. Sakydami: „Dievas jį prastójo; vykit ir sugáukit jį! nesa če niera išgélbėtojo.“

12. Dieve, ne buk toli nů manęs; mans Dieve, skubinkis manę gélbėt!

13. Turėtu gėdėtis ir prapulti, kurie stov prieš mano dušią; gėda ir apgėdinimu turėtu tie appilti buti, kurie mano nepaláimôs jėško.

14. Bet aš visados láuksu ir visados tavo garbę praplátisu.

15. Mano burna apsakys tavo teisybę, kas dien tavo išgánimą, kurus aš visus ne paskaitáu.

16. Aš váikščoju galybėje Viešpatiės Pono Dievo, aš tavo teisybę tiktay gárbinu.

17. Dieve, tu manę iš jaunystės mokinai, todėl apsakáu tavo stebuklus.

18. Taipojau ne prastok manę, Dieve, senystėje, kad pražilsu, pakoley tavo pėtį apsakysu vaikû-vaikams, ir tavo galybę višiems, kurie dár užgims.

19. Dieve, tavo teisybė aukšta yra, tu didžus daiktus darai; Dieve, kas tav lygus?

20. Nesa tu man důdi jausti daug ir didžus vargus, ir manę vėl atgaivini ir sugrąžini manę iš gilumo žémės.

21. Tu manę labay iškeli ir manę vėl palinksmini.

22. Taygi aš tav ir dėkavoju psaltero žáislais už tavo viernystę, mans Dieve; aš tavę láupsinu ant arpôs, tu Šventasis Izraėlije.

23. Mano lúpos ir mano dušia, kurias tu išgélbėjei, linksminas ir láupsin tavę.

24. Ir mano liežuvis kas dien dumoj apie tavo teisybę, nes gėdėtis tur ir apgėdinti buti, kurie jėško mano nepaláimôs.

PSALMAS LXXII.

1. Salomono.

Dieve, důk savo súdą karálui ir savo teisybę karálaus sunui,

2. Kad jis tavo žmones véstu prie teisybės ir tavo siratas gélbėtu!

3. Důk, kad kalnai pakáją néštu tarp žmonû, ir kalnélei teisybę.

4. Jisai pavargusůsus žmones súdė išlaikys, ir sirátas gélbės, ir bluznijančůsus sudaužys.

5. Tu busi bijojams, kol saulė ir mėnů tekės, ing eilû eilę vaikû.

6. Jis nužengs kaip lietus ant lauko, kaip šlakai, kurie žémę pašlápin.

7. Jo čėsûse žydės teisusis, ir didis pakájus, pakoley mėnů ne be bus.

8. Jis karaláus nů vienû jurû iki kitû ir nů vandens iki svieto gálo.

9. Jam klónosis, kurie púsčoj yra, ir jo neprietelei laižys dulkes.

10. Karálei prie jurû ir salû atneš dovanú, karálei iš karalystės Arabijôs ir Sėbôs atgabęs dovanû.

11. Visi karálei jo melsis, visi pagonai jam šlúžis.

12. Nesa jis pavárgusįjį šaukiantį išgélbės, ir sirátą išgélbėtojo ne turintį.

13. Jis bus malonus pavárgusiems ir ubagams, ir dušias sirátû gélbės.

14. Jis jû dušias iš vylaus ir piktenybės išgélbės, ir jû kraujas brangey bus láikomas po jo akiû.

15. Jis išliks gyvas, ir jam bus důtas auksas iš bagotôsės Arabijôs; ir visaday žmonės melsis po jo akiû, kas dien jį pagirs.

16. Ant žémės, aukštay ant kalnû, javai tánkus bus; jû vaisus drebės, kaip Libanons, ir žalûs miestûse, kaip žolė ant žémės.

17. Jo vardas išliks amžinay; pakol saulė patèks, jo vardas bus vaikû-vaikams sakytas, ir jie bus per tą žegnoti; visi pagonai jį garbis.

18. Pagirtas t'esie Dievas Viešpats, Izraėlio Dievas, kursai viens stebuklus dáro!

19. Ir pagirtas t'esie jo pašlovintasis várdas amžinay; ir visos žémes t'esie pilnos jo garbės! Amen, Amen.

20. Galas Maldû Dovido, Sunaus Izai.

PSALMAS LXXIII.

1. Psalmas Assápo.

Izrael tačaus tur Dievą palinksminojimu, kursai tikt čystôs širdiės yra.

2. Bet aš be mažne klupinėjau savo kójomis, mano žingsnei be mažne paslydo.

3. Nes aš papykau ant gyrpelniû, regėdams, kad Dievonesibijantiems taip geray sékasi.

4. Nes jie niera smertiės báimėje, bet stov drútay, kaip paločus.

5. Jie ne yra nepaláimoje, kaip kiti žmonės, neygi várginami, kaip kiti žmonės.

6. Todėl jû tyčávimas brangus dáikts tur buti, ir jû piktenybė géras dárbas tur buti vadintas.

7. Jie pasipuč kaip rėbus pilvas; jie dáro, ką tiktay dumoja.

8. Jie vislab paniekin ir piktay apie tai kálba, ir kálba bey blůžnija puikey.

9. Ką jie kálba, tai iš dangaus tur kalbėta buti; ką jie sako, tai tur tikti ant žémės.

10. Todėl pritar jiems jū žmonės, ir pulkais pas jůs bėga, kaip vandů,

11. Sakydami: „Bės Dievas anū rúpintus? bės Aukščausąsis jū atbotu?“

12. Štay, tokie yra Dievonesibijantieji, tie tur gérą paláimą ant svieto ir pralobsta.

13. Argi tai bus noprósnay, kad mano širdis nebártinay elgiasi, ir kad aš savo rankas nekaltybėje mažgoju?

14. Ir kas dien várginams esmi, ir mano koravónė kas rytą gatava?

15. Bet maž ir aš taip bučau sákęs, kaip jie; ale štay, tůmi bučau prasúdijęs visus tavo vaikus, kurie be butu buvę.

16. Aš dumojau apie tai, kad pérmanyčau; bet tai man per sunku buvo,

17. Iki įėjau ing Dievo šventinyčą ir pasidabojau iū gálo.

18. Bet tu jůs pastatái ant slidumo ir parmeti jůs žemyn.

19. Kaip umay jie niekù pavirsta! jie sutéška gálą gaudami su išgasču!

20. Kaip sápnas, kam pabůdus, taip tu, Dieve, jū ábrozą mieste darai papeiktą.

21. Bet skaudu man širdije ir gėl man inkstůse mano,

22. Kad aš paikù turu buti ir nieko ne išmanyti ir turu buti po tavo akiū kaip galvijas.

23. Bet tačau visados tavęspi laikàusi, nes tu laikai manę prie mano dešinės.

24. Tu vedi manę pagal savo rodą ir galáusey su garbe manę priimi.

25. Kad aš tavę tiktay turu, tay aš n'atboju ney dangaus, ney žémės.

26. Kačeig mano kuns ir dušia apálpsta, tay tu, Dieve, tačaus visados esi mano širdiės palinksminojimas ir mano dalis.

27. Nes štay, kurie nů tavęs atpůla, prapuls; tu išpůstiji visus, kurie prieš tavę kekšáuja.

28. Ale tai yra mano džaugsmas, kad aš laikausi Dievopi ir savo nusitikėjimą statáu ant Viešpatiės Pono

Dievo, kad visus tavo dárbus apsakyčau.

PSALMAS LXXIV.

1. Pamokinimas Assápo.

Dieve, kam tu mus taip iš viso patremi? ir kam tokiu kerštù papykai ant avjû savo ganyklôs?

2. Atsimink savo surinkimo, kurį tu iš senû dienû uusipelnei ir sav ing dalį išvalnijei; (atsimink) kálno Sion, ant kurio gyveni!

3. Mink ant jû kôjomis ir prastumk jûs žemyn; neprietelus viską pagadino šventinyčoje.

4. Tavo priešininkai rěk tavo namûse ir istáto tenay savo balvonus.

5. Kirvis yra régims blizgąs iš aukšto, kaip kada giroje kertama yra.

6. Jie sukapoj visas jo molavones kirvjeis ir sklutomis.

7. Jie sudégin tavo šventinyčą, jie visaip atšvenča namus tavo várdo.

8. Jie sako savo širdije: „Pléškime jûs!" jie sudégina visus Dievo namus žéměje.

9. Savo ženklû ne be régim, ir ney viens prárakas ne be sako mums daugiaus, ir ney viens mokitojis ne be mokina mus daugiaus.

10. Ak Dieve, kóley priešininkas gėdis, ir neprietelius tavo vardą taip labay bluznis?

11. Kam savo ranką attràuki, ir savo dėšinę taip visay savo prieglobstije laikai?

12. Bet Dievas yra mano karálus iš senû dienû, iš kurio visa pagálba, kuri ant žėmės nusidûst.

13. Tu suardai júres per savo galybę, ir sulaužai smákû gálvas vandenije.

14. Tu sukuli gàlvas bangžuvjû ir dûdi jas penukšlu žmonëms pûščoje.

15. Tu dûdi tikėti šaltinus ir upes, tu dûdi išdžúti dides sroves.

16. Diena ir naktis yr tavo; tu darái, kad taip saulė, kaip ir žvaigzdes tikru savo kelù téka.

17. Tu kožnai žémei statài jôs rubežus, vásarą ir žiemą tu darai.

18. Taygi atsimink to, kad neprietelus Dievą gėdina, ir durni žmonės bluznij tavo várdą.

19. Ne dûk dušią savo kurklélio žvěrui ir ne užmiršk taip labay savo bėdnûjû žmonélû!

20. Atsimink derėjimo! nes žėmė visur baisey yra išpústita, ir trobos yra išardytos.

21. Ne dûk bėdnąjį su gėda atstoti! nesa pavárgulei ir sirátos gárbin tavo várdą.

22. Kélkis, Dieve, ir užstok savo provą; atsimink gėdôs, kuri tav kas dien nusidûst nû paikûjû!

23. Ne užmiršk šaukimo savo neprieteliû! sautùmas tavo priešininkû eiti jû ilgyn, jû didyn.

PSALMAS LXXV.

1. Psalmas ir giesmė Assápo ant balso: „Ne prapuldik!“ pirmgiedotins.

2. Mes dėkavojam tav, Dieve, mes dėkavojam tav ir apsákom tavo stebuklus, kad tavo várdas taip arti yra.

3. „Nesa savo čėsu aš teisey súdisu.

4. Žémė drėba, ir visi, kurie ant jôs gyvéna; bet aš stiprey laikáu jôs stulpus.“ Sėla.

5. Aš tariau gyrpelniams: Nesigirkit taipo! ir Dievonesibijantiems: Ne nusitikėkit ant savo maciės!

6. Ne nusitikėkit taip labay ant savo maciės, ne kalbėkit tokiu nûpertumù,

7. Ne ėsant bėdôs ney nû užtekėjimo, ney nû nusileidimo, ney iš kalnû púsčoje.

8. Nesa Dievas yra súdža, kursai šį pažémin ir aną iškel.

9. Nesa Ponas Dievas tur kupką rankoje, pripilta drûtu vynu, ir pila iš to; bet piktieji visi tur gértí ir mėles išbaigti.

10. Bet aš apsakysu amžinay, ir láupsisu Dievą Jokubo.

11. „Ir visą mácį Dievonesibijančûjû suláužisu, kad mácis teisojo iškélta butu.“

PSALMAS LXXVI.

1. Psalm-giesmė Assápo, ant strúnû pirgiedotina.

2. Dievas Judoj pažystams yra, Izraėlije jo várdas yra pašlovintas.

3. Salėmej yra jo čėtra, ir jo namai Sione.

4. Čejau jisai suláužo strėlas kilpinio, skydą, kárdą ir kárą. Sėla.

5. Tu šlovingésnis ir stiprésnis esi, neng razbájû kalnai.

6. Puikieji tur buti applėšiti ir užmigti, ir visi karžygei tur rankas paléist;

7. Iš tavo barimo, Dieve Jokubu, užmiegt taip žirgas, kaip ir vežimas.

8. Tu esi išgastingas; kas gal po tavo akiû išsilaikyt, kad tu pyksti?
9. Kad dûdi girdêti súdą iš dangaus, tay nusigásta žémė ir nutyla,
10. Kad Dievas pasikél súdit, kad gélbêtu visiems pavárgusiems ant žémês. Sêla.
11. Kad žmonės prieš tavę sauča, tay tu garbę nusipelnai; ir kad jie dar daugiaus sauča, tay ir če esi gátavas.
12. Žadêkit ir attesêkit Viešpačui savo Dievui, jús visi, kurie aplink jį este, néškite dovanas Išgastingamjam,
13. Kursai kunigáikščams atim drasumą ir išgastingas yra tarp karálû ant žémês.

PSALMAS LXXVII.

1. Psalmas Assápo, Jêdutuno pirmgiedotins.
2. Aš šaukiu Dievop savo balsu; Dievop aš šaukiu, ir jis iškláuso manę.
3. Čêse savo bêdôs aš jêškau Poną Dievą, mano ranka naktij yra ištiesta ir nesiláuja; nesa mano dušia ne priima palinksminójimo.
4. Kad smútnas esmi, tay atsimenu Dievo; kad mano širdis tužbosa yra, tay kalbu. Sêla.
5. Tu laikai mano akis, kad budêtu; aš taip apalpau, kad ir kalbêt negalu.
6. Aš atsimenu senûjû gadynû, pirmûjû métû.
7. Naktimis atsimenu savo strúnžaislû ir kalbu su savo širdže, mano dvásė tur tardyti.
8. Argi Ponas Dievas amžinay patrėms ir ney jokiôs malonês daugiaus ne išrodis?
9. Argi jo malonė visaip gálą gávo? ir jo pažadêjimas lovêsi?
10. Argi Dievas užmiršo malonus buti ir savo mielaširdystę iš kéršto užrakino? Sêla.
11. Bet tačau tariau: Aš tai turu késti; dešinė ranka Aukščáusojo tai vislab gal kitaip daryti.
12. Todêl atsimenu darbû Pono Dievo; beje, atsimenu tavo pirmûjû stebuklû.
13. Ir kalbu apie visus tavo dárbus ir sakau apie tavo įstátimus.
14. Dieve, tavo kélas yra šventas; kamė toks sylingas Dievas, kaip tu, Dieve, esi?
15. Tu esi tasai Dievas, kurs stebuklus dáro; tu savo sylą parodei tarp žmonû.

16. Tu savo žmones atpirkai galingay, vaikus Jokubo ir Jozêpo. Sêla.

17. Vándenis regėjo tavę, Dieve, vándenis regėjo tavę ir prisibijójo, ir gilybės sautėjo.

18. Drumstus débesys liejo vandens, débesys grovė ir žaibávo.

19. Perkunas grovė danguje, tavo žaibai tvyskėjo ant žėmês; žėmė pasijůdino ir drebėjo iš to.

20. Tavo kélas buvo juriosa, ir tavo tákas didžůse vándenisa; ir tačaus tavo pėdos ne buvo pažystamos.

21. Tu vedei savo žmones, kaip avjů pulką, per Maižėšų ir Aaroną.

PSALMAS LXXVIII.

1. Pamokinimas Assápo.

Klausykite, mano žmones, mano prisákimą; prilenkite savo ausis žodžump mano burnôs!

2. Aš atvérsu savo burną, kalbėti pamókslo žodžus, ir pasakysu senus nusidavimus,

3. Kurus girdėjom ir žinom, ir musů tėvai mums pásakojo,

4. Idant tů ne slėptumbim jů vaikams, kurie paskuy bus, ir apsakytumbim garbę Pono Dievo ir jo galybę bey stebuklus, kurus jis padárė.

5. Jis istátė lůdimą Jokubo vaikams ir davė žokoną Izraêlije, kurį prisákė musů tėvams, kad tą mokintu savo vaikus,

6. Idant vaiků-vaikai mokintus, ir vaikai, kurie dar tur užgimti, kad užáugę taipojau savo vaikams apsakytu;

7. Idant jie Dievui nusitikėtu ir ne užmirštu Dievo darbů ir jo prisákimů klausytu.

8. Ir ne butu, kaip jů tėvai, prie Dievo ne pasiláikanti ir ne kláusanti giminė, kuriôs širdis ne buvo stipri, ir jôs dvásė Dievui viernay ne itikėjo;

9. Kaip vaikai Epraim, kurie šarvůti kilpinį nešodami atpůlė čėse kovôs.

10. Jie ne laikė Dievo derėjimą ir ne norėjo jo prisákimů klausyt,

11. Ir užmiršo jo darbů ir jo stebuklů, kurus jis jiems buvo išrodęs.

12. Po akiů jů tėvů jisai padárė stebuklus Egypto žėmėje ant lauko Zoan.

13. Jis pérdalijo jůres, důdams jůs péreiti, ir taisė vandenį kaip múrą.

14. Jis dienoje jůs vėdė

debesimi ir nakčė žibanče ugnimi.

15. Jis pérplėšė ůlas púsčoje ir girdė jůs vandenimi apsčey,

16. Ir davė upelės iš ůlů tekėti, kad nutekėtu, kaip vandens sroves.

17. Tačau jie dar vėl susigriešijo prieš jį ir ipykino Aukščáusajį púsčoje,

18. Ir pagundė Dievą savo širdise, penukšlą prašydami savo dušiai,

19. Ir kalbėjo prieš Dievą sakydami: Bes galėtu Dievas stálą taisyt púsčole?

20. Štay, jis tiesa ůlą ištiko, kad vandů tekėjo ir upes patvino; bet kaip gal jis důnôs důti ir savo žmonėms miesôs padėti?

21. Bet kaip Ponas Dievas tai girdėjo, didey supyko; ir ugnis užsidegė Jokube ir kėrštas ant Izraėlio,

22. Kad jie ne pasitikėjo Dievů, neygi laukė jo pagálbôs.

23. Ir jis prisákė debesims aukštay ir atvėrė vartus dangaus,

24. Ir davė Manną ant jů nulyti, kad válgitu, ir davė jiems dangaus důną

25. Jie valgė Angėlů důną; jis atsuntė jiems válgimo apsčey.

26. Jis davė pústi rytů vėją po dangum ir pakėlė per savo stiprybę vėją iš pėtů,

27. Ir davė ant jů miesôs nulyti, kaip dulkes, ir paukščus kaip žiezdras jurů.

28. Ir davė tus nupulti tarp jů visur, kur jie gyvéndavo.

29. Tay jie válgė ir per mierą priválgė; jis davė jiems išpildit savo užsigeidimą.

30. Bet kaip jie buvo išpildę savo užsigeidimą ir dar buvo beválgą,

31. Tay atėjo ant jů nársas Dievo ir nužavino vyráusůsus tarp jů, ir nužavino geráusůsus Izraėlije.

32. Bet be to viso jie daugiaus susigriešijo, ne tikėdami jo stebuklams.

33. Todėl davė jůs numirti, kad jie nieko ne gávo, ir turėjo, kol gyvi, várginami buti.

34. Kad jůs nužavindavo, tay jėškojo jį ir prisiverti anksti Dievopi,

35. Ir atsiminė, kad Dievas yra jů ůla, ir Dievas Aukščáusasis jů Išgélbėtojis esti.

36. Ir klastávo jam savo burna ir melávo savo liežuvju;

37. Bet jů širdis ne lai-

kėsi tvirtay prie jo ir ne pilnavójo viernay jo derėjimą.

38. Bet jis buvo mielaširdingas ir atléido griekus, ney išgaišino jůs, ir tankey nugręžė savo narsą ir ne išléido visą savo kérštą.

39. Nesa jis atsiminė, kad jie kunas ėsą, vėjas, kursai nueit ir ne sugryšta.

40. Jie tankey jį ikéršino púsčoje ir didey ipykino jį pustynėje.

41. Jie Dievą visados iš naujo gundė, ir pamokino Šventąjį Izraėlije.

42. Jie ne atsiminė jo rankós tą dieną, kurę jis jůs išgélbėjo nů nepriėteliů;

43. Kaip ir jis savo žénklus buvo padáręs Egypto žémėje ir savo stebuklus žémėje Zoan;

44. Kaip jis jů vándenį vertė ing kraują, kad jie ne galėjo gért iš savo upjů;

45. Kaip jiems kirmėles atsuntė, kurios jůs ėdė, ir repėčkas, kurios jůs gadino;

46. Ir davė jů vaisų patrankoms, ir jů sėklą žogams;

47. Kaip jů vynmedžus mušė ledais ir jů morů medžus krušomis;

48. Kaip jů bandą mušė ledais ir jů kaimėnę žaibais;

49. Kaip tarp jů suntė piktů angėlů savo didžame narse ir davė jůs sautėti keršiti ir pikt daryti;

50. Kaip labjaus užléido ant jů savo kérštą ir jů dušią iš smertiės n'išgélbėjo, ir davė jů bandai marů išgaišti;

51. Kaip numušė visą pirmgimį Egyptů žémėje, pirmůsus kudikius čėtrosa Amo;

52. Ir davė savo žmones išeiti kaip avis ir vėdė jůs kaip pulką púsčoje;

53. Ir vėdė jůs pakájuje, kad ne prisibijotus; bet jů nepriėtelei nuskendo jurosa.

54. Ir atvedė jůs ing savo šventůsus rubežus, šiop kalnop, kurį jo dėšinė nupélnė.

55. Ir pravárė pirm jů žmones ir dávė jiems išdalyti tėviškę, ir dávė anů gyvénimůse gyvénti gimines Izraėlio.

56. Bet jie gundė ir ipykino Dievą, Aukščáusajį, ir ne laikė jo ludimus,

57. Ir atpůlė, ir paniekino vislab, kaip jů tėvai, ir ne laikė, kaip atsiléidęs kilpinys,

58. Ir ipykino jį savo aukš-

tybėmis ir ipykino jį savo balvonais.

59. Ir kaip tai Dievas girdėjo, tay jis ikiršo ir atmetė Izraėlį didey,

60. Kad jis savo gyvénimą Siloj prastójo, čētras, kur tarp žmonū buvo gyvénąs;

61. Ir padavė jū mácį apkalimui ir jū gražumą ing rankas neprietelaus;

62. Ir padavė savo žmones kárdui ir didey supyko ant savo tėviškės.

63. Jū jaunumą suēdė ugnis, ir jū mergos turėjo pasilikt netekėjusos,

64. Jū klebonai kárdu prapůlė; ir ne buvo nášliū, kurios galėtu raudoti.

65. Ir Ponas Dievas pabùdo kaip miegąsis, kaip stiprus krykštauja nů vyno pareidams;

66. Ir ištiko savo neprietelius iš užpakalio ir padárė jiems ámžiną gėdą.

67. Jis paniekino čētras Jozėpo ir ne aprinko giminę Epraim;

68. Bet išrinko giminę Judo, kalną Sion, kurį jis mylėdavo.

69. Ir budavójo savo šventinyčą aukštay, kaip žémę, kuri amžinay turėtu stiprey laikytis.

70. Ir aprinko savo tarną Dovidą ir atėmė jį nů avjū gardo;

71. Nů žindančū avjū atėmė jį, kad jo žmones, Jokubą, ganytu, ir jo tėviškę Izraėl.

72. Irgi jis gánė jůs tikra viernybė ir valdė jůs visokia išminče.

PSALMAS LXXIX.

1. Psalmas Assápo.

Pone Dieve, pagonai ipůlė ing tavo téviškę, tie nečystą dárė tavo šventąję bažnyčą ir iš Jeruzalės akmenū kruvas padárė.

2. Jie lavonus tavo tarnū paukščams po dangum dávė suėsti ir miesą tavo šventůjū žvērims žémėje.

3. Jie kraują praliejo aplink Jeruzalę kaip vándenį, ir ne buvo ney viens, kurs pakàstu.

4. Mes pastójom gėda savo susēdams, apjůku ir paniekinimu tiems, kurie aplink mus yra.

5. Pone Dieve, koley tu nori taip didey pykti ir savo didį pápykį kaip ugnį důsi dégti?

6. Išliek didįjį savo kéršta ant pagoniū, kurie tavę ne pažysta, ir ant kara-

lysčû, kurios tavo várdo nesimeldž!

7. Nesa jie suėdė Jokubą, ir jo namus išpústijo.

8. Ne atsimink pirmûjû musû griekû, susimilk ant musû umay! nesa jau reti pastójom.

9. Gélbėk tu mus, Dieve, musû gélbėtojau, dėl garbės savo várdo; išgélbėk mus ir atléisk mums musû griekus dėl savo várdo!

10. Kodėl dûdi pagonams sakyti: „Kamė dabar jû Dievas?“ Dûk žinomą buti tarp pagonû po musû akiû atkéršijimą pralietojo kraujo tavo tarnû!

11. Dûk iki tavęs iškákti dusáujimus apkàltûjû; pagal didiji savo pétį išlaikyk vaikus smertiės,

12. Ir atadûk musû susėdams septyneropay ing jû antį jû gėdą, kurė jie tavę, Pone Dieve, apgėdino!

13. Bet mes, tavo žmonės ir ávys tavo ganyklôs, dėkavojam tav amžinay ir apsákom tavo garbę visaday.

PSALMAS LXXX.

1. Psalmas Assápo, ant psalterio šešiû strúnû pirmgiedotins.

2. Tu ganytojau Izraėlio, klausyk, kursai Jozėpą ganai, kaip avis; pasiródik, kursai sėdi ant Kerubynû!

3. Pabùdik savo stiprybę, kursai tu pirm Epraim, Benjamin ir Manasse esi, ir ateik mums ant pagálbôs!

4. Dieve, palinksmink mus ir apšviesk mus savo véidu, tay tárpsime.

5. Viešpatie Dieve Zebaot, koley tu kéršisi ant maldôs savo žmonû?

6. Tu peni jûs ašarû dûna ir girdai jûs didė kupkà ášaromis pripilta.

7. Tu pastatài mus musû susėdams ant vaido, ir musû neprietelei jûkiasi musû.

8. Dieve Zebaot, linksmink mus, dûk šviesti savo véidą, tay tárpsime.

9. Tu atgabenai vynmédį iš Egypto ir pravarei pagonus, ir tą čėpijei.

10. Tu pirm jo kélą pramynei, ir davei jį isišáknit, kad jis žémę papildo.

11. Kalnai apdengti yra jo pavėsu ir jo šakėlėmis Dievo cėdrai.

12. Tu jo áugmenį išplátinai iki jurû ir jo šakas iki vandenû.

13. Kamgi tu jo tvorą išardei, kad jį sudrásko, kas tiktay praeit?

14. Medinos kiaulės jį iš-

kniso, ir žverys jį sugadino.

15. Dieve Zebaot, gręškisi tačaus, veizdėk iš dangaus ir žvalgyk, ir atlankyk šį vynmedį;

16. Ir kavok tą, kurį tu sav stiprey išsirinkai!

17. Paveizdėk ir bark, kad déginimas ir dráskimas lautus!

18. Tavo ranka te apsaugoj žmones tavo dešinês ir žmones, kurus tu sav stiprey išsirinkai!

19. Tay ne atstósim nů tavęs; důk mus gyvus išlikti, tay ravo várdą melsime.

20. Viešpatie Dieve Zebaot, linksmink mus, důk šviesti savo véidą, tay tárpsime.

PSALMAS LXXXI.

1. Ant Gititôs pirmgiedotins Assápo.

2. Linksmay giedokite Dievui, kurs musů stiprybė yra, krykštaukite Dievui Jokubo!

3. Imkite psálmus ir důkite šen búbnus, linksmas arpas su psaltêreis!

4. Trúbikite naujamė mênesije trúbomis ant musů šventês lápbudžů!

5. Nesa toktay yra budas Izraêlije, ir prova Dievo Jokubo.

6. Toktai jis ant lůdimo istátė tarp Jozêpo, jiems išeinant iš Egypto žémês ir svétimą liežuvį girdējus,

7. Kaip aš jů pétį nů naštôs buvan išválnijęs ir jů rankos atliko nů půdů.

8. Kaip tu manęspi šaukei bêdoje, aš išgélbêjau tavę; ir išklausiau tavę, kaip vêtra tavę užpůlė; ir méginau tavę pas váidvandenį. Sêla.

9. Klausykit, mano žmones, aš tarp jusů lůdisu; Izraêl, tu manęs klausyk,

10. Kad ne butu tarp jusů kito Dievo, ir tu svétimą Dievą ne melstumbei!

11. Aš esmi Viešpats tavo Dievas, kursai tavę iš Egypto žémês išvedė; atvérk savo burną didey, důk man ję pilditi!

12. Bet mano žmonės ne klauso mano balso, ir Izrael ne nor manęs.

13. Tay paléidau jůs pagál geidulus jů širdiês, kad vaikščotu pagál savo rodą.

14. Jey norêtu mano žmonės manęs klausyti, ir Izraêl ant mano kelů váikščoti,

15. Tay aš jů neprietelius tůjau pažéminčau ir savo ranką ant jů priešininků gręščau.

16. Ir kurie Poną Dievą n'apkenča, turėtu prieš jį nieko ne ištesėti; bet jû čėsas turėtu amžinay buti,

17. Ir aš jûs geráuseis kviečeis penėčau ir medumi iš ûlôs pasótinčau.

PSALMAS LXXXII.

1. Psalmas Assápo.

Dievas stov surinkimė Dievo ir yra súdža tarp dievû.

2. Pakoley neteisey súdisite ir Dievo-nesibijančûsus didžausoj garbėj laikysite? Sėla.

3. Darykite provas pavárgusam ir sirátai; ir gélbėkit reikalingąjį ir pavárgusįjį provoj!

4. Išvadûkite prastąjį ir pavárgusįjį ir ištraukite jį iš máciės Dievo-nesibijančûjû!

5. Bet jie ne priima pamokslą ir to ne atboj; jie visados váikščoj tamsumoj; todėl tur visi žémės gruntai pulti.

6. Aš tiesa tariau: Jús este dievai ir visi vaikai Aukščáusojo;

7. Bet jús mirsite kaip žmonės ir kaip smarkininkas prapulsite.

8. Dieve, kélkis ir súdik žémę! nesa tu esi Viešpatimi ant visû pagonû.

PSALMAS LXXXIII.

1. Psalm-giesmė Assápo.

2. Dieve, ben ne tylėk taipo ir ne buk taip tylis; Dieve, ben taipo nesislėpk!

3. Nesa štay, tavo neprietelei siauča, ir kurie tavę n'apkenč, attiesa savo galvą.

4. Jie kytrey mislij prieš tavo žmones ir dumja prieš tavo paslėptûsus.

5. „Šenay," sáko jie, „išpústikim jûs, kad jie ne butu žmonės, kad vardo Izraėlio daugiaus ne butu minėta."

6. Nesa jie susikalbėjo ir susitarę yra prieš tavę,

7. Čėtros Edomitû ir Ismaėlitû, Moabitû ir Agaritû,

8. Gebalitû, Ammonitû ir Amalekitû, Pylistėnai ir kurie yra Tyrûj.

9. Assur taipojau su jeis eit iš vieno ir padest vaikams Loto. Sėla.

10. Padaryk jiems, kaip Midianitams, kaip Sisserui, kaip Jabinui pas upę Kizon,

11. Kurie buvo išpústiti pas Endor ir pastójo kaip purvas ant žémės.

12. Padaryk jû kunigaikščus kaip Oreb ir kaip Seeb, visus jû vyráusûsus kaip Sėbą ir Zalmuną,

13. Kurie sako: „Mes gy-

véntinay gausim Dievo namus.“

14. Dieve, padaryk jůs kaip vėsulą, kaip javėnas vėjo váromases!

15. Kaip ugnis girę sudégin, ir kaip liepsna kálnus uždega.

16. Taipo jůs pérsekdinėk savo umaru ir išgandik jůs savo vėtra!

17. Daryk jů véidą gėdôs pilną, kad tavo várdo klausinėtu.

18. Jie turėtu gėdėtis ir nusigásti jů ilgiaus, jů daugiaus; ir gėdoje but ir prapulti.

19. Tay jie išpažys, kad tu savo vardů viens vadinams esi Ponas Dievas, ir Aukščáusasis po visą svietą.

PSALMAS LXXXIV.

1. Psalmas vaiků Kora, ant Gititôs pirmgiedotins.

2. Kaip meilingi yra tavo namai, Dieve Zebaot!

3. Mano dušia išsiilgsta ir geiduláuja pryangiů Pono Dievo; mano kunas ir dušia džaugiasi iš gyvojo Dievo.

4. Nesa paukštis rádo namus, ir kregždė savo lizdą, kurioj išper vaikus, butent tavo altorus, Dieve Zebaot, mans karálau ir mans Dieve.

5. Geray tiems, kurie tavo namůse laikosi, tie tavę visaday gárbin. Sėla.

6. Geray tiems žmonėms, kurie tavę už savo stiprybę laiko ir iš širdiês tavęs klauso,

7. Kurie péreit vargingąjį svietą, darydami čejau šulinus; ir mokitojei didė žegnonė bus aprėdyti.

8. Jie gauna vieną apgalėjimą po antro, kad régima butu, tikrą Dievą Sione êsantį.

9. Viešpatie Dieve Zebaot, išklausyk mano maldą, pérmanyk tą, Dieve Jokubo! Sėla.

10. Dieve, musů skydas, ben veizdėk, dabókis karalystês savo móstitojo!

11. Nesa viena diena tavo pryangiůse gerésne yra, ney kitů túkstantis. Aš véličaus vartininku buti savo Dievo namůse, ne kaip ilgay gyvénti namůse Dievo-nesibijančůjů.

12. Nesa Dievas Viešpats yra saulė ir skydas; Ponas Dievas důst malonę ir garbę, jis ne důs stokóti géro geriems.

13. Viešpatie Zebaot, gér tam žmogui, kurs tavim nusitik.

PSALMAS LXXXV.

1. Psalmas vaikû Kora, pirmgiedotins.

2. Pone Dieve, tu pirm to malonus buvai savo žémei ir apkáltûsus Jokubo išgélbêjei.

3. Tu pirm to nusidėjimus atléidai savo žmonėms ir visus jû griekus apdengei. Sêla.

4. To pirm to visaip atsiléidai ir nusigrežei nû didžojo savo kéršto.

5. Linksmink mus, Dieve, musû Išganytojau, ir laukisi nû savo nemalonês ant musû!

6. Argi amžinay ant musû pyksi? ir visados ant masû kéršisi?

7. Argi ne vêl mus atgaivisi, kad tavo žmonės galêtu tavimi džaugtisi?

8. Pone Dieve, paródik mums savo malonę ir gelbêk mus!

9. Ak, kad girdêčau Poną Dievą kálbantį, kad pakáju pažadêtu savo žmonêms ir savo šventiems, kad jie ant kokiôs neišmintiês ne pasiléistu!

10. Ale tačau jo pagálba arti yra tiems, kurie jo bijos, jeib musû žémêj garbê laikytus;

11. Kad loska ir viernystė susitiktu, teisybė ir pakájus pasibučûtu;

12. Kad viernystė ant žémês àugtu, ir teisybė iš dangaus žurêtu;

13. Kad Ponas Dievas ir mums gér darytu, kad ir musû žémė dûtu savo vaisų;

14. Kad teisybė tačau po jo akiû butu ir išsilaikytu.

PSALMAS LXXXVI.

1. Malda Dovido.

Pone Dieve, prilenk savo ausis ir išklausyk manę, nesa siráta ir pavárgęs esmi!

2. Apsaugok mano dušią, nes aš esmi šventas; gélbêk tu, mans Dieve, savám tarnui, kursai tavim nusitik!

3. Pone Dieve, buk man malonus, nes aš kas dien tavęsp šaukiu!

4. Palinksmink dušią savo tarno, nesa tavęs, Dieve, aš išsiilgstu!

5. Nesa tu, Dieve, esi géras ir malonus, didês malonybês visiems tavę besimeldžantiems.

6. Pérmanyk, Pone Dieve, mano maldą, ir dabokis balso mano prášimo!

7. Bêdoje meldžûs tavęs; tu norêtum manę išklausyti.

8. Pone Dieve, niera tav

ney viens lygus tarp dievû, ir ney viens taip gal daryti, kaip tu.

9. Visi pagonai, kurus tu sutvêrei, ateis ir melsis po tavo akiû, Pone Dieve, ir tavo várdą gárbis,

10. Kad tu taip didis esi ir stebuklus darai, ir viens Dievas esi.

11. Rodik man, Pone Dieve, savo kélą, kad váikščočau tavo teisybêje; išlaikyk mano širdį prie to vieno, idant bijočaus tavo várdo!

12. Aš dêkavoju tav, Viešpatie, mans Dieve, iš visôs širdiês, ir gárbinu tavo várdą amžinay.

13. Nes tavo malonė didi yra ant manęs, ir išgélbêjei mano dušią iš gilôs péklôs.

14. Dieve, puikieji sténgiasi prieš manę, ir pulkas smarkininkû tykoj mano dušiôs ir ne tur tavę po akiû.

15. Bet tu, Pone Dieve, esi mielaširdingas ir malonus, kantrus ir didês malonês bey viernystês.

16. Gręškis manęsp, buk man malonus; stiprink savo tarną su savo macè, ir gélbêk sunui tavo tarnáitês!

17. Daryk ant manęs žénklą; kad man gér butu; kad tai regêtu, kurie manę n'apkenč, ir gêdêtus, kad tu manę pristoji, Pone Dieve, ir manę linksmini!

PSALMAS LXXXVII.

1. Psalm-giesmê vaikû Kora.

Ji tvirtay nugruntavota yra ant šventûjû kalnû.

2. Ponas Dievas myl vartus Siono už visus gyvénimus Jokubo.

3. Šlovingi daiktai tavije yra apsákomi, tu mieste Dievo. Sêla.

4. Aš apsakydisu Raab ir Babel, kad manę pažintu! štay, Pylistênai ir Tyrionai su Murinais če pagimdomi yra.

5. Sákoma bus Sione, kad visokie žmonės če pagimdomi yra, ir kad pats Aukščáusasis ję budavójo.

6. Ponas Dievas dûs savo žodį sakyt visokeis liežuvjeis, kad ir tû nekurie če pagimdyti butu. Sêla.

7. Ir giedojantieji kaip šokinêjimè visi tavije giedos pakárčui.

PSALMAS LXXXVIII.

1. Psalm-giesmê vaikû Kora, ant Makalato pakárčui pirmgiedotina.

Pamokinimas Emano, Ezraito.

2. Viešpatie Dieve, mans Išganytojau, aš dieną ir naktį šaukiu po tavo akiû.

3. Dûk iškákti mano maldą po tavo akiû, prilenk savo ausis prie mano šauksmo!

4. Nesa mano dušia pilna yra vargû, ir mano gyvastis yra arti péklôs.

5. Aš prilygintas esmi tiems, kurie ing péklą nuženg; aš esmi lygus vyrui ne turinčam ney jókiôs pagálbôs.

6. Aš gulu tarp numirusiûjû prastótas, kaip užmuštieji, kurie dûbėje gul, kuriû jau daugiaus n' atsimeni, ir kurie nû tavo rankôs atskirti yra.

7. Tu manę žemyn ing dûbę nustúmei, ing tamsybę ir gilybę.

8. Tavo kérštas spaudž manę ir gramzdini manę visomis savo srovėmis. Sėla.

9. Mano prietelius toli nû manęs atstatei; tu manę jiems bjaurybe padarei; aš apkàltas esmi ir ne galu išeiti.

10. Mano gymis pagédo dėl vargû; Pone Dieve, aš kas dien tavęsp šaukiu, aš savo rankas išplátinu tavęsp.

11. Argi tu tarp numirusiûjû darysi stebuklus? arba ar numirusieji kélsis ir tav dėkavos? Sėla.

12. Ar grábûse pasakys tavo malonę ir tavo viernystę prapûlime?

13. Argi pažystami bus tavo stebuklai tamsybėje? arba tavo teisybė žémėje, kur nieko ne atsimena?

14. Bet aš šaukiu tavęsp, Pone Dieve, ir mano malda anksti iškanka tavęsp.

15. Kodėl patrémi, Pone Dieve, mano dušią, ir paslėpi savo véidą nû manęs?

16. Aš esmi vargingas ir apalpau, kad taip patremtas esmi; aš kenču tavo išgandinimus, kad kûne nusimenu.

17. Tavo kérštas eit per manę, tavo išgandinimas spaudž manę.

18. Jie manę aptvyst kas dien kaip vandû ir apstoj manę iš vieno.

19. Tu darai, kad mano prietelei ir artimieji ir mano gentis atsitólin nû manęs dėl tókio várgo.

PSALMAS LXXXIX.

1. Pamokinimas Etano, Ezraito.

2. Amžinay giedosu apie malonę Pono Dievo ir pra-

něčiu jo teisybę su savo burna visaday.

3. Aš sakau taipo, kad amžina malonė užtekės, ir tu savo teisybę viernay išpildisi danguje:

4. „Aš derėjimą dariau su savo išrinktůju; aš Dovidui, savo tarnui, prisėkiau:

5. Aš tav amžinay vaikû sutéksu, ir tavo krásę budavosu visaday.“ Sėla.

6. Ir dangus, Pone Dieve, šlovys tavo stebuklus, ir tavo teisybę surinkimas šventůjû.

7. Nes kas gal debesise Ponui Dievui lygus buti? ir prisilygint Viešpačui tarp vaikû dievû?

8. Dievas didey galis yra surinkimė šventůjû ir stebuklingas ant visû, kurie aplink jį yra.

9. Viešpatie Dieve Zebaot, kas yra, kaip tu, macnus Dievas? Ir tavo teisybė yr aplink tavę.

10. Tu ponavóji ant sujùdinimo jurû, tu nutildai jû vilnis, kad jie pasikel.

11. Tu užmuši Raabą, tu išvajoji savo neprietelius stiprù savo pétimi.

12. Dangus ir žémė tavo yra, tu nugruntavojei žémę ir kas toje yra.

13. Šaurę ir pėtus tu sutvėrei; Tabor ir Ermon krykštauja tavo vardan.

14. Tu sylingą turi pétį, stipri yra tavo ranka ir aukšta yra tavo dešinė.

15. Teisybė ir súdas yra pastiprinojimas tavo krásės, malonė ir tiesa yr po tavo akiû.

16. Geray tiems žmonėms, kurie gál krykštauti; Pone Dieve, jie váikščos šviesybėje tavo véido.

17. Jie dėl tavo várdo kas dien bus linksmi ir tavo teisybėje bus pašlovinti.

18. Nes tu esi garbė jû stiprybės, ir per savo malonę tu musû rágą paáukštisi.

19. Nesa Ponas Dievas yr musû skydas, ir Šventasis Izraėlij yr musû karálus.

20. Tůčės regėjime tu kalbėjei savo šventiems, tarydams: „Aš karžygį prikėliau, kursai gélbės; aš paáukštinau išrinktąjį iš žmonû.

21. Aš radau savo tarną Dovidą, aš jį mostijau šventu savo aliejumi.

22. Mano ranka jį išlaikys, ir mano pétys jį stipris.

23. Neprietelei jį ne pérgalės, ir neteisieji jį ne pamis.

24. Bet aš jo priešininkus mušiu pirm jo, ir jį nekenčančůsus aš múčisu.

25. Bet mano teisybė ir malonė bus prie jo, ir jo rágas mano vardan bus paáukštintas.

26. Aš jo ranką dėsu ing jures ir jo dėšinę ing vandenus.

27. Jis manę taipo vadis: Tu esi mano tėvas, mano Dievas ir stiprybė, kursai manę gélbt.

28. Ir aš jį padarysu pirmgimusůju, aukščáusůju tarp karálů ant žėmės.

29. Aš jam amžinay išlaikysu savo malonę, ir mano derėjimas jam stiprey išsilaikys.

30. Aš jam amžinay sėklôs sutéksu, ir jo krásę, koley dangus patéks, išlaikysu.

31. Ale jey jo vaikai mano prisákimů ne klausys ir mano súdůse ne váikščos;

32. Jey jie mano įstátimus paniekis ir mano prisákimů ne laikys:

33. Tay aš jů griekus atlankysu rykšte ir jů piktenybes vargais.

34. Bet savo malonę nů jo ne atimsu ir savo teisybę tikray attesėsu.

35. Aš savo sudeiėjimą nelaikytą ne liksu, ir kitaip ne darysu, kaip aš kalbėjau.

36. Aš vieną kartą prisėkiau prie savo šventytlės: Aš Dovidui ne melůsu;

37. Jo vaikai bus amžinay, ir jo krásė po mano akiů kaip saulė.

38. Kaip mėnů jis amžinay bus išlaikytas ir kaip ludininks debesise tikray bus.“ Sėla.

39. Bet dabar tu patremi ir atmeti ir kéršiji su savo mostitůju.

40. Tu niekini derėjimą savo tarno ir pamini jo vainiką.

41. Tu išardai visus jo múrus ir důdi sudaužyti jo pilis.

42. Visi jį plėso, kurie praeit; jis savo susėdams ápjůku pastójo.

43. Tu paáukštini dėšinę jo priešininků ir palinksmini visus jo neprietelius.

44. Taipojau ir atėmei máčį jo kárdo, ir ne důdi jam viršų gauti kovoje.

45. Tu išpústiji jo čystybę ir pameti jo krasę žemyn.

46. Tu patrumpini čėsą jo jaunystės ir apdengi jį gėda. Sėla.

47. Pone Dieve, koley tu taip iš viso pasislėpai ir savo kérštą kaip ugnį důsi dégt?

48. Atsimink, kaip trumpas mano ámžias! Kodėl nori, kad visus žmones noprósnay butumbei léidęs?

49. Kamė ben viens, kurs išliktu ir smertiės ne regėtu? kursai savo dušią išgélbētu iš nagû péklôs? Sēla.

50. Pone Dieve, kamė pirmoji tavo malonė, kurę Dovidui prisėkei savo teisybēje?

51. Atsimink, Pone Dieve, gėdôs savo tarnû, kurę aš nešu savo prieglobstije nûg tókio žmonû daugùmo,

52. Kurė tavę, Pone Dieve, tavo neprietelei gėdin, kurė gēdin pėdas tavo móstitojo!

53. Pagárbints buk, Pone Dieve, amžinay! Amen, Amen.

PSALMAS XC.

1. Malda Maižėšaus, Dievo tarno.

2. Pone Dieve, tu esi mums nusitikėjimu visados. Pirmneng kalnai stójos ir žémė bey svietas sutvérti buvo, tu, Dieve, esi nû amžiû iki ámžiû.

3. Tu dûdi žmones mirti, ir sakai: Sugryškite, žmonû vaikai.

4. Nesa túkstantis métû yra po tavo akiû, kaip vakarykščoji diena, kuri pasibaigė, ir kaip naktiės budėjims.

5. Tu dûdi jiems nueiti, kaip srovē, ir jie yra, kaip miegas; lygey kaip žolė, kuri véikey pavysta,

6. Kuri anksti žyd ir véikey pavysta, ir vakarais nukertama yra ir padžústa.

7. Tai dáro tavo kérštas, kad taip sugáištam, ir tavo didysis pápykis, kad taip umay numirštam.

8. Nesa musû nusidėjimus tu statai po savo akiû, musû ne išpažystamus griekus ing šviesybę savo véido.

9. Todēl visos musû dienos nueit per tavo kérštą, mes savo metus baigiam, kaip pásaką.

10. Musû ámžias paténka septynesdéšimtis métû, ir kad ilgay paténka, tay yra aštûnesdéšimtis métû; ir jey kaštáunas buvo, tay buvo vieni rúpesčei ir darbai; nesa umay baigiasi, kaip kada lėkte nulėktumbim.

11. Ale kas tik, tavę taip didey pykstant? ir kas bijosi tókio tavo kéršto?

12. Mokik mus padumot, kad mirti turim, jeib išmintingi pastotumbim.

13. Pone Dieve, gręškis

ben vėl musump ir buk savo tarnams malonus!

14. Anksti mus linksmink savo malone! tay pasigirsim ir džaugsimies per visą savo ámžią.

15. Palinksmink mus vėl, kadangi mus taip ilgay várginai, kadangi taip ilgay vargus kenčam!

16. Parodik savo tarnams savo darbus ir savo garbę jû vaikams!

17. Ir Viešpats musû Dievas butu mums malonus ir paskùbintu darbą musû rankû tarp musû; beje, darbą musû rankû jis paskùbintu.

PSALMAS XCI.

Kas po apgynimu Aukščáusojo sėd ir po pavėsu Visgálinčojo láikosi,

2. Tas sako Ponui Dievui: Mano nusitikėjimas ir mano pilis, mans Dieve, kuriûm nusitikiu.

3. Nes jis manę išgélbt iš spásto medžótojo ir nû iškadijančôsės pavētrôs.

4. Jis tavę apdengs savo sparnais, ir tavo nusitikėjims bus po jo sparnais; jo teisybė yr apsarga ir skydas,

5. Kad tu ne išsigástumbei dėl išgáščio naktiės, dėl strėlû, kuriôs dieną lakioja,

6. Dėl pavētrôs, kuri tamsybėje slenka; dėl ligôs, kuri pētumis gadina.

7. Kačeig túkstantis pultu po tavo šaliės ir dėšimtis túkstančû po tavo dešinės, tačau tavęs ne užgaus.

8. Ir tiesa tu savo akimis regėsi savo džaugsmą, ir išvysi, kaip Dievo-nesibijantiems užmokama bus.

9. Nesa Ponas Dievas yr tav nusitikėjimu, Aukščáusasis yra tav pilimi.

10. Nieko pikto tav ne prisitiks, ir ney jokia sloga ártisis ing tavo namus.

11. Nesa jis savo Angėlams prisákė apie tavę, kad jie tavę apsaugotu ant visû tavo kelû,

12. Idant jie tavę ant rankû nešotu, ir tu savo koją ne įtrenktumbei prie akmens.

13. Ant lútû ir angiû tu vaikščosi ir misi ant jaunû lútû ir smakû.

14. „Jis išsiilgstą manęs, tay aš jį išgélbėsu; jis pažysta mano várdą, todėl aš jį apgisu.

15. Jis šauk manęspi, tay aš jį išklausysu; aš esmi

pas jį bėdoje, aš jį ištrauksu ir pagárbisu.

16. Aš jį pasotisu ilgu ámžiu ir paródisu jam savo išgánimą.“

PSALMAS XCII.

1. Psalm-giesmė ant dienôs sabbatôs.

2. Brangus tai daikts yra, dėkavoti Ponui Dievui ir laupsinti tavo vardą, tu Aukščáusasis,

3. Rytmečeis tavo malonę ir naktimis tavo teisybę apsakyti.

4. Ant dėšimts strunû ir psalterû, žaislû ant arpôs.

5. Nesa, Pone Dieve, tu dûdi man linksmay giedoti apie tavo dárbus, ir aš giru sutvėrimus tavo rankû.

6. Pone Dieve, kaip didi tavo darbai? Tavo mislys yra taip labay gilos.

7. Paikasis tai ne tik, ir durnasis to ne atboja.

8. Dievo-nesibijantieji žalûj kaip žolė, ir piktadėjei žyd visi, ik išgaišinami yra visados ir amžinay.

9. Bet tu, Pone Dieve, esi Aukščáusasis ir išsilaikai amžinay.

10. Nesa štay, tavo neprietelei, Pone Dieve, štay, tavo neprietelei išgaiš; ir visi piktieji tur iširę buti.

11. Bet mano rágas bus iškéltas, kaip kokio vienragio, ir busu mostitas šviežu aliejumi.

12. Ir mano ákys savo džaugsmą regės ant mano neprieteliû, ir mano ausys savo džaugsmą girdės ant piktûjû, kurie prieš manę sténgiasi.

13. Teisusis žalûs kaip verba, jis augs kaip cėdras ant Libanono.

14. Kurie čėpiti yra namûse Pono Dievo, tie pryangije musû Dievo žalûs.

15. Ir kačeig pasés, tačau žalûs, vaisingi ir sveiki bus,

16. Kad apsakytu, Poną Dievą taip gérą ėsantį, mano stiprybę, ir ne ėsant neteisybę jamė.

PSALMAS XCIII.

Ponas Dievas yra karálus ir brangey su šlove aprėdyts; Ponas Dievas yra su šlove aprėdyts ir karalystę pradėjo po visą svietą, ir pataisė, kad pasiliktu.

2. Iš to tavo krásė stov tvirta. Tu esi amžins.

3. Pone Dieve, srovės upjû pasikel, srovės upjû pa-

kel savo užimą, sroves upjû pakel vilnis.

4. Vandens vilnys juriosa yra didžos ir ûžia baisey; bet Ponas Dievas dar didésnis yra aukštybėje.

5. Tavo žodis yra tikras pamókslas; šventybė yra gražumas tavo namû amžinay.

PSALMAS XCIV.

Pone Dieve, kurio yra atkéršijimas, Dieve, kurio yra atkéršijimas, pasirodik!

2. Pasikélk tu, svieto súdža, užmokêk puikiems, ką jie nusipélnė!

3. Pone Dieve, koley piktieji, koley tavęs nesibijantieji pasididžûs,

4. Ir taip stačey kalbės, ir visi piktadėjei taip girsis?

5. Pone Dieve, jie sumuša tavo žmones ir várgina tavûsus.

6. Našles ir svetimûsus jie pasmàug ir užmuša siratas,

7. Sakydami: „Ponas Dievas to ne rég, ir Dievas Jokubo to ne rég, ir Dievas Jokubo to ne atboj."

8. Ben dabokities, jús durnieji tarp žmonû! ir jús paikieji, kada išmanysite?

9. Kurs dáręs ausį, ar tas ne girdėtu? kursai padárė ákį, ar tasai ne regėtu?

10. Kursai pagonus baudža, ar tas ne atbotu? kursai mokin žmones, ką jie žino.

11. Bet Ponas Dievas žino žmonû mislis, kad niekingos yra.

12. Geray tam, kurį tu, Pone Dieve, baudi ir jį mokini savo žodžu,

13. Kad kantrey késtu, jey kokia bėda randasi, ik piktamui dûbė bus pagatávita.

14. Nesa Ponas Dievas savo žmones ne patrems, ney saviškius ne apléis.

15. Nesa kas teisu, tur teisu pasilikt, ir tam visos géros širdys pritars.

16. Kas manę pristoj prieš piktûsus? kas eit su manim iš vieno prieš piktadėjus?

17. Jey Ponas Dievas manę ne gélbėtu, bemaž mano dušia gulėtu pékloj.

18. Aš tariau: „Mano koja paslydo;" bet tavo malonė, Pone Dieve, išlaikė manę.

19. Aš turėjau daug rupesčû savo širdij, bet tavo palinksminojimai atgaivino mano dušią.

20. Tu juk niekados na sutinki su iškadingaje krasė, kuri zokoną piktay išguldo.

21. Jie pasigátavoj prieš

dušią teisojo ir pražudo nekáltą kraują.

22. Bet Ponas Dievas yra mano pilis, mano Dievas yr ůla mano nusitikėjimo.

23. Ir jis jiems užmokės jů neteisybę ir jůs dėl jů piktenybės nužudys. Viešpats musů Dievas jůs nužudys.

PSALMAS XCV.

Ateikite, gárbinkim Poną Dievą ir krykštaukim apgynimui savo išgánimo!

2. Dėkavodami ateikim ing jo akis ir psalmais jam krykštaukime!

3. Nesa Ponas Dievas yra didis Dievas ir didis karálius ant visů dievů.

4. Nesa jo rankoj yra vislab, ką žėmė nėša; ir kalnů aukštybes jo yra.

5. Nesa jo yra júros, ir jisai jas padárė, ir jo rankos sutvėrė sausumą.

6. Eikime, melskimės ir klaupkim ir pulkime po akiů Dievo, kurs mus sutvėrė!

7. Nesa jisai musů Dievas, ir mes žmones jo ganyklôs ir ávys jo pulko. Šendien, jey jo balsą girdit,

8. Tay ne užkietinkit savo širdis, kaip Meriboj nusidavė, kaip Massoj púsčoj,

9. Kaip jusů tėvai manę gundino, išmėgino ir regėjo mano darbus,

10. Kad per keturesdėšimtis métů procę turėjau su šitais žmonėmis ir tariau: Tai žmones yra, kurių širdis visada netikru kelù nor eiti, ir kurie mano kelùs ne nor prisimokinti,

11. Kad aš prisėkiau savo keršte: „Jie n' iškáks ing mano pakájų!“

PSALMAS XCVI.

Giedokit Ponui Dievui naują giesmę, giedokit Ponui Dievui visi žmones!

2. Giedokit Ponui Dievui ir láupsinkit jo várdą, pasakykit ing dieną dienôs jo išgánimą;

3. Pásakokit tarp pagonů jo garbę, tarp visů žmonů jo stebuklus!

4. Nesa Ponas Dievas yra didis ir labay gárbintinas, stebuklingas ant visů dievů.

5. Nesa visi žmonů dievai yra balvonai, ale Ponas Dievas dangų sutvėrė.

6. Stov šlovingay ir brangey po jo akiů, ir nusidůst sylingay ir pagirtinay jo šventinyčoje.

7. Jús žmones, atnėškite

Ponui Dievui, atnéškite Ponui Dievui čéstį ir máčį!

8. Atnéškite Ponui Dievui čéstį jo vardo, atnéškite dovanas ir ateikite ing jo pryangias!

9. Melskite Dievą šventamė apsirēdime; visas svietas jo tesibijo!

10. Sakykite tarp pagoniû, kad Ponas Dievas karálus ėsąs ir turis savo karalystę, koley svietas išsitenka, pagatávitą, kad pasiliktu, ir súdija žmones teisey?

11. Dangau, džaugkis, ir žémė, pasisilinksminkis; júros te úžia ir kas josa yra!

12. Laukai, džaugkities, ir vislab, kas jûse yra; ir visi médžei giroj pasigirkite

13. Po Dievo akiû! nesa jis ateit, jis ateit súdit žémę. Jis žémę súdis su teisybe ir savo žmones su viernybe.

PSALMAS XCVII.

Ponas Dievas yra karálumi, to džaugkis, žémė, ir linksminkities salos, kiek jû yra!

2. Débesys ir tamsa yra aplink jį, teisybė ir súdas yra jo krásês stiprybė.

3. Ugnis eit pirm jo ir uždeg aplinkuy jo neprietelius.

4. Jo žaibai žiba ant žémês apskritùmo· žémė rég tai ir išsigásta.

5. Kalnai sutirpsta kaip váškas po Dievo akiû, po akiû ponavójančo ant viso svieto.

6. Dangus apsáko jo teisybę, ir visi žmonės rég jo garbę.

7. Gēdētis turētu tie visi, kurie ábrozams šlúžija ir balvónais girasi. Jį melskities, visi dievai!

8. Sion gird toktai ir džaugiasi; ir Judo dukters linksmos yra, Pone Dieve, iš tavo karalávimo.

9. Nesa tu, Pone Dieve, esi Aukščáusasis visosa žémėsa; tu esi didey iškéltas ant visû dievû.

10. Jús, kurie Poną Dievą mylit, pikto ne apkéskite! Ponas Dievas apsaugoj dušias savo šventûjû, nû rankôs piktûjû jis išgélbês jas.

11. Teisamjam šviesybė vēl tur užtekēti, ir džaugsmas geroms širdims.

12. Jús teisieji, džaugkities Ponu Dievu ir dēkavokit jam, ir gárbinkit jo šventybę!

PSALMAS XCVIII.

1. Psalmas.

Giedokit Ponui Dievui

naują giesmę! nesa jis dáro stebuklus. Jis viršų gauna savo dėšine ir savo šventu pėtimi.

2. Ponas Dievas dūst apsakyti savo išgánimą, po žmonū akiū jis dūst savo teisybę pranėšti.

3. Jis atsimena savo malonės ir teisybės namams Izraēlio. Visi svieto kraštai rég išgánimą musū Dievo.

4. Krykštaukit Ponui Dievui, visas svietas, giedokit, gárbinkit ir láupsinkit!

5. Láupsinkit Poną Dievą árpomis, árpomis ir psalmais.

6. Trimitomis ir trúbomis, krykštaukit Dievui, karálui!

7. Júros te úžia ir kas josa yra, žémė, ir kas ant jōs gyvéna!

8. Upės te džaugiasi, ir visi kalnai t'esie linksmi

9. Po akiū Pono Dievo! nesa jis ateit žémę súdit. Jis visą žémę súdis teisybė, ir žmones viernybė.

PSALMAS IC.

Ponas Dievas yra Karálus, todėl dréba žmonės; jisai sėd ant Kērubim, todėl krūta žémė.

2. Ponas Dievas yra didis Sione ir iškéltas ant visū žmonū.

3. Dēkavokim tavo didžiam ir stebuklingam vardui, kurs šventas yra.

4. Karalystėje šio Karálaus mylima yra teisybė; tu dūdi viernybę, tu darai provą ir teisybę Jokubo.

5. Iškélkit Viešpatį musū Dievą, melskities prie solélio jo kojū! nesa jis yra šventas.

6. Maizėšus ir Aaronas tarp jo klebonū, ir Zomēlis tarp tū, kurie jo várdą meldža. Jie meldė Poną Dievą, ir jis išklausė jūs.

7. Jis kalbējo su jeis per debesiės stulpą, jie laikė jo lūdimus ir prisákimus, kurus jis jiems davė.

8. Pone Dieve, tu esi musū Dievas, tu išklausei jūs; tu Dieve, atléidai jiems, ir koravojei jo darbus.

9. Paáukštinkit Viešpatį musū Dievą ir melskities jo šventop kalnop! Nesa Viešpats musū Dievas yra šventas.

PSALMAS C.

1. Dēkavojimo Psalmas.

Krykštaukit Ponui Dievui visi žmonės!

2. Slúžikit Ponui Dievui su linksmybe, atéikit ing jo akis su didžu džaugsmu!

3. Pažinkite, kad Ponas Dievas yra Dievas! Jis mus sutvėrė, ir ne mes pátys, kad butumbim jo žmonės ir ávys jo ganyklôs.

4. Ieikite pro jo vartus su dėkavojimu, ing jo pryanges su laupsinimu; dėkavokit jam, láupsinkit jo várdą!

5. Nesa Ponas Dievas yra géras, ir jo malonė patenk amžinay, ir jo teisybė be palovimo.

PSALMAS CI.

1. Psalmas Dovido.

Apie malonę ir teisybę aš giedosu ir tavę, Pone Dieve, láupsisu.

2. Aš elgiůs išmintingay ir viežlibay tarp manůjů ir viernybę mylu savo namůse.

3. Aš ne mylu ney jokią neteisybę, aš n'apkenču piktąjį, neygi důmi jam pas manę buti.

4. Nevierna širdis tur nů manęs atstóti, piktojo aš ne kenču.

5. Kurs savo ártimą slapčey apkalba, tą gaišinu. Tą aš ne kenču, kurs puikavoja ir išsikel.

6. Mano ákys veizd viêrnůjů tarp žmonů, kad tie su manim butu; ir mielay turu geraus šlužáuninkus.

7. Vilójančus žmones ne laikau savo namůse, melágei ne tárpsta pas manę.

8. Anksti išgaišinu visus Dievo-nesibijančus ant žémês, kad visus piktadėjus išgaišinčau iš miesto Pono Dievo.

PSALMAS CII.

1. Malda bėdnojo, smutnybėj ėsančio ir savo rupestį Dievui pasiskundžančo.

2. Pone Dieve, išklausyk mano maldą ir důk mano šauksmą tavęsp iškákti!

3. Ne slėpk savo véidą nů manęs bėdoj; prilenk savo ausis manęsp; kada tavęsp šaukiu, išklausyk manę umay.

4. Nesa mano dienos nuėjo kaip dúmai, ir mano káulai sudegė kaip nůdegulys.

5. Mano širdis yra sumušta ir padžúvo kaip žolė, kad ir savo důnôs užmirštu válgit.

6. Mano káulai prilipo prie mano kuno, kaukimo ir dusáujimo dėley.

7. Aš esmi kaip baublys púsčoj, aš esmi kaip apůkėlis išpústitosa vietosa.

8. Aš bundu ir esmi kaip paukštis prastótas ant stógo.

9. Kas dien manę gėdin mano naprietelei, ir kurie iš

manęs jůkiasi, bážijas mano vardan.

10. Nesa aš válgau pélenus kaip důną ir maišau savo gērimą su ášaromis,

11. Tavo grumzdimo ir kéršto dēley, kad manę iškēlei ir prie žémés pribloškei.

12. Mano dienos nuējo kaip šešēlis, ir aš padžustu kaip žolē.

13. Bet tu, Pone Dieve, išsilaikai amžinay, ir tavo atsiminimas visaday.

14. Kélkis ir ant Sion susimilkis! nesa čēsas yra, kad jōs pasigailētumbei, ir adyna atējo.

15. Nesa tavo tarnai rods norētu, kad ji pabudavota butu, ir rods matytu, kad jōs ákmenis ir kálkes pataisytos butu;

16. Kad pagonai vārdo Pono Dievo prisibijotus, ir visi karálei ant žémēs tavo garbės.

17. Kad Ponas Dievas Sioną budavotu ir pasiroditu savo garbēje.

18. Jis rods priima maldą prastotůjů ir ne paniekin jů maldą.

19. Tai butu rašyta vaikams; ir žmonės, kurie dar užgims, láupsis Poną Dievą.

20. Nesa jis veizd iš savo šventōsēs aukštybēs, ir Ponas Dievas dabójasi iš dangus ant žémės,

21. Kad apkàltůjů dusáujimą girdētu ir išgélbētu smertiēš vaikus;

22. Kad jie apsakytu Sione várdą Pono Dievo ir jo laupsę Jeruzalēje,

23. Kad susieit žmonės ir karalystes Ponui Dievui ant šlúžbōs.

24. Jis ant kélo pamážin mano stiprybę, jis patrumpin mano dienas.

25. Aš tariau: Mans Dieve, ne valyk manę půsēje mano ámžio! Tavo métai patenk amžiů amžinay.

26. Tu pirm to žémę nugruntavojei, ir dángus yra tavo ranků dárbas.

27. Jie sugaiš, bet tu pasiliksi; jie visi pasęs kaip gelumbē, jie bus kitokie, kaip rúbas, kada tu jůs kitokius darysi.

28. Bet tu išsilaikai, koks esi, ir tavo métai ne tur gálo.

29. Vaikai tavo tarnů pasiliks, ir jů vaikai po tavo akiů viso géro sulauks.

PSALMAS CIII.

1. Psalmas Dovido.

Láupsink, mano dušią, Poną Dievą, ir kas manije yra, jo šventąji várdą.

2. Láupsink, mano dušia, Poną Dievą, ir ne užmiršk, ką jis tav gér padáręs.

3. Jisai tav visus tavo griekus atléidž ir gydo visas tavo ligas.

4. Jisai tavo ámžią nů prapůlimo išgélbt, jisai tavę vainikoja malone ir mielaširdingystė.

5. Jisai tavo burną palinksmin, ir tu vėl jaunyn eini kaip erélis.

6. Ponas Dievas dáro teisybę ir súdą visiems nevertay kenčantiems.

7. Jis padárė žinomus savo kelus Maizėšui, vaikams Izrael savo dárbus.

8. Malonus ir mielaširdingas yra Ponas Dievas, kantrus ir didžio susimilimo.

9. Jis ne visados bársis, ney amžinay kéršis.

10. Jis ne dáro mums pagal musů nusidėjimus.

11. Nesa lyg kaip dangaus aukštas yra nů žémės, taip jis důst savo mielaširdingystę buti ant jo prisibijančůjů.

12. Kaip toli rytas yra nů vákaro, taip toli důst nů musů buti musů nusidėjimus.

13. Kaip tėvas ant vaiků susimilsta, taipo ir susimilsta Ponas Dievas ant tů, kurie jo bijosi.

14. Nesa jis žino, koksai mes sutvėrimas esme, jis atsimena, kad dulkęs esme.

15. Žmogus yra savo amžije kaip žolė, jis žyd kaip žolė ant lauko.

16. Kad vėjas ję péreit, tay jős jau ne b' yra ir savo vietős ji daugiaus ne pažysta.

17. Bet Pono Dievo malonė patenk ant ámžiů ámžiů ant tů, kurie jo bijosi, ir jo teisybė ant vaiků vaiků,

18. Prie tů, kurie jo derėjimą láiko ir atsimena jo prisákimů, kad pagal tus darytu.

19. Ponas Dievas savo krásę danguje patáisė, ir jo karalystė ponavój ant viso.

20. Láupsinkit Poną Dievą, jús jo Angėlai, jús sylingieji stiprybėje, kurie jo prisákimus išpildot, kad girdėtas butu balsas jo žódžio!

21. Láupsinkit Poną Dievą, visi jo pulkai, jo tarnai, kurie jo válę dárot!

22. Láupsinkit Poną Dievą, visi jo darbai visosa vietosa jo ponystės; láupsink Poną Dievą, mano dušia!

PSALMAS CIV.

Láupsink Poną Dievą, mano dušia! Viešpatie, mans Dieve, tu labay šlovingas

esi, tu esi gražey ir brangey išrėdytas.

2. Šviesybė yra tavo rúbas, kuriům apsivilkais; tu ištiesi dangų kaip kaurą.

3. Tu aukštay tą sklépiji vandenimi, tu važůji ant debesiů kaip ant vežimo, ir eini ant vėjo sparnů.

4. Tu darai savo Angėlus vėjais, ir savo tarnus ugniės liepsnomis.

5. Tu žemę nugruntavoji ant jōs dugno, kad pasiliktu ant ámžiů ámžiů.

6. Gilybė tu ję apdengi, kaip kokiu rubu, ir vandenis stov viršuj kalnů.

7. Bet nů tavo barimo bėga jie, nů tavo grovimo jie atstój.

8. Kalnai aukštay išsikel, ir laukai nusižémina ing tą vietą, kurę tu jiems nugruntavojei.

9. Tu pastatái rubéžų, tą jie ne péreit, neygi ne tur vėl žémę apdengti.

10. Tu důdi šaltinius daubosa, kad vándenis tarp kalnů nuteka,

11. Kad visi galvijai ant lauko gértu, ir žvėrys atsigértu.

12. Prie jů sėd dangaus paukščei ir giest tarp šaků.

13. Tu drėkini kálnus iš aukšto, tu darai žémę pilną vaisaus, kurį tu sutveri.

14. Tu žéldini žolę bandai ir sėklą ant naudōs žmonėms, kad důnōs iš žémės důtumbei;

15. Ir kad vynas palinksmintu žmogaus širdį, ir jo véidas gražus butu iš aliejaus, ir důna žmogaus širdį stiprintu;

16. Kad médžei Pono Dievo pilni butu drėgnumo, cėdrai Libanono, kurus jis sodino.

17. Čejau lizdus kraunja paukščei, ir vanagai láikosi ant églů.

18. Aukšti kalnai yra medinėms oškoms ant pasislėpimo, ir akmenů ůlos kralikams.

19. Tu darái mėnesį ant pérskyrimo métů; saulė žino savo nusileidimą.

20. Tu darái tamsybę, kad naktis butu; toj pasijùdin visos žvėrys,

21. Jaunieji lútai, kurie rėkia plėšimo ir savo penukšlą jėško nů Dievo.

22. Ale kada saulė užteka, tay jie vėl atstoj ir atsigul ing savo ůlas.

23. Tay išeit žmogus pas savo dárbą ir apgyvén savo lauką iki vákaro.

24. Pone Dieve, kaip la-

bay didi ir kaip daug yra tavo darbû! Tu jûs visus išmintingay davádijei, ir žémė pilna yra tavo gerybjû.

25. Júros, kurios taip dides ir pláčos yra, če krùta be skaitlaus taip didi, kaip ir maži sutvērimai.

26. Čejau eit akrutai, če yra bangžuvys, kurias tu sutvērei, kad tosa žáistu.

27. Viskas laukia tavęs, kad jiems dûtumbei penukšlą tikrù čēsù.

28. Tav dûdant jie renka, tav atverant savo ranką, jie pasotinami yra gerumù.

29. Jey paslēpi savo véidą, tay jie išsigástu; tu atimi jû dvásę, tay jie sugáišta ir vēl atvirsta ing dulkes.

30. Tu išléidi savo dvásę, tay yra sutverami; ir atnaujini žémēs véidą.

31. Garbē Pono Dievo yr ámžina; Ponas Dievas pasimēgst savo darbais.

32. Jis žvelg ing žémę, tay ji padreba; jis pakrùtin kàlnus, tay jie rúksta.

33. Aš Ponui Dievui giedosu, kol gyvs busu, ir savo Dievą láupsisu, kol patéksu.

34. Mano kalbējims turētu jam pamēgti; aš džaugiûs Ponù Dievù.

35. Griešnieji turētu išgaišinti buti ant žémēs, ir Dievo-nesibijantieji ne patékt. Láupsink, dušia mano, Poną Dievą! Alleluja!

PSALMAS CV.

Dekavokit Ponui Dievui ir apsakykit jo várdą; žinomus darykite jo dárbus tarp žmonû!

2. Giedokit apie jį ir láupsinkit jį; kalbēkit apie visus jo stebuklus!

3. Šlovinkit šventąjį jo várdą, tesidzaugias širdis Pono Dievo jēškančûjû!

4. Klauskite Pono Dievo ir jo maciēs. Jēškokit jo véidą visaday!

5. Atsiminkit jo stebuklû, kurus jis padárė, jo stebuklû ir jo žódžio,

6. Jús, sēkla Abraomo, jo tarno, jús vaikai Jokubo, jo išrinktojo!

7. Jis yra Viešpats musû Dievas, jis súdij po visą svietą.

8. Jis amžinay atsimena savo derējimo, žódžio, kurį žadējo daug túkstantiems iki ámžiû ámžiû.

9. Kurį jis darė su Abraomu, ir prysēgôs su Izaoku.

10. Ir státė tai Jokubui

ing súdą, ir Izraëliui ing ámžiną derėjimą,

11. Tarydams: Tav aš dûsu žémę Kanaan, burtą jusû têviškês,

12. Kaip jû ne daugums, ir jie paniekinti buvo ir ateivjeis toje.

13. Ir jie kelávo nû žmonû prie kitû žmonû ir nû karalystês pas kitus žmones.

14. Jis nedavė ney vieno žmogaus jiems iškádą daryt, ir koravójo karalùs jû dêley.

15. „Ne pakrùtinkit mano mostitûsus, ir ne pažeiskit mano pránašus!"

16. Ir jis pérleido bádą ant žémês ir pamážino visą zopóstą dûnos.

17. Jis nusuntė vyrą pirm jû: Jozêpas buvo per tarną pardûtas.

18. Jie idêjo jo kojas ing pánčus, jo kunas lencugûse turêjo buti,

19. Iki atêjo jo žodis, ir kalbêjims Pono Dievo jį pérmêgino.

20. Tay nusuntė karálus ir paléisdino jį; viešpats ant žmonû liepė jį išléisti.

21. Jis státė jį viešpatimi ant savo namû ir valdonu ant visû savo lobjû,

22. Kad pamokintu jo kunigaikščus pagal savo búdą ir jo vyresnûsus išmintingais padarytu.

23. Ir Izraêl nuêjo ing Egyptą, ir Jokubas stojos ateivju žémêje Amo.

24. Ir jis didey padaugsino savo žmones ir padárė jûs stipresnus už jû neprietelius.

25. Jis pérkreipė anû širdį, kad jie jo žmonû nekentė, ir jie dumójo jo tarnus gudrumù paminti.

26. Jis suntė savo tarną Maižėšų, Aaroną, kurį buvo išrinkęs.

27. Tûdu dárė jo žénklus tarp jû ir jo stebuklùs žémêje Amo.

28. Jis atsuntė tamsybês ir davė aptemt, ir jie buvo paklusnus jo žodžams.

29. Jis vértė jû vandenus ing kraują ir nužavino jû žuvis.

30. Jû žémė išmetė repêčkas, kamarosa jû karálû.

31. Jis tarė, ir atėjo gnįsai, utêles visûse jû rubéžûse.

32. Jis dávė jiems ledus už lietų, ugniês liepsną jû žémêje.

33. Jis sukúlė jû vyn-ir pygmedžus ir sulaužė medžus jû rubéžûse.

34. Jis sakė, ir atėjo žo-

gai su vabalais be skaitlaus.

35. Ir jie suêdė visą žólę jû žémėje ir suêdė vaisų ant jû láuko.

36. Ir jis užmušė visus pirmgimusus Egypte, jû visus pirmgimusus vaikus.

37. Ir išvedė jûs su sidabrù ir su auksu, ir ne buvo ney vieno negálinčo tarp jû giminû.

38. Egyptas džaugêsi, kad jie išėjo, nesa bijojims dêl jû buvo ant jû užpûlęs.

39. Jisai ištiesė débesį ant dengimo ir ugnį náktije ant šviesávimo.

40. Jie meldêsi, tay jis atsuntė putpelas ir sótino jûs dangaus dûna.

41. Jis atvêrė ûlą, tay ištekėjo vandû, kad upélei susirádo sausoj púsčoj.

42. Nesa jis atsiminė savo šventojo žódžio, kurį buvo kalbėjęs Abraomui, savo tarnui.

43. Šitaipo jis savo žmones išvedė su džaugsmu ir savo išrinktûsus su linksmybe.

44. Ir dávė jiems pagonû žemės, kad jie žmonû lobį apturêtu;

45. Idant jie klausytu jo žodžiû ir jo prisákimus pilditu. Allėluja.

PSALMAS CVI.

1. Allėluja.

Dėkavokit Ponui Dievui, nes jis yra géras, ir jo malonė patenk amžinay!

2. Kas gal iškalbėti didžûsus Dievo stebuklùs ir visus jo šlovingûsus dárbus pagirti?

3. Geray tiems, kurie prisákimo klauso ir visados teisey elgiasi!

4. Pone Dieve, atsimink manęs pagal malonę, kurę savo žmonėms žadėjei; parodik mums savo pagálbą,

5. Kad išvystumbim paláimą tavo išrinktûjû ir džaugtumbimės, kad tavo žmonėms geray sékasi, ir girtumbimės tavo taviškeis.

6. Mes susigriešijom su savo tėvais, mes nusidėjom ir piktay padárėm.

7. Musû tėvai Egypto žémėje ne norėjo pérmanyt tavo stebuklùs; jie n'atsiminė didžosės tavo malonês ir buvo nepaklusnus pas júres, butent pas nendrû júres.

8. Bet jis gélbėjo jûs dėl savo várdo, kad savo galybę išróditu.

9. Ir jis bárė nendrû júres, tay jos išdžûvo; ir vėdė

jûs per gilybes kaip kokioj púsčoj.

10. Ir išgélbėjo jûs nû rankôs to, kursai jûs n' apkentė, ir išvadávo jûs nû rankôs neprieteliaus.

11. Ir vándenis nuskandino jû priešininkus, kad ney vieno n' išliko.

12. Tay jie vierijo jo žodžams ir giedójo jo laupsę.

13. Ale jie tûjaus užmiršo jo darbû; jie ne láukė jo rodôs.

14. Ir užsigeidė púsčoje ir gundė Dievą pustynėj.

15. Bet jis dávė jiems, ko jie meldė; ir atsuntė jiems gana, ik jie nugriso.

16. Ir jie pasikėlė prieš Maižėšų, abaže, prieš Aaroną, šventąjį Pono Dievo.

17. Žėmė atsivėrė ir praryjo Dataną ir apdengė draugus Abiram.

18. Ir ugnis užsidegė jû draugystėje, liepsna sudėgino Dievo-nesibijančûsus.

19. Jie pasidárė veršį Orėbe ir meldėsi lietojo ábrozo;

20. Ir pérvertė savo garbę ing paveikslą jaučio, žolės ėdančo.

21. Jie užmiršo Dievo, savo Išgélbėtojo, kurs tokius didžus daiktus Egypto žėmėje buvo dáręs,

22. Stebuklûs žėmėje Am ir išgastingus dárbus pas nendrû júres.

23. Ir jisai tárė, norys jûs išpústiti, jey ne Maižėšus, jo išrinktasis, butu jûs maldà užstojęs, kéršta nugréšti, kad jûs abelnay ne nužavintu.

24. Ir jie paniekino mieląję žėmę, jie jo žodžui netikėjo,

25. Ir murmėjo savo čėtrosa, jie ne klausė balso Pono Dievo.

26. Ir jis pakėlė savo ranką prieš jûs, kad jûs nužudytu púsčoje,

27. Ir pamėstu jû vaikus tarp pagonû ir išbarstytu jûs po visą svietą.

28. Ir jie sékė Baal-Peorą ir válgė apierû negyvûjû balvonû,

29. Ir ipykino jį savo darbais; tay ir radosi sloga tarp jû.

30. Tay priėjo Pinėjas ir užtarė jûs; tay lovėsi ta sloga,

31. Ir buvo jam prirokûta ing teisybę visados ir amžinay.

32. Ir jie ipykino jį, pas vaidvándenį ir daug bėdôs padárė Maižėšui.

33. Nes jie apsmútijo jo širdį, kad ne pasidumodams nekurus žodžus iškalbėjo.

34. Neygi jie išgaišino žmones, kaip tačaus Ponas Dievas jiems buvo prisákęs;

35. Bet įsimáišė tarp pagonû ir išmóko jû dárbus.

36. Ir šlúžijo jû balvonams, tie pastójo jiems papiktinimu.

37. Ir jie apieravójo savo súnus ir savo dukteres velnáms,

38. Ir praliejo nekáltą kraują, kraują savo sunû ir savo dukterû, kurus apieravójo balvonams Kanaan, kad žémė buvo apbjàurinta kraujû kaltybėmis;

39. Ir apsibjàurino savo darbais ir apsikekšávo savo pramánimais.

40. Tay degte užsidegė Pono Dievo kérštas ant savo žmonû ir n' apkentė savo surinkimą,

41. Ir padavė jûs ing rankas pagonû, kad ant jû ponavójo, kurie jûs nekentė.

42. Ir jû neprietelei várgino jûs, ir jie buvo pažéminti po jû rankû.

43. Jis išgélbėjo jûs tankey, bet jie įpykino jį savo pramánimais ir menki pastójo dėl savo piktenybės.

44. Ir jis žurėjo ant jû bėdôs, girdėdams jû pasiskundimą,

45. Ir atsiminė savo derėjimo su jeis darytojo, ir jisai pasigailėjo pagal savo didę malonę,

46. Ir dávė jiems susimilimą rásti po akiû visû, kurie jûs buvo apkálę.

47. Gélbėk mus, Viešpatie musû Dieve, ir surink mus iš pagonû, kad dėkavotumbim tavo šventam várdui ir šlovintumbim tavo gárbę!

48. Pagárbints buk Viešpats Izraėlio Dievas ik ámžiû ámžiû, ir visi žmonės sakykite: Amen, Allėluja!

PSALMAS CVII.

Dėkavokit Ponui Dievui, nes jis yra géras, ir jo malonė patenk amžinay!

2. Sakykit, jús Pono Dievo išgélbėtieji, kurus iš bėdôs išvadávo,

3. Ir kurus iš žémjû surinko, nû užtekėjimo, nû nusileidimo, nû šaurės ir nû júrû,

4. Kurie klajójo púsčoje kélais nemintais ir ne rádo vietôs, kur gyvénti galėtu,

5. Išálkę ir ištróškę, ir kuriû dušia apálpo,

6. Ir Dievop šaukė savo bėdoj, ir jis jûs išgélbėjo iš jû túžbôs,

7. Ir vėdė jūs tikrù kelù, ad eitu ing miestą, kur gyėnti galėtu:
8. Tie tur dėkavoti Ponui ievui už jo susimilimą ir ž jo stebuklùs, kurus jis áro ant žmonû vaikû,
9. Kad pasótin ištróškusę ušią ir papildo išálkusę duią gerybėmis.
10. Kurie turėjo sėdėti amsybėj ir tamsoj, apkálti er nevalę ir geležise;
11. Todėl, kad Dievo priákimû ne klausė ir zokoną Aukščáusojo bluznijo,
12. Todėl jû širdis nepaáimoj turėjo múčita buti, kad čę gulėjo, ir ney viens jû ne gélbėjo;
13. Ir jie Dievop šaukė savo bėdoj, ir jis gélbėjo jûs iš jû túžbôs,
14. Ir jûs iš tamsybės ir tamsôs vėdė ir jû pánčus sudráškė:
15. Tie tur dėkavoti Ponui Dievui už jo malonę ir už jo stebuklùs, kurus jis dáro ant žmonû vaikû,
16. Kad jis suláužo varinus vartus ir sudáužo geležinus užkaiščus.
17. Glupieji, kurie várginami buvo dėl savo péržengimo ir dėl savo griekû,
18. Kad jie baidėsi iš viso válgimo ir smertnay apsirgo;
19. Ir Dievop šaukė savo bėdoj, ir jis jûs gélbėjo iš jû túžbôs;
20. Jis suntė savo žodį ir išgydė jûs ir išgélbėjo jûs, kad jie ne numirė:
21. Tie Ponui Dievui tur dėkavoti už jo malonę ir už jo stebuklùs, kurus jis dáro ant žmonû vaikû,
22. Ir apieravoti dėkavojimą ir paskaityti jo darbus su džaugsmu.
23. Kurie su akrûtais ant jurû ėjo ir jėškójo savo kupčystę didžûse vandenise;
24. Kurie išpažino Pono Dievo dárbus ir jo stebuklùs júriosa,
25. Kad jis tárė, ir umarą pakėlė, kursai iškėlė vilnis,
26. Ir jie dangun ėjo ir ing gilumą ėjo, kad jû dušia nusiminė dėl bėdôs,
27. Kad jie svyrinėjo ir puldinėjo, kaip koksai girtas, ir jau ne žinójo pasigélbėt,
28. Ir jie Dievop šaukė savo bėdoj, ir jis jûs išgélbėjo iš jû vargû,
29. Ir nurámdė vėtrą, kad vilnys lovės,
30. Ir jie džaugėsi nutilus, ir jis jûs išgabéno prie kranto, kaip jie norėjo:
31. Tie tur Ponui Dievui

dėkavoti už jo susimilimą ir už jo stebuklùs, kurus jis dáro ant žmonû vaikû,

32. Ir jį surinkimė láupsinti ir prie senûjû gárbint.

33. Tie, kuriû upes buvo išdžúvusos ir vandens versmes nutekėjusos,

34. Kad vaisinga žémė nieko nenešė, dėl piktenybės toje gyvénančûjû;

35. Ir jis sausumą vandens apstu papildė ir sausoj žémėj vandens versmes;

36. Ir ten pastátė išálkusus, kad miestą pabudavotu, kur gyvénti galėtu,

37. Ir laukus apsėti ir vyničas sodinti galėtu, ir kožno méto vaisaus gautu;

38. Ir jis jûs péržegnojo, ir jie labay prasiplátino, ir jiems daug bandôs dávė;

39. Tie, kurie prispausti ir pamážinti buvo nû piktojo, kursai jûs sylà buvo vertęs ir prispáudęs;

40. Kaip paniekinimas ant kunigaikščû buvo uždėtas, kad vislab paklydo ir pústa buvo;

41. Ir jis pavárgusįjį gélbėjo nû pavargimo, ir jo giminę kaip avjû pulką dáugsino:

42. Toktai gerieji regės ir džaugsis; ir visai piktenybei burna bus užkimšta.

43. Kursai yra išmánąs ir dabojasi to? Tay jie supràs, kiek géro Ponas Dievas išródo.

PSALMAS CVIII.

1. Psalm-giesmė Dovido.

2. Dieve, mano širdis tikray yra gatava, aš giedosu ir ant strunû žáisu, taipojau ir mano garbė.

3. Pabùsk, psalteran ir arpa! aš anksti nubùsu.

4. Aš tav, Pone Dieve, dėkavosu tarp žmonû; aš tav laupsės giesmes giedosu tarp žmonû.

5. Nes tavo malonė išsiténka, koley dangus yra, ir tavo viernybė, kaip toli débesys eiti.

6. Pasikélk, Dieve, aukščaus už dangų, ir savo garbę ant visû žémjû,

7. Kad tavo mielieji prietelei išgélbėti butu; gélbėk su savo déšine ir išklausyk manę!

8. Dievas kalba savo šventinyčoje, to džaugiûs; aš dalysu Sikem ir pakalnę Sukot numatûsu,

9. Gilead yr mano, Manasse taipojau mano, ir Epraim yr galybė mano galvôs, Juda yr mano kunigaikštis.

10. Moab yr mano mazgó-

ſimo pûdas; aš savo kurpę ant Edom ištiesu; ant Pylistênu aš krykštausu.

11. Kas vés manę ing drútą miestą? kas vadžûs manę ing Edom?

12. Ar tu ne tai darysi, Dieve, kursai tu mus patremi ir drauge ne išeini, Dieve, su musû pulku?

13. Dûk mums pagálbôs bêdoje! nes žmonû pagálba niekam ne déra.

14. Su Dievo pagálba mes laimêsim. Jis sumis musû neprietelius.

PSALMAS CIX.

1. Psalmas Dovido pirmgiedotins.

Dieve, mano šlovė, ne tyſék!

2. Nesa jie savo piktąję ir neviernąję burną atvérė prieš manę ir kalba prieš manę neviernu liežuvju;

3. Ir jie prigautinay prieš manę kalba visur ir karáuja prieš manę be priežastiês.

4. Už tai, kad aš jûs mylu, jie sténgias pries manę; bet aš meldžûs.

5. Jie atadûst man pikto už gérą ir neapkentimą už méilę.

6. Statyk ant jo Dievonesibijančus, ir šêtons te stov po jo déšinês!

7. Kursai nû jo pamokslą priim, to elgimas turêtu buti piktas, ir jo malda griekas;

8. Kad jo dienû ne daug butu, ir jo urêdas kitam turêtu tékti;

9. Kad jo vaikai sirátos, ir jo pati našlê pastotu;

10. Kad jo vaikai per svietą bastytus ir ubagáutu ir jêškotu, kaip kurie iš viso pavárgo.

11. Nûmininks te išsurbja vislab, ką ſis tur, ir svetimieji te išplêšia jo lobį!

12. Ir ney viens jam te ne dáro ko géro, ir ney viens te nesigail ant jo sirátû!

13. Jo vaikû-vaikai te išgaišta, jû vardas antroje eilêje te esie išgaišintas!

14. Jo tēvo griekai te esie mónami po akiû Dievo, ir jo mótinôs griekai butu ne išgesyti!

15. Ponas Dievas jûs niekaday iš akiû te ne leidža, ir jû paminklas te išgaišta ant žémês!

16. Todêl, kad jis ney jokiôs mielaširdingystês ne turējo, bet pérsekinējo pavárgusįjį ir ubagą ir smutnąjį, kad jį nužavintu.

17. Ir jis norējo prakei-

kimo, tas ant jo ir ateis; jis žegnonês ne norējo, tay ta ir atsitolis nů jo.

18. Ir apsivilko keikimu kaip marškineis, ir tas iējo ing jo vidurus kaip vandů, ir kaip aliejus ing jo káulus.

19. Taygi te esie jis jam kaip rubas, kuriům apsivilktu, ir kaip jůsta, kurè visaday apsijůstu.

20. Taipo nusidůtu tiems nů Pono Dievo, kurie prieš manę yra ir pikt kalba prieš mano dušią.

21. Bet tu, Viešpatie Pone Dieve, buk su manimi dēl savo várdo! nes tavo malonė yr mano palinksminojimas; išgélbêk manę!

22. Nes aš bēdnas ir pavárgęs esmi, mano širdis yr pažeista manije.

23. Aš nueimi, kaip šešēlis pravāroms yra, ir esmi pravároms kaip žogai.

24. Mano kielei pasilpo iš pastnikávimo, ir mano kunas palyso ir ne tur rēbumo.

25. Ir aš jiems turu buti apjůku, jie manę regēdami kráto savo gàlvas.

26. Pristok man, Viešpatie mans Dieve; gélbēk manę pagal savo malonę!

27. Kad jie suprástu, tai tavo ranką ėsančę, kad tu, Pone Dieve, tai darai.

28. Jey jie keik, tay tu žegnok; jey jie prieš manę sténgiasi, důk jiems gēdoje buti; bet savo tarnui důk pasidžaugtis!

29. Mano priešininkai te esie su gēda apvelkami ir savo gēda aprēdyti kaip kokiu rubù!

30. Aš Ponui Dievui didey dēkavosu su savo burna ir jį gárbisu daugumè žmonů;

31. Nesa jis stov pavárgusam po dešinês, kad jį gélbētu nů tů, kurie jo ámžią patrumpin.

PSALMAS CX.

1. Psalmas Dovido.

Viešpats sakęs mano Viešpačui: „Sēskis po mano déšinei, iki padēsu tavo neprietelius tavo pakojump.“

2. Viešpats rykštę tavo karalystēs siús iš Siono. Ponavók tarp savo neprietelių!

3. Po tavo pérgalējimo tavo žmonės tav su džaugsmu apieravos šventoje grožybēje; tavo vaikai tav užgims, kaip rasà iš aušrôs.

4. Viešpats prisēkė ir ne-

igailēs: „Tu esi vyskupas mžinay pagal budą Melkiēdēko.“

5. Ponas Dievas po tavo lēšinēs sumuš karalùs čēse avo kéršto;

6. Jis súdis tarp pagonû, is didį išmušimą padarys; is sukuls galvą ant didžû žémjû.

7. Jis gérs iš upēs ant kélo, todēley pakéls galvą.

PSALMAS CXI.

1. Allėluja.

Aš dēkavoju Ponui Dievo iš visôs širdiēs, rodoje gerûjû ir surinkimė (šventûjû).

2. Didi yra darbai Pono Dievo; kursai jû atboja, tas labay jû mēgsta.

3. Ką jis dáro, tai šlovingay ir gražu; ir jo teisybė pasiliekt amžinay.

4. Jis paminklą padárė savo stebuklû, maloningasis ir mielaširdingasis Viešpats.

5. Jis důst penukšlą jo prisibijantiems; jis amžinay atsimena savo derējimo.

6. Jis pranéšdin didžůsus savo dárbus savo žmonēms, kad jiems důtu tēviškę pagonû.

7. Darbai jo rankû yra viernybė ir súdas; visi jo prisákimai yra tikri.

8. Jie yra išláikomi iki ámžiû ámžiû ir nusidůst viernay ir tikray.

9. Jis sunča išgélbējimą savo žmonēms; jis žada, savo derējimą amžinay busent. Šventas ir čestningas yra jo várdas.

10. Dievo baimė yra pradža išmintiēs, tai yra graži išmintis; kursai taipo elgiasi, to laupsė bus iki ámžiû.

PSALMAS CXII.

1. Allėluja.

Geray tam, kursai Dievo bijos, kursai didey mēgsta jo prisákimû.

2. To vaikai didey galēs ant žémēs; giminė gerûjû bus péržegnota.

3. Lobis ir pilnystė bus jû namûse, ir jû teisybė pasiliekt amžinay.

4. Geriems užteka šviesybė tamsybēje, nů Maloningojo, Mielaširdingojo ir Teisojo.

5. Geray tam, kursai mielaširdingas yra ir rods žyčija ir ištaiso savo provas ney vienam neteisybēs ne darydams.

6. Nesa jis pasiliks am-

žinay; teisusis niekaday ne bus užmirštas.

7. Kad várgas nor rastis, tay jis nesibijos; jo širdis stiprey nusitik ant Pono Dievo.

8. Jo širdis yra linksma ir nesibijos, iki regės džaugsmą ant savo neprieteliû.

9. Jis išberia ir dûst ubagáms; jo teisybė pasiliekt amžinay, jo rágas iškéltas bus garbėje.

10. Dievo-nesibijąsis tai regės ir nekęs, savo dantimis grėš ir pražûs. Nesa ko Diėvo-nesibijantieji rods norėtu, to ne suláuks.

PSALMAS CXIII.

1. Allėluja.

Láupsinkit, jûs tarnai Pono Dievo, láupsinkit várdą Pono Dievo!

2. Pagirtas buk várdas Pono Dievo nû šio čėso iki ámžiû ámžiû!

3. Nû užtekėjimo saulės iki jôs nusileidimo t'esie pagirtas várdas Pono Dievo!

4. Ponas Dievas aukštas yra ant visû pagonû, jo garbė užtenka koley dangus.

5. Kas yra lygus Viešpačui musû Dievui? kurs taip aukštay pasisėdo,

6. Ir ant ne pasididžûjančûjû žúr danguj ir ant žémės.

7. Kursai pasižéminantįjį iškel iš dulkiû, ir paáukštin pavárgusįjį iš purvû,

8. Kad jį pasodintu pas kunigaikščus, pas kunigaikščus savo žmonû.

9. Kursai nevaisingąję dáro gyvénant namûse, kad butu linksma vaikû motina. Allėluja.

PSALMAS CXIV.

Kaip Izraėl išėjo iš Egypto, giminė Jokubo iš svetimû žmonû,

2. Tay Juda buvo jo šventinyča, Izraėl jo ponystė.

3. Júros išvydo ir bėgo, Jordanas atgalos sugryžo;

4. Kalnai šokinėjo kaip eryčei, kalnélei kaip jaunos avéles.

5. Kas tikosi jums júroms, kad bėgote? ir tu Jordane, kad atgalos sugryžai?

6. Jûs kalnai, kad šokinėjot kaip eryčei? jûs kalnélei, kaip jaunos ávys?

7. Po akiû Pono Dievo padrebėjo žémė, po akiû Dievo Jokubo,

8. Kursai ûlą pavertė ing vándenio ėžerus ir akmenis ing šulinus.

PSALMAS CXV.

Ne mums, Pone Dieve, ne mums, bet savo vardui dûk garbę, dėl savo malonės ir tiesôs!

2. Kodėl sakytu pagonai: „Kamė dabar jû Dievas?"

3. Bet musû Dievas danguje yra; jis gal daryti, ką jis nor.

4. Bet anû balvonai yra sidábras ir áuksas, žmonû rankomis daryti.

5. Jie burną tur ir ne kalba; jie akis tur ir ne rég;

6. Ausis tur ir ne gird; nosis tur ir ne ûdža;

7. Rankas tur ir ne nutver; kojas tur ir ne vaikščoj, neygi ką iškalb savo kaklù.

8. Kurie tokius dáro, lygus yra jiems, ir visi, kurie ant jû nusitik.

9. Bet Izraėl nusitikėk Ponù Dievù! tas yr jusû pagálba ir skydas.

10. Namai Aarono, nusitikėkit Ponù Dievù! tas yra jusû pagálba ir skydas.

11. Kurie Dievo bijos, te nusitik Ponù Dievù! tas yra jû pagálba ir skydas.

12. Ponas Dievas atsimena musû ir péržegnoj mus, jis péržegnoj namus Izraėlio, jis péržegnoj namus Aarono,

13. Jis péržegnoj Dievo-prisibijančûsus, taip didžus, kaip ir mažus.

14. Ponas Dievas te péržegnoja jû labjaus jû daugiaus jus ir jusû vaikus!

15. Jûs este péržegnotieji Pono Dievo, kursai sutvérė dangų ir žémę.

16. Dangus visur yra Pono Dievo, bet žémę padavė žmonû vaikams.

17. Numirieji tavę, Pone Dieve, ne gárbis, ney kurie žemyn žéngia ant pakájaus;

18. Bet mes gárbinam Poną Dievą nû dabar iki ámžiû ámžiû. Allėluja.

PSALMAS CXVI.

Tai man malonu yra, kad Ponas Dievas mano balsą ir mano maldą išklauso,

2. Kad savo ausį manęsp lenkia; todėl jį melsu, kol gyvs busu.

3. Smertiės virvės buvo manę apėmusos, ir péklôs mûkos manę užpûlusos; aš įpûlau ing vargus ir ing bėdą.

4. Bet aš meldžaus várdo Pono Dievo: Ak Viešpatie, išgélbėk mano dušią!

5. Ponas Dievas yra malonus ir teisus, ir musû Dievas mielaširdingas.

6. Ponas Dievas apsaugoj prastûsus; kad apgalėtas esmi, tay jis manę gélbt.

7. Jau vėl buk pakájuj, mano dušia! nesa Dievas tav gér dáro.

8. Nesa tu ištráukei mano dušią iš smertiês, mano akis nů ášarû ir mano koją nů paslydimo.

9. Aš váikščosu po akiû Pono Dievo žémėje gyvûjû.

10. Aš tikiu, todėl kalbu; ale aš didey esmi várginams.

11. Aš tariau savo nusismútijime: Visi žmonės yra melágei.

12. Kaipo aš Ponui Dievui užmokėsu visas jo geradėjystes, kurias man dáro?

23. Aš išgánimo kieliką imsu ir várdą Pono Dievo apsakysu,

14. Aš savo pážadus Ponui Dievui užmokėsu po akiû visû jo žmonû.

15. Smertis jo šventûjû brangus yra po akiû Pono Dievo.

16. Ak Pone Dieve, aš esmi tavo tarnas; aš esmi tavo tarnas, tavo tarnáitês sunus; tû sudraskei mano ryšus.

17. Aš tav dėkavojimą apieravosu ir Pono Dievo vardą pranešiu.

18. Aš savo pážadus Ponui Dievui užmokėsu po akiû visû jo žmonû,

19. Pryangiûse pas namus Pono Dievo, tavije, Jeruzalem. Allėluja.

PSALMAS CXVII.

Láupsinkit Poną Dievą, visi pagonai, gárbinkit jį, visi žmones!

2. Nes jo malonė ir teisybė ponavój ant musû amžinay. Allėluja.

PSALMAS CXVIII.

Dėkavokit Ponui Dievui! nes jis yra géras, ir jo malonė patenk amžinay.

2. Taygi sakyk Izrael: Jo malonė patenk amžinay!

3. Taygi sakykit namai Aarono: Jo malonė patenk amžinay!

4. Taygi sakykit, kurie Pono Dievo prisibijoties: Jo malonė patenk amžinay!

5. Vargûse meldžaus Poną Dievą, ir Ponas Dievas manę išklausė ir palinksminójo manę.

6. Ponas Dievas yra su manim, todėl nesibijaus; ką gál man žmonės daryti?

7. Ponas Dievas yra su manim, man ant pagálbôs; ir aš savo džaugsmą regėsu ant savo nepríetelių.

8. Gér yra Ponù Dievù nusitikėti ir ne pasitikėti žmonėmis.

9. Gér yra nusitikėti Ponù Dievù ir ne pasitikėti kunigaikščeis.

10. Visi pagonay apstoj manę; ale vardan Pono Dievo aš jůs sukapůsu.

11. Jie apstoj manę iš visû šalû; ale vardan Pono Dievo aš jůs sukapůsu.

12. Jie apstoj manę kaip bites ir gésta kaip ugnis erškėčůse; ale vardan Pono Dievo aš jůs sukapůsu.

13. Jie manę stumja, kad pulčau; ale Ponas Dievas gélbti manę.

14. Ponas Dievas yr mano syla ir mano psalmas ir mano išgánimas.

15. Giedojama yra su linksmybe apie pérgalėjimą namůse teisûjû: Déšinė Pono Dievo aptur pérgalėjimą;

16. Déšinė Pono Dievo yra paáukštinta; déšinė Pono Dievo aptur pérgalėjimą.

17. Aš ne mirsu, bet išliksu ir Pono Dievo dárbus apsakysu.

18. Ponas Dievas tiesa aštrey manę pláka, bet ne padůst manę smerčui.

19. Atvérkite man vartus teisybės, kad aš iėjęs Ponui Dievui dėkavočau!

20. Tai yra vartai Pono Dievo; teisieji ten ieis.

21. Aš dėkavoju tav, kad manę pažémini ir gélbi manę.

22. Akmů, kurį budavoninkai išmetė, tas pastójo kampinu ákmenimi.

23. Tai nů Pono Dievo tikosi ir yra stebuklas po musû akiû.

24. Šita yra diena, kurę Ponas Dievas padáręs; džaugkimės ir bukime toje linksmi!

25. Ak, Pone Dieve, gélbėk; ak, Pone Dieve, důk laimėti!

26. Pagirtas te esi, kursai ateit vardan Pono Dievo! Mes žegnojam jus, kurie este iš namû Pono Dievo.

27. Viešpats yra Dievù, kursai mus péršvieč; dabinkit švéntę beržais iki ragû altoraus!

28. Tu esi mano Dievas, ir aš tav dėkavoju; mans Dieve, aš tavę gárbisu.

29. Dėkavokit Ponui Die-

vui; nes jis yra géras, ir jo malonė patenk amžinay.

PSALMAS CXIX.

Išganytingi tie, kurie ne kaltay elgiasi, kurie zokono Pono Dievo klauso!

2. Išganytingi tie, kurie jo lůdimus laiko, kurie jį is visôs širdiês jëško!

3. Nes kurie ant jo kelû váikščoj, tie pikto ne dáro.

4. Tu prisakei, viernay laikyti tavo prisákimus.

5. Ak, kad mano gyvastis tavo įstátimus iš visôs širdiês laikytu!

6. Kad aš daboju tiktay ant tavo prisákimû, tay ne esmi gêdoje.

7. Aš dêkavoju tav iš tikrôs širdiês, kad tu manę mokini įstátimus savo teisybês.

8. Tavo įstátimû aš klausysu; ne prastok manę niekaday!

9. Kaipo vaikščos jaunikáitis savo kélą nekaltay! Kada laikosi pagal tavo žodžus.

10. Aš tavęs jëškau iš visôs širdiês, ne důk manę paklyst nů tavo prisákimû!

11. Aš palaikau tavo žodį savo širdiję, kad prieš tavę ne susigriešičau.

12. Pagirtas buk, Pone Dieve! pamokink manę savo teisybe!

13. Aš savo lûpomis pásakosu visą teisybę tavo burnôs.

14. Aš džaugiůs iš kélo tavo lůdimû, kaip iš visókio lóbjo.

15. Aš kalbu, ką tu prisakei ir daboju ant tavo kélû.

16. Aš mêgstu tavo prisákimais ir ne užmirštu tavo žodžiû.

17. Gér daryk savám tarnui, kad gyvs išlikčau ir tavo žodį laikyčau!

18. Atvérk man akis, kad regêčau stebuklus ant tavo zokono!

19. Aš esmi svéčas ant žémês; ne slêpk savo prisákimus nů manęs!

20. Mano dušia yr sudaužyta iš išsiilgimo tavo prisákimû visaday.

21. Tu bari puikavojančůsus; prakéikti yra, kurie pérženg tavo prisákimus.

21. Atimk nů manęs gêdą ir paniekinimą, nes aš laikau tavo lůdimus!

23. Ir kunigaikščei susisêdę kalba prieš manę, ale tavo tarnas kalba apie tavo prisákimus.

24. Aš mêgstu tavo lůdimais, tie man protą pridůd.

25. Mano dušia gul dulkėse; atgaivink manę pagal savo žodį!
26. Aš pasakau savo kélus, ir tu išklausai manę; mokink manę savo įstátimus!
27. Mokink manę kélą savo prisákimû! tay aš kalbėsu apie tavo stebuklus.
28. Aš tůžijůs, kad man ir širdis apálpsta; stiprink manę pagal savo žodį!
29. Atimk nů manes netikrąjį kélą ir pavélik man savo prisákimus!
30. Aš sav išsirinkau kélą teisybės, tavo įstátimus stačau po savo akiû.
31. Aš laikausi prie tavo lûdimû; Pone Dieve, ne důk manę gėdoje buti!
32. Kad tu mano širdį palinksmini, tay bėgte bėgu kélû tavo prisákimû.
33. Rodik man, Pone Dieve, kélą savo súdû, kad jůs laikyčau iki gálo!
34. Pamokink manę, idant kavočau tavo zokoną ir laikyčau jį iš visôs širdiės.
35. Vésk manę takù savo prisákimû! nes aš jeis mėgstu.
36. Lenk mano širdį ant savo lûdimû ir ne ant gódo!
37. Atkreipk mano akis, kad ne veizdėtu ant pamókslo niekam ne déranČo; bet atgaivink manę ant savo kélo!
38. Důk, kad tavo tarnas stiprey laikytu tavo prisákimus už tavo žodį, idant tavęs bijočaus!
39. Atimk nů manęs gėdą, kuriôs aš baidaus! nes tavo prisákimai yra meilingi.
40. Štay, aš geidžu tavo prisákimû; atgaivink manę su savo teisybe!
41. Pone Dieve paródik man savo malonę, savo pagálbą pagal savo žodį,
42. Kad atsakyti galėčau savám bluznitojui! nes aš nusitikiu tavo žodžù.
43. Ir ne atimk nů mano burnôs žodį teisybės! nes aš nusitikiu tavo súdais.
44. Aš tavo zokoną laikysu nepalautinay, visados ir amžinay.
45. Ir aš váikščoju linksmas, nes jėškau tavo prisákimû.
46. Aš kalbu apie tavo lûdimus po akiû karálû nesigėdėdams.
47. Aš mėgstu tavo prisákimais ir aš jůs mylu,
48. Ir pakelu savo rankas ant tavo prisákimû, kurus aš mylu, ir kalbu apie tavo įstátimus.
49. Primink savám tarnui

savo žódžio, ant kurio dûdi man nusitikėt!

50. Tai yra mano palinksminojimas mano vargûse, nes tavo žodis manę atgaivina.

51. Puikieji jûkiasi iš manęs; aš tačau n'atstoju nû tavo zokono.

52. Pone Dieve, kad aš atsimenu, kaipo tu nû pradžôs svieto súdijei, tay palinksminojamas esmi.

53. Aš didey pykstu ant piktûjû, kurie tavo zokoną niekin.

54. Tavo súdai yra mano giesmė namûse mano kelávimo.

55. Pone Dieve, naktimis atsimenu tavo várdo ir laikau tavo prisákimus.

56. Tai yra mano skárbas, kad laikau tavo prisákimus.

57. Aš sakiau, Pone Dieve, tai tur buti mano tėviškė, kad sékčau tavo kélùs.

58. Aš meldžûs po tavo akiû iš visôs širdiês; buk man malonus pagal savo žodį!

59. Aš mislįju apie savo kélùs ir gręžu savo kojas prie tavo lùdimû.

60. Aš skubinûs ir ne trunku, idant laikyčau tavo prisákimus.

61. Piktûjû draugystė applėšė manę; bet aš ne užmirštu tavo prisákimû.

62. Čėse pusau-naktiês kelûs, kad tav dėkavočau už súdus tavo teisybês.

63. Aš laikaus prie tû, kurie tavęs bijos ir tavo prisákimû klauso.

64. Pone Dieve, žémė yra pilna tavo gerybês; mokink manę savo teisybę!

65. Tu gér darai savám tarnui, Pone Dieve, pagal savo žodį.

66. Mokink manę viežlibą elgimą ir pažinimą! nes aš vieriju tavo prisákimams.

67. Pirm ne kaip pažémintas buvau, klajojau; bet dabar laikau tavo žodį.

68. Tu esi géras ir meilingas; mokink manę savo prisákimus!

69. Puikieji pramáno melùs ant manęs, bet aš iš visôs širdiês laikau tavo prisákimus.

70. Jû širdis stora yra kaip taukai; bet aš mėgstus tavo prisákimais.

71. Man malonù yra, kad tu manę pažéminai, kad mokinčaus tavo prisákimus.

72. Zokonas tavo burnôs man yra mielésnis, už daug túkstančû stukiû aukso ir sidábro.

73. Tavo ranka manę sutvērė ir léido; mokink manę, kad išmôkčau tavo prisákimus!

74. Kurie tavęs bijos, rég manę ir džaugias; nes aš nusitikiu tavo žodžù.

75. Pone Dieve, aš žinau, kad tavo súdai teisus yra, ir tu manę viernay pažéminai.

76. Tavo malonė t'esie mano palinksminojimas, kaip žadējei savám tarnui.

77. Išrodik man savo mielaširdingystę, kad išlikčau! nes aš mēgstu tavo prisákimais.

78. Ak, kad puikieji turētu apgēdinti buti, kurie melais manę nuslogina! bet aš kalbu apie tavo isákimą.

79. Ak, kad manęspi laikytus, kurie tavęs bijos ir tavo lùdimus pažysta!

80. Mano širdis tikray te pasiliekt tavo prisákimůse, kad ne bučau apgēdintas!

81. Mano dušia išsiilgsta tavo išgánimo, aš nusitikiu ant tavo žódžio.

82. Mano ákys išsiilgsta tavo žódžio ir sáko: Kada tu linksmini manę?

83. Kačeig aš esmi kaip ůda dúmůse, tačau tavo teisybės ne užmirštu.

84. Ikkoley lauks tavo tarnas? kada tu súdą laikysi ant mano pérsekinētojů?

85. Puikieji man kàsa důbes, su tavo prisákimais ne sutinkančes.

86. Tavo prisákimai yra tikra teisybė. Jie pérsekinēj manę melais; gélbēk manę!

87. Jie bemaž manę nužavino ant žémės, bet aš ne prastoju tavo prisákimus.

88. Atgaivink manę per savo malonę, kad laikyčau lùdimus tavo burnôs!

89. Pone Dieve, tavo žódis pasiliekt amžinay, kol dangus paténka.

90. Tavo teisybė paténka visados. Tu žémę pagatávijei, ir jiji išsiláiko.

91. Kas dien pasiliekt pagal tavo žodį; nes visi daiktai tav tur šlúžiti.

92. Jey tavo zokonas man ne butu palinksminojimu buvęs, tay bučau prapůlęs savo vargůse.

93. Aš tavo isákimů niekados ne užmiršu, nes tu manę tůmi atgaivini.

94. Aš esmi tavo, gélbēk manę! nes aš jēškau tavo isákimus.

95. Dievo-nesibijantieji tykoj manęs, kad manę nuža-

vintu; bet aš dabojůs tavo lůdimů.

96. Aš visů daiktů gálą regėjau; bet tavo isákimas paténka.

97. Kaip aš tavo zokoną taip mylu! kas dien aš kalbu apie tą.

98. Tu savo prisákimu manę darai išmintingesnů, ne kaip mano neprietelei yra; nesa tas amžinay yr mano skárbas.

99. Aš daugiaus išmokau, kaip visi mano mokitojei; nes tavo lůdimai yra mano kalbėjimas.

100. Aš kytrésnis esmi, ne kaip senieji, nes aš laikau tavo prisákimus.

101. Aš uždraudžu savo kojai visus piktus kelůs, kad tavo žódžio klausyčau.

102. Aš ne atstoju nů tavo súdů, nes tu manę mokini.

103. Tavo žodis mano burnai saldésnis yra, ne kaip medus.

104. Tavo žodis dáro manę išmánantį, todėl nekenču visus netikrus kelůs.

105. Tavo žodis yra žibnyča mano kojôs ir žvákė ant mano kélo.

106. Aš prisėkiu ir laikysu, kad aš súdů tavo teisybės noru klausyti.

107. Aš didey esmi pažémintas; Pone Dieve, atgaivink manę pagal savo žodį!

108. Tav, Pone Dieve, te patinka valnoji apiera mano burnôs, ir mokink manę savo teisybę!

109. Aš savo dušią visados nešoju savo rankosa ir ne užmirštu tavo zokono.

110. Piktieji man spéndža žabángus, ale aš ne paklystu nů tavo prisákimů.

111. Tavo lůdimai yra mano ámžina têviškė, nes jie yra mano širdiês džaugsmas.

112. Aš lenkiu savo širdį, idant daryčau pagal tavo teisybę amžinay.

113. Aš neapkenču nepakajingases dvases ir mylu tavo prisákimus.

114. Tu esi mano apgynimas ir skydas, aš nusitikiu ant tavo žódžio.

115. Atstókite nů manęs, jús piktadėjei! aš noru laikyt prisákimus savo Dievo.

116. Išlaikyk manę savo žodžů, kad išlikčau; ir ne důk manę išgėdintu buti mano nusitikėjime!

117. Stiprink manę, kad išgyčau! tay visados mėgsu tavo prisákimais.

118. Tu sumini visus, kurie nů tavo prisákimů atstoj; nes jů vylus tikt melai yra.

119. Tu visus piktůsus ant žémês atmeti kaip nečystumą; todêl aš mylu tavo lůdimus.

120. Aš bijaus tavęs, kad ir mano ůda pašurpo, ir bijaus tavo provů.

121. Aš laikau ant súdo ir teisybês; ne padůk manę tiems, kurie manę nor sugaišinti!

122. Užstok tu savo tarną ir linksmink jį, kad puikieji man gvoltą ne darytu!

123. Mano ákys išsiilgsta tavo išgánimo ir žódžio tavo teisybês.

124. Daryk su savo tarnu pagal savo malonę ir mokink manę savo provas!

125. Aš esmi tavo tarnas; pamokik manę, kad pažinčau tavo lůdimus!

126. Čêsas yra, kad ką darytu Ponas Dievas; jie iš viso paniekino tavo zokoną.

127. Todêl aš mylu tavo prisákimą daugiaus, ne kaip auksą ir čystą auksą.

128. Todêl tůjaus klausau visů tavo isákimů; aš neapkenču visą neteisų kélą.

129. Tavo lůdimai yra stebuklingi, todêl pildo jůs mano dušia.

130. Kada tavo žódis išsiréiškia, tay linksmina ir dáro prastůsus išmintingais.

131. Aš atveru savo burną ir geidžu tavo prisákimů; nes išsiilgstu jů.

132. Gręškis manęspi ir buk man malonus, kaip darydavai tiems, kurie myl tavo várdą.

133. Valdyk mano žingsnį pagal savo žodį ir ne důk ant manęs ponavóti ney jokią neteisybę;

134. Išgélbêk manę nů žmonů piktenybês! tay aš pildisu tavo isákimus.

135. Důk šviesti savo véidą ant tavo tarno ir mokink manę savo teisybę!

136. Mano ákys téka vandenimi, kad ne laikomi yra tavo prisákimai.

137. Pone Dieve, tu esi teisus, ir tavo žódis yra tikras.

138. Tu drutay prisakei lůdimus tavo teisybês ir viernybês klausyti.

139. Aš bemaž smertiês ne gavau iš didžio papykio, kad mano priešininkai tavo žódžio užmiršta.

140. Tavo žodis geray yra iščystitas, ir tavo tarnas tą myl.

141. Aš esmi menkas ir paniekintas, ale aš ne užmirštu tavo prisákimo.
142. Tavo teisybė yra ámžina teisybė, ir tavo zokonas yra viernybė.
143. Vargai ir bėda manę užpûlė, bet aš mėgstu tavo prisákimais.
144. Teisybė tavo lùdimû yra ámžiną; pamokink manę, tay išliksu.
145. Aš iš visôs širdiês, šaukiu; išklausyk manę, Pone Dieve, kad klausyčau tavo teisybês!
146. Aš šaukiau tavęspi; gélbėk manę, kad pildičau tavo lùdimus!
147. Aš anksti atėjęs šaukiu, ant tavo žódžio aš nusitikiu.
148. Aš anksti pubundu, kad kalbėčau apie tavo žodį.
149. Klausyk mano balso pagal savo malonę; Pone Dieve, atgaivink manę pagal savo súdą!
150. Mano piktieji pérsekinėtojei manę nor užpulti ir toli yr nû tavo prisákimo.
151. Pone Dieve, tu arti esi, ir tavo prisákimai yra pati teisybė.
152. Bet jau seney žinau, kad tu savo lùdimus amžinay pastiprinojei.
153. Dabok mano vargû ir išgélbėk manę; išvadûk manę! nes aš ne užmirštu tavo zokono.
154. Vésk mano provą ir išgélbėk manę; atgaivink manę savo žodžù!
155. Išgánims toly yra nû piktûjû; nes jie ne atboj tavo prisákimû.
156. Pone Dieve, tavo susimilimas yra didis; atgaivink manę pagal savo súdą!
157. Mano pérsekinėtojû ir priešininkû daug yra, bet aš ne atstoju nû tavo lùdimû.
158. Aš regiu papeiktojus ir skaudu man yra, kad jie ne laiko tavo žodį.
159. Štay, aš mylu tavo isákimus; Pone Dieve, atgaivink manę pagal savo malonę!
160. Tavo žódis kit nieks yra, kaip teisybė; visi súdai tavo teisybês paténka amžinay.
161. Kunigaikščei pérsekinėja manę be priežastiês, ir mano širdis prisibijo tavo žódžiû.
162. Aš džaugiûs iš tavo žódžio, kaip koksai didę náudą gaunąs.
163. Melû nekenču ir n' apykantoj turu jûs; ale tavo zokoną aš mylu.

164. Aš laupsinu tavę septynis kartus per dieną dėley súdo tavo teisybės.
165. Didį tur pakáją, kurie myl tavo zokoną, neygi klajos.
166. Pone Dieve, aš laukiu tavo išgánimo ir darau pagal tavo prisákimus.
167. Mano dušia klauso tavo lùdimû ir jûs didey myl.
168. Aš laikau tavo prisákimus ir tavo lùdimus; nes visi mano kélai yra po tavo akiû.
169. Pone Dieve, dûk, kad mano prášimas ateitu po tavo akiû; pamokink manę pagal savo žodį!
170. Dûk, kad mano malda ateitu po tavo akiû; išgélbėk manę pagal savo žodį!
171. Mano lúpos turės láupsinti, kada tu manę savo teisybę mokini.
172. Mano liežuvis kalbės apie tavo žodį; nesa visi tavo prisákimai yra tikri.
173. Pristok man su savo rankà! nes aš išrinkau tavo prisákimus.
174. Pone Dieve, aš išsiilgstu tavo išgánimo ir mėgstu tavo zokonu.
175. Laikyk gyvą mano dušią, kad tavę láupsintu ir tavo teisybė manę gélbėtu!
176. Aš esmi kaip paklydusi ir prapûlusi avis: Jėškok savo tarną! nes aš ne užmirštu tavo prisákimû.

PSALMAS CXX.

1. Giesmė aukštésnime kore (balse)

Aš šaukiu Dievop savo bėdoje, ir jis išklauso manę.
2. Pone Dieve, išgélbėk mano dušią nû melágiû ir nû neviernû liežuvjû!
3. Ką gál tav neteisusis liežuvis daryti? ir ką gál jis ištaisyti?
4. Jis yra kaip aštros strėlos stiprojo, kaip ugnis kadagyne.
5. Bėdà man, kad ateivis esmi tarp Mesėko; aš turu gyvénti tarp čėtrû Kėdar.
6. Ilgu yra mano dušiai, gyvénti su tais, kurie pakájaus n'apkenč.
7. Aš pakáją laikau; ale kad aš kalbu, tay jie pakel vaidą.

PSALMAS CXXI.

1. Giesmė aukštésnime kore (balse)

Aš pakelu savo akis kal-

nump, nů kuriû pagálba man randasi.

2. Mano pagálba randasi nů Pono Dievo, kurs dangų ir žémę padáręs.

3. Jis ne důs tavo kojai slysti, ir tavo apginėjas ne miegti.

4. Štay, sárgas Izraêlio ney miegti, ney snáudža.

5. Ponas Dievas apgina tavę. Ponas Dievas yra tavo pavêsis ant tavo déšinês rankôs,

6. Kad tavę dienoj saulė ne kaitintu, neygi mênů nakčè.

7. Ponas Dievas te apsaugoj tavę nů viso pikto; jis te apsaugoj tavo dušią!

8. Ponas Dievas te apsaugoj tavo išėjimą ir ięjimą nů dabar iki ámžiû ámžiû!

PSALMAS CXXII.

1. Giesmê Dovido aukštésnime kore.

Aš džaugiůs to, kad man sakyta, kad eisime ing Dievo namus,

2. Ir kad musû kojos stovês tavo vartůse, Jeruzale.

3. Jeruzalė budavota yra, kad butu miestas, kur reik susiéitis,

4. Kur gimines tur užeit, butent gimines Pono Dievo, Dievo žodį sakyti žmonêms Izraêl ir dêkavoti vardui Pono Dievo.

5. Nesa če stov krêslai ant sůdo, krêslai namû Dovido.

6. Vêlikite Jeruzalei visą gérą: „Ak kad tiems geray pasiséktus, kurie tavę myli!“

7. Pakájus turėtu buti viduj tavo múrû, ir paláima tavo paločůse.

8. Dėl savo broliû ir genčû vélisu aš tav pakáją;

9. Dėl namû Viešpatiês musû Dievo jėškosu aš tavo naudą.

PSALMAS CXXIII.

1. Giesmė aukštésnime kore.

Aš savo akis pakelu tavęsp, kursai tu danguje sêdi.

2. Štay, kaip ákys tarnû ant rankû savo ponû veizd, kaip ákys slúginês ant rankû savo župónês veizd, šitaip veizd ir musû ákys ant Viešpatiês musû Dievo, iki jis mums malonus pastoja.

3. Buk mums malonus, Pone Dieve, buk mums malonus! nesa mes iš viso esme paniekinami.

4. Dušia musû pilna yra apjûkimo puikiûjû ir paniekinimo pasididžûjančûjû.

PSALMAS CXXIV.

1. Giesmė Dovido aukštėsnime kore.

Jey Dievas ne butu su mumis, taipo sakyk Izraėl,

2. Jey Dievas ne butu su mumis, kada žmonės prieš mus kėlasi:

3. Tay jie mus gyvus prarytu. Kada jû nársas ant musû inirštu,

4. Tay vándenis mus praskandintu, sroves eitu per musû dušią.

5. Vándenis eitu per aukštay per musû dušią.

6. Pagirtas te esie Ponas Dievas, kad mus ne dûst ant plėšimo jû dantims!

7. Musû dušia išsprúdo, kaip paukštis iš žabangû paukštininko; spástas patrúko, ir mes valni pastójom.

8. Musû pagálba yra vardan Pono Dievo, kursai sutvėrė dangų ir žėmę.

PSALMAS CXXV.

1. Giesmė aukštėsnime kore.

Kurie nusitik Ponù Dievù, tie ne prapuls, bot amžinay išsilaikys, kaip kalnas Sion.

2. Aplink Jeruzalę yra kalnai, ir Ponas Dievas yra aplink savo žmones nû šio čėso iki amžiû.

3. Nesa ponystė piktûjû ne pasiliks ant pulkėlio teisûjû, kad teisieji savo ranką ne ištiestu ant neteisybės.

4. Pone Dieve, geray daryk geriemsiems ir kurie yra gerôs širdiės!

5. Bet kurie pasidûst ant kėlû savo neteisybės, tus Ponas Dievas pravarys su piktadėjais; o pakájus te esie ant Izrael!

PSALMAS CXXVI.

1. Giesmė aukštėsnime kore.

Kada Ponas Dievas apkáltûsus Siono išgėlbės, tay busim kaip sapnûjantieji.

2. Tay musû burna pilna bus jûko, ir musû liežuvis pilnas garbės. Tay bus sakoma tarp pagonû: „Ponas Dievas didžus dáiktus ant jû padárė."

3. Ponas Dievas didžus dáiktus ant musû padárė, iš to esme linksmi.

4. Pone Dieve, nugręšk

musû apkalimą, kaip tu vándenis prieš pêtus išdžûvini!

5. Kurie sêja su verksmu, dagos su džaugsmu.

6. Jie eit verkdami ir néša brángę sêklą; ir ateit su džaugsmu, atnešdami savo pêdus.

PSALMAS CXXVII.

1. Giesmê Salomóno aukštésnime kore.

Jey Ponas Dievas ne budavoj namus, tay noprósnay dirba, kurie jûs budavoja. Jey Ponas Dievas miestą ne apsérgt, tay noprósnay bunda sárgas.

2. Noprósnay yra, kad anksti kélatıes ir potam ilgay sêdit ir válgot savo dûną su rûpesčeis; nes savo prieteliams jis tą dûst be miegant.

3. Štay, vaikai yra Dievo dovana, ir žyváto vaisus yra jo davimas.

4. Kaip strêlos rankoje stiprojo, šitaipo sékasi jaunieji vaikai.

5. Geray tam, kursai tokiû savo seidoką tur pilną; tie ne bus gêdoje, kada su savo neprieteleis bylinês vartûse.

PSALMAS CXXVIII.

1. Giesmê aukštésnime kore.

Geray tam, kursai Dievo bijos ir ant jo kélû váikščoj.

2. Tu pasipenêsi darbais savo rankû; geray tav, tav geray pasiseka.

3. Tavo pati bus kaip vaisingas vynmédis aplink tavo namus; tavo vaikai kaip aliejaus čêpélei aplink tavo stálą.

4. Štay, šitaip yra pêržegnojams vyras, kursai Dievo bijos.

5. Ponas Dievas tavę pêržegnos iš Siono, kad matytumbei paláimą Jeruzalês per visą savo ámžią,

6. Ir matytumbei savo vaikû vaikus. Pakájus ant Izrael!

PSALMAS CXXIX.

1. Giesmê aukštésnime kore.

Jie manę tánkey spaudė nû mano jaunystês, taipo sakyk Izrael!

2. Jie manę tánkey spaudė nû mane jaunystês, bet tačau manę ne apgalējo.

3. Artojei árė ant mano pakálôs ir ilgas várė savo vagàs.

4. Dievas, teisusis, nukirto virvę piktůjů.

5. Ak, kad butu gėdojė ir atgalos sugryštu visi, kurie n'apkenč Sioną!

6. Ak, kad jie butu kaip žolė ant stogů, kuri padžústa, pirmneng išraujama!

7. Iš kuriôs pjovėjas ne pildo savo ranką, ney rišėjas savo glėbį,

8. Ney tie, kurie praeit, ne sako: „Dievo péržegnojimas te esie ant jusů, mes jus žegnojam vardan Pono Dievo!"

PSALMAS CXXX.

1. Giesmė aukštésnime kore.

Iš gilybės, Pone Dieve, šaukiu tavęsp.

2. Pone Dieve, klausyk mano balsą, dabokis savo ausimis ant balso mano maldôs

3. Jey tu, Pone Dieve, griekus nori prirokůti, Pone Dieve, kas išsilaikys?

4. Nesa pas tavę yra atleidimas, kad tavęs prisibijotum.

5. Aš laukiu Pono Dievo, mano dušia laukia ir aš nusitikiu ant jo žódžio.

6. Mano dušia laukia Pono Dievo nů vienôs aušrôs iki kitôs.

7. Izraėl, nusitikėk Ponù Dievù! nes prie Dievo yra malonė ir daug išgélbėjimo pas jį.

8. Ir Jisai išgélbės Izrael iš visů jo grieků.

PSALMAS CXXXI.

1. Giesmė Dovido aukštésnime kore.

Pone Dieve, mano širdis nesididžůja, ir mano ákys ne puikavoj, neygi jėškau didžių daiktů, kurie man pér áukšti yra.

2. Kada savo dušią ne nurámdidavau ir ne nutildidavau, tay mano dušia buvo nutraukiama, kaip kada kas nutraukiams yra nů savo augyvės.

3. Izraėl, nusitikėk Ponù Dievù nů šio čėso iki ámžių ámžiů!

PSALMAS CXXXII.

1. Giesmė aukštésnime kore.

Atsimink, Pone Dieve, Dovido ir visů jo pérsekinėjimů!

2. Kursai prisėkė Ponui Dievui ir žadėjo Visgálinčamjam Jokubo:

3. „Aš ne eisu ing čėtrą savo namû, ney ant savo pátalo atsigulsûs,

4. Ne dûsu savo akims miegoti, ney akiû vokams snausti,

5. Iki rasu vietą Ponui Dievui, namams Visgálinčamjam Jokubo.“

6. Štay, mes girdim apie ję Epratoje, mes radom ję ant lauko Jaar.

7. Eisime ing jo namus ir melsimės ties solelù jo kojû.

8. Kélkis, Pone Dieve, ant savo atsiilsėjimo, tu, ir skrynė tavo maciės!

9. Tavo klebonai te esie aprėdyti teisybę, ir tavo šventieji tesidžaugias.

10. Ne atimk ponavójimą savo móstitojo, dėl savo tarno Dovido!

11. Ponas Dievas Dovidui tikrą prysėgą davė, nû tôs jis nesikreipsis: „Aš tav ant tavo sósto posodisu vaisų tavo kuno.

12. Jey tavo vaikai laikys mano derėjimą ir mano lûdimą, kurį aš jûs mokisu, tay ir jû vaikai ant tavo sósto sėdės amžinay.“

13. Nesa Ponas Dievas Sioną išrinko ir padingsta jam tenay gyvénti.

14. „Tay yra mano átilsis amžinay, čonay aš gyvęsu, nesa če man padingsta.

15. Aš jû penukšlą péržegnósu ir jû pavárguliams dûnós apsčey dûsu.

16. Jû klebonus aš apvilksu išgánimu, ir jû šventieji bus linksmi.

17. Čejau aš dûsu užáugti rágą Dovido; aš savo mostitamui žibnyčą pagatávijau.

18. Jo neprietelius apvilksu gėdą; ale ant jo žydės jo vainikas.“

PSALMAS CXXXIII.

1. Giesmė Dovido aukštésnime kore.

Štay, kaip gražus ir meilingas dáikts yra, kad brolei sandoroj pas viens vieną gyvén!

2. Kaip móstis brangiausey kvépjantiji, kuri nû galvôs Aarono téka ing jo barzdą, kuri nutėk ing jo rubą,

3. Kaip rasa, kuri nû Ermono krint ant kalnû Siono; nes če žáda Ponas Dievas žegnonę ir išsilaikimą visados ir amžinay.

PSALMAS CXXXIV.

1. Giesmė aukštésnime kore.

Štay, láupsinkit Poną Dievą, visi tarnai Pono Dievo, kurie naktimis stovit namûse Pono Dievo!

2. Pakélkit savo rankas ties šventinyča ir láupsinkit Poną Dievą!

3. Ponas Dievas te péržegnoj tavę iš Siono, kurs dangų ir žémę sutvêrė!

PSALMAS CXXXV.

1. Alleluja.

Láupsinkit vardą Pono Dievo, láupsinkit, jús tarnai, Poną Dievą,

2. Jús, kurie stovite namûse Pono Dievo, dvárûse namû musû Dievo!

3. Láupsinkite Poną Dievą! nesa Ponas Dievas yra géras; giedokit jo vardui! nes jis meilingas.

4. Nes Dievas sav išsirinko Jokubą, Izraêlį per sávąjį.

5. Nes žinau, kad Ponas Dievas didis yra, ir musû Dievas už visus dievus didésnis.

6. Vislab, ką jis nor, tai jis dáro, danguje ir ant žémês, júrosa ir visosa gilybêse.

7. Kursai dûst pasikélti debesims nû gálo žémês, kursai žaibus ir lytų dáro, kursai vêją dûst ateit iš paslêptû vietû.

8. Kursai pirmgimusûsus nužavino Egypto žémêje, taip žmonû, kaip ir bandôs,

9. Ir atsuntė savo žénklus ir stebuklus ant tavęs, Egypto žéme, ant Paraóno ir ant visû jo tarnû;

10. Kursai daug žmonû pamušė ir nužavino galingus karalùs:

11. Sioną, karálų Amoritû, ir Ogą, karálų iš Bazan, ir visas karalystes Kanaan;

12. Ir dávė jû žémę ing têviškę, ing têviškę savo žmonêms Izrael.

13. Pone Dieve, tavo várdas patenka amžinay; tavo atsiminimas, Pone Dieve, patenka iki ámžiû ámžiû.

14. Nesa Ponas Dievas savo žmones súdis ir savo tarnáms bus malonus.

15. Pagonû balvonai yra sidábras ir auksas, dárbas žmonû rankû.

16. Jie burnas tur ir ne kalb; akis tur ir ne rég;

17. Ausis tur ir ne gird, neygi yra kvápas jû burnoj.

18. Kurie jûs dáro, yra jiems lygus, ir visi, kurie ant jû nusitik.

19. Giminė Izraêlio, láupsinkit Poną Dievą; láupsin-

kit Poną Dievą, jûs iš giminês Aarono!

20. Jûs iš giminês Lêvi, láupsinkit Poną Dievą; kurie bijoties Pono Dievo, láupsinkit Poną Dievą!

21. Pagárbints te esie Ponas Dievas iš Siono, kursai Jeruzalêj gyven! Alleluja.

PSALMAS CXXXVI.

Dêkavokit Ponui Dievui! nes jis yra géras; nes jo malonė patenk amžinay.

2. Dêkavokit Dievui visû dievû! nes jo malonė patenk amžinay.

3. Dêkavokit Viešpačui visû viešpačû! nes jo malonė patenk amžinay.

4. Kursai viens didžus stebuklus dáro; nes jo malone patenk amžinay.

5. Kursai dangus dárė išmintingay; nes jo malonė patenk amžinay.

6. Kursai žémę ant vandenû išplátino; nes jo malonė patenk amžinay.

7. Kursai dides padárė žvakes; nes jo molonė patenk amžinay;

8. Saulę, kad šviestu dienai; nes jo malonė patenk amžinay;

9. Mênesį ir žvaigzdes, kad šviestu naktij; nes jo malonė patenk amžinay.

10. Kursai ištiko Egypcionû pirmgimusûsus; nes jo malonė patenk amžinay;

11. Ir išvedė Izraêlį; nes jo malonė patenk amžinay;

12. Su sylinga ranka ir ištiestu pétimi; nes jo malonė patenk amžinay.

13. Kursai pérdalijo nendrû jures ing dvį dalį; nes jo malonė patenk amžinay.

14. Ir pérvedė Izraêlį per jû vidų; nes jo malonė patenk amžinay.

15. Kursai Paraoną ir jo pulką ing nendrû jures istúmė; nes jo malonė patenk amžinay.

16. Kursai savo žmones védė per púsčą; nes jo malonė patenk amžinay.

17. Kursai didžus karalùs išmušė; nes jo malonė patenk amžinay;

18. Ir pasmáugė galingus karalùs; nes jo malonė patenk amžinay;

19. Sioną, Amoritû karálų; nes jo malonė patenk amžinay;

20. Ir Ogą, karálų Bazane; nes jo malonė patenk amžinay;

21. Ir dávė jû žémę ing têviškę; nes jo malonė patenk amžinay;

22. Ing tēviškę savám tarnui Izrael; nes jo malonė patenk amžinay.
23. Nes jis atsiminė musû, kada buvom prispausti; nes jo malonė patenk amžinay;
24. Ir Išgélbējo mus nû musû neprieteliû; nes jo malonė patenk amžinay.
25. Kursai dûst penukšlą visam sutvērimui; nes io malonė patenk amžinay.
26. Dēkavokit Dievui dangaus! nes jo malonė patenk amžinay.

PSALMAS CXXXVII.

Pas vandenus Babēlo sēdējom ir vérkêm, kada Siono atsiminêm.
2. Savo árpas pakabinom ant glûsnû, kurios tenay yra.
3. Nesa tenay liepė mums giedoti, kurie mus apkàltus laikė, ir savo raudojime linksmais buti, melsdami: „Pagiedokit mums giesmę apie Sioną!“
4. Kaipo giedotumbim giesmę Pono Dievo svetimoj žémēj?
5. Jey užmirštu tavęs, Jeruzale, tay te esie užmiršta mano dešinês.
6. Mano liežuvis turētu prilipti prie mano gómuro, jey tavęs n' atsimisu, jey ne laikysu Jeruzalę už savo didžausą linksmybę.
7. Pone Dieve, atsimink vaikû Edom dienoje Jeruzalês, kurie sáko: „Pústa! pústa iki jôs dugno!“
8. Tu išpústitoji duktê Babēlo, geray tam, kursai tav atlygis, kaip tu mums darei.
9. Geray tam, kursai ima tavo jaunus vaikus ir visáy jûs sudáuža ing akmenį!

PSALMAS CXXXVIII.

1. Psalmas Dovido.
Aš dēkavoju tav iš visôs širdiês; po akiû dievû tav garbę dûsu.
2. Aš melsûs ties tavo šventaje bažnyča ir tavam várdui dēkavosu tavo malonês ir viernystês dêley, nesa tu savo vardą pašlóvinai ant viso per savo žodį.
3. Kada tavęsp šaukiu, tay išklausyk manę ir dûk mano dušiai didę sylą!
4. Tav dēkavoj, Pone Dieve, visi karálei ant žémês, kad girdētu žodį tavo burnôs,
5. Ir giest ant kélû Pono Dievo, kad garbê Pono Dievo didė yra.
6. Nesa Ponas Dievas yra

aukštas, ir veizd ant pasižéminančo ir pažysta pasididžûjantìjį iš tólo.

7. Kada didžausame varge esmi, tay tu manę atgaivini ir ištiesi savo ranką ant keršto mano nprietelìû, ir gélbi manę su savo déšine.

8. Dievas padarys gálą manęs dėley. Pone Dieve, tavo malonė yr ámžina; dárbą savo rankû tu ne prastok!

PSALMAS CXXXIX.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

Pone Dieve, tu išmėgini manę ir pažysti manę.

2. Ar sėdžu arba kelûs, tai tu žinai; tu pérmanai mano mislis iš tólo.

3. Ar eimi, ar gulu, tay tu aplink manę esi ir regi visus mano kélus.

4. Nesa štay, niera ney jókio žódžio ant mano liežuvjo, kurio tu, Pone Dieve, iš viso ne žinotumbei.

5. Tu tai darai, ką aš pirm arba paskuy dirbu ir laikai savo ranką ant manęs.

6. Toksai žinojims man yra per dyvinas ir per aukštas, aš to ne galu pérmanyti.

7. Kur eisu aš nû tav[o] Dvásės? ir kur bėgsu n[û] tavo véido?

8. Jey žengčau ing dangų, tay tu če esi. Jey pátalą kločaus péklọj, štay, tu taipojau ir če esi.

9. Jey imčau sparnus aušrôs ir pasilikčau galáusosa jûrosa,

10. Tay tačau tavo ranka manę tenay vadžotu, ir tavo dešinė manę nutvértu.

11. Jey sakau: Tamsybes gal manę apdengti, tay ir naktis aplink manę tur šviesi buti.

12. Nes ir tamsybes po tavo akiû ne tamsos yra, ir naktis žiba kaip diena, tamsybė yra kaip šviesybė.

13. Nesa tu mano inkstus turi savo válėj, tu buvai ant manęs žyvate mótinôs.

14. Dėkavoju tav todėl, kad dyvinay daryts esmi; stebuklingi yra tavo darbai, ir tai išpažysta mano dušia geray.

15. Mano káulai tav ne buvo paslėpti, kaip aš paslėptoj vietoj dároms buvau, kada sutverams buvau viduj žémės.

16. Tavo ákys manę regėjo, kaip dar ne buvau pagatávits; ir visos mano dienos buvo rašytos ant tavo

knygû, kurios dar turėjo ateiti, ir kuriû ney vienôs dar ne buvo.

17. Bet kaip brangios yra, Dieve, po mano akiû tavo dumos! kaip yra jû toks didis skaitlus!

18. Kad jas skaityčau, jû butu daugiaus, neng žiezdrû. Kad pabundu, dar su tavim esmi.

19. Ak Dieve, kad užmuštumbei piktûsus, ir kraujo trokštantieji nů manęs atstoti turêtu!

20. Nesa darkey apie tavę kalba, ir tavo nepriotelei išsikel be réikalo.

21. Beje n'apkenču, Pone Dieve, tavę n'apkenčančûsus ir didey pykstu ant jû, kad jie prieš tavę státosi.

22. Aš jûs tikray n'apkenču, todêl jie man neprieteleis pastójo.

23. Pértirk manę, Dieve, ir išpažink mano širdį; mêgink manę ir ištirk, kaip aš dumoju;

24. Ir veizdêk, bau n' esmi ant pikto kélo, ir vesk manę ant ámžinojo kélo!

PSALMAS CXL.

1. Psalmas Dovido, pirmgiedotins.

2. Išgélbêk manę, Pone Dieve, nů piktû žmonû; apsaugok manę nů žmonû ne vertay dárančû,

3. Kurie piktay dumoj savo širdij ir kas dien vaidą pakel.

4. Jie savo liežuvį aštrin kaip žaltys; angiês nůdai yra po jû lúpomis. Sêla.

5. Apgink manę, Pone Dieve, nů rankôs Dievo-nesibijančûjû; apsaugok manę nů žmonû nevertay dárančûjû, kurie mano êjimą dumoj parstůmti!

6. Puikieji žabángus man spéndža ir ištiesa virves man ant tinklo ir spéndža man spástus ant kélo. Sêla.

7. Bet aš tariu Ponui Dievui: Tu esi mano Dievas; Viešpatie, pérmanyk balsą mano šauksmo!

8. Viešpatie Pone Dieve, mano stiproji pagálba, tu apsaugoji mano gálvą čêse kovôs.

9. Pone Dieve, ne důk piktamjam válês; ne stiprink jo piktenybę, kad todêl n' išsikéltus! Sêla.

10. Nepaláima, apie kurę mano nepriotelei dumja, te pûl ant jû galvôs.

11. Jis žarijomis jûs ap-

pils. Jis ugnimi giley jůs ing žémę muš, kad niekaday nesikéltu.

12. Pikta burna ne turēs ney jokiôs paláimôs ant žémês; žmogus savo liežuvį ne valdąs, bus pravarytas ir prapuldits.

13. Nes žinau, kad Dievas bēdnojo bylą ir pavárgusojo provą išvés.

14. Ir teisieji dēkavos tavo vardui, ir gerieji po tavo akiû pasiliks.

PSALMAS CXLI.

1. Psalmas Dovido.

Pone Dieve, aš šaukiu tavęsp, skubinkis manęsp; pérmanyk mano balsą, kada meldzůs tavęs!

2. Mano malda te itinka po tavo akiû kaip rukinimo apiera, mano rankû pakēlimas kaip vákaro apiera.

3. Pone Dieve, apsaugok mano burną ir apgink mano lúpas!

4. Ne lenk mano širdį ant ko pikto, kad piktay ne elgčaus su piktadējeis, kad ne válgičau nů to, ko jie mēgsta.

5. Teisusis te pamokin manę prieteliškay ir te pabar manę; tai man taip itiks, kaip kvépjamas aliejus ant mano galvôs; nes aš visaday meldžůs, kad jie man iškádôs ne darytu.

6. Jû mokitojei turétu nustumti buti nů ůlôs, tada girdēs mano pamokslą meilingą ēsantį.

7. Musû káulai išbarstyti yra iki péklôs, kaip kada kas išardo bey išknisa žémę.

8. Nes ant tavęs, Viešpatie Pone Dieve, veizd mano ákys, tavim nusitikiu; ne atmesk mano dušią!

9. Apsaugok manę nů žabángo, kurį jie man spéndė, ir nů spásto piktadējû!

10. Dievo-nesibijančůsus důk įklúti ing jû pačû tinklus podraugey, ale manę visada išvéngti!

PSALMAS CXLII.

1. Pamokinimas Dovido, melstis, kaip jis buvo ůloje.

2. Aš šaukiu Dievop savo balsù; aš meldžůs Poną Dievą savo balsù.

3. Aš pranešu po jo akiû savo kalbējimą ir pasakàu po jo akiû savo bēdą.

4. Kad mano dvásė tužboje yra, tay tu manę už-

stoji; jie man spendža žabángus ant kélo, kurům eimi.

5. Žurêk ant dešinês ir dabok, ney viens ne nor manę pažinti; ne galu išbēgti; ney viens ne užstoj mano dušią.

6. Pone Dieve, tavęsp šaukiu ir tariu: Tu esi mano nusitikējimas, mano dalis žémēje gyvûjû.

7. Dabokis mano skundimo, nesa didey esmi várginams; išgélbēk manę nů mano pérsekinētojû, nesa jie man per galingi yra.

8. Išvèsk mano dušią iš temnyčôs, kad dēkavočau tavám vardui! Teisieji susirinks manęsp, kad tu man geray darai.

PSALMAS CXLIII.

1. Psalmas Dovido.

Pone Dieve, išklausyk mano maldą, pérmanyk mano prášimą dēl savo viernybês, išklausyk manę dēl savo teisybês.

2. Ir ne eik provon su savo tarnu! nes po tavo akiû niera teisus ney vienas gyvûjû.

3. Nesa neprietelus pérsekinēj mano dušią ir manę smertnay spaudža; jis paguldo manę ing tamsybę, kaip numirusûsus sviete.

4. Ir mano dvásė nusitužij manije, mano širdis mano kune yr suêsta.

5. Aš atsimenu pirmûjû gadynû, aš kalbu apie visus tavo stebuklus ir sakau apie dárbus tavo rankû.

6. Aš išskleidžu savo rankas tavęspi; mano dušia trókšta tavęs, kaip išdžúvusi žémė. Sêla.

7. Pone Dieve, išklausyk manę véikey, mano dvásė pasiléidž; ne slêpk savo véidą nů manęs, kad ne búčau lygus tiems, kurie nueit ing důbę.

8. Důk man anksti girdêti tavo malonę, nes tavim nusitikiu. Daryk man žinomą kélą, ant kurio turu váikščoti! nes aš išsiilgau tavęs.

9. Išgélbēk manę, mans Dieve, nů mano nprietelių! aš prie tavęs glaudžůs.

10. Mokik manę daryti tavo válę, nesa tu esi mano Dievas; tavo geroji Dvásė te vadžoj manę tikrů kelů!

11. Pone Dieve, atgaivink manę dēl save vardo; vésk mano dušią iš bêdôs dēl savo teisybês;

12. Ir išpústik mano neprietelius dėl savo malonės, ir nužavink visus, kurie mano dušią várgin! nes aš esmi tavo tarnas.

PSALMAS CXLIV.

1. Psalmas Dovido.

Pagárbints te esie Ponas Dievas, mano stiprybė, kursai mano rankas mokina gintis ir mano pirštus karáuti!

2. Mano susimilimas ir mano pilis, mano ginėjas ir mano išgélbėtojis, mano skydas, ant kurio aš nusitikiu, kursai mano žmones po manim vérča.

3. Pone Dieve, kasgi žmogus, kad taip didey jį užstoji; ir žmogaus sunus, kad jo taip labay atboji?

4. Juk žmogus kaip ir nieks yra, jo ámžias nueit kaip šešėlis.

5. Pone Dieve, palenk savo dangus ir nužengk; pakrùtik kálnus, kad rúktu;

6. Dûk žaibauti ir išbarstyk jûs; šàuk savo stulpus ir išgandik jûs;

7. Siúsk savo ranką iš aukšto ir išgélbėk manę; ir išvadûk manę iš didžiû vandenû, nû rankôs svetimûjû vaikû,

8. Kuriû pamokslas niekam ne dér, ir jû darbai nevierni!

9. Dieve, aš tav naują giesmę giedosu, aš tav žáisu ant psalteraus dėšimts strunû.

10. Kursai karáliams išgalėjimą dûdi ir išgélbi savo tarną Dovidą nû razbájiškojo kárdo piktojo.

11. Išgélbėk manę taipojau ir išvadûki manę nû rankû svetimûjû vaikû, kuriû pamokslas niekam ne dér ir kuriû darbai negeri yra!

12. Kad musû súnus užáugtu savo jaunystėje kaip čėpélei, ir musû dukters kaip mandagey darytieji namû kampai, lygey kaip paločus;

13. Ir kad musû kamáros pilnos butu ir išdûti galėtu zopóstą po zopósto; kad musû ávys privistu túkstančeis ir šimtais túkstančû musû kiemûse;

14. Kad musû jaučei daug nûdirbtu; kad ney vienôs iškádôs, ney jókio patrótijimo, ney skundimo ne butu ant musû úlyčû.

15. Palaimingi yra tie žmonės, kuriems taip sékasi; bet geraus tiems, kuriû Viešpats yra jû Dievas!

PSALMAS CXLV.

1. Gárbinimas Dovido.

Didey pagárbisu tavę, mans Dieve, tu karálau, ir tavo vardą gárbisu visados ir amžinay.

2. Aš tavę kas dien gárbisu ir tavo vardą visados ir amžinay.

3. Ponas Dievas yra didis ir labay girtins, ir jo didybė yr n'iškálbama.

4. Vaikû-vaikai gárbis tavo dárbus ir sakys apie tavo galybę.

5. Aš kalbėsu apie tavo didey gráżęję šlovę ir apie tavo stebuklûs;

6. Kad žmonės kalbētu apie didžûsus tavo dárbus ir pasakytu tavo šlovę;

7. Kad girtu tavo didżęję gerybę ir tavo teisybę gárbintu.

8. Malonus ir susimilstąs yra Ponas Dievas, lengvas ir didžio susimilimo.

9. Dievas visiems yra géras ir susimilsta ant visû savo darbû.

10. Tav tur dėkavoti, Pone Dieve, visi tavo darbai, ir tavo šventieji tavę láupsinti,

11. Ir garbę tavo karalystės girti ir apie tavo macį sakyti,

12. Kad žinoma butu žmonû vaikams tavo macis, ir čestningoji šlovė tavo karalystės.

13. Tavo karalystė yr ámžina karalystė, ir tavo ponystė pasiliekt visados ir amžinay.

14. Ponas Dievas išlaiko visus pûlančus ir attiesa visus didžàusume varge ėsančus.

15. Visû ákys tavęs lauk, ir tu dûdi jiems jû penukšlą tikrù čėsu.

16. Tu átveri savo ranką ir pasotini visus gyvus su pasimėgimu.

17. Ponas Dievas yra teisus visûse savo kélûse ir šventas visûse savo darbûse.

18. Ponas Dievas yra arti visiems jį meldžantiems, visiems, kurie jo viernay meldžasi.

19. Jis dáro, ką Dievo-prisibijantieji nor, ir išklauso jû šauksmą ir gélbti jiems.

20. Ponas Dievas apsáugt visus jį mylinčus ir išpústis visus piktûsus,

21. Mano burna tur gárbinti Poną Dievą, ir visas kunas láupsinti jo šventąji vardą visados ir amžinay.

PSALMAS CXLVI.

1. Alleluja.

Láupsink Poną Dievą, mano dušia!

2. Aš Dievą láupsisu, koley gyvas busu, ir savám Dievui giedosu, koley če esmi.

3. Ne nusitikêkit ant kunigaikščiû! jie yra žmonės, kurie ne gál gélbêti.

4. Nesa žmogaus dvásė tur atstoti, ir jis tur vėl ing žémę pavirsti; tada prapûla visos jo mislys.

5. Geray tam, kurio pagálba yra Dievas Jokubo, kurio nusitikėjims ant Viešpatiês jo Dievo stov,

6. Kursai dangų, žémę, júres ir vislab, kas josa yra, padárė; kursai žadėjimą attesa amžinay;

7. Kursai provą dáro prispaudimą kenčantiemus; kursai pén išálkusûsus. Ponas Dievas išvadûj apkáltûsus.

8. Ponas Dievas aklûsus dáro réginčus. Ponas Dievas attiesa priblokštûsus žémêspi; Ponas Dievas myl teisûsus.

9. Ponas Dievas apsáugt ateivjus ir siratas ir išlaiko našles; ir sugaišin kélą piktûjû.

10. Ponas Dievas yra karálumi amžinay, tavo Dievas, Sion, ant ámžiû ámžiû. Alleluja.

PSALMAS CXLVII.

Láupsinkit Poną Dievą; nes musû Dievą láupsinti kaštáunas dáikts yra; tokia laupsė yr miela ir graži.

2. Ponas Dievas budavoj Jeruzalę ir surenka pravarytûsus Izraêlije.

3. Jis gydo pažeistûs širdiês ėsančus ir aptver jû kančas.

4. Jis paskáito žvaigzdes ir jas visas vardais vadina.

5. Musû Dievas didis yra ir didiês maciês, ir niera n' išmilslijama, kaip jis karaláuja.

6. Ponas Dievas attiesa pavárgusus, ir žemyn nustumja piktûsus.

7. Giedokit pakárčuy Ponui Dievui su dėkavojimu ir láupsinkit musû Dievą árpomis!

8. Kursai dangų apdeng débesimis ir dûst lytans ant žémês; kursai dûst augti žolę ant kalnû;

9. Kursai dûst bandai jôs pášarą, varnû vaikams, kurie jo meldžasi.

10. Jisai ne mėgsta stiprumû žirgo, ney mėgsta ney jókio (vyro) staibjeis.

11. Ponas Dievas mėgsta tais, kurie jo bijos ir jo malone nusitik.

12. Jeruzalę, garbink Poną Dievą, láupsink, Sion, savo Dievą!

13. Nesa jisai stiprus dáro užkaiščus tavo vartû ir péržegnoj tavo vaikus jûse.

14. Jis dáro pakáju tavo rubéžiams ir pasótin tavę geráuseis kviečeis.

15. Jis sunč savo kalbėjimą ant žémės; greitay téka jo žodis.

16. Jis dûst sniegą kaip vilną, jis barsto šalnas kaip pélenus.

17. Jis méta ledus kaip kasnius; kas gal išlikti dėl jo šalčio?

18. Jis sáko, tay sutirpsta; jis dûst pústi savam vėjui, tay ištirpsta.

19. Jis praneš Jokubui savo žodį, Izraėliui savo teisybes ir provas.

20. Taip jis ne dáro ney jokiems pagonims, ney dûst jiems žinoti savo provas. Alleluja.

PSALMAS CXLVIII.

1. Alleluja.

Láupsinkit, jús dangus, Poną Dievą, láupsinkit jį aukštybėje!

2. Láupsinkit jį, visi jo Angėlai; láupsinkit jį, visi jo pulkai!

3. Láupsinkit jį, saulė ir mėnû; láupsinkit jį, visos žibančosos žvaigzdes!

4. Láupsinkit jį, jús dangus visur; ir vándenis, kurie aukštay pas dangų yra!

5. Tie tur láupsinti vardą Pono Dievo; nesa jam prisákant, jie yra sutverami.

6. Jis išláiko jûs iki ámžiû ámžiû; jis davadij jûs, kad jie kitaip ne tur eiti.

7. Láupsinkit Poną Dievą ant žémės, jús bangžuvys ir visos gilybės,

8. Ugnis, kruša, sniegs ir gáras, umarai, kurie jo žodį pilnavoj;

9. Kalnai ir visi kalnélei, vaisingi médžei ir visi cėdrai;

10. Žvėrys ir visokia banda, kirmėles ir paukščei;

11. Jús karálei ant žémės ir visi žmones, kunigaikščei ir visi súdžos ant žémės!

12. Vaikai ir mergos, senieji su jaunaiseis,

13. Tur láupsinti várdą Pono Dievo; nesa jo várdas viens yra aukštas; jo šlovė péreit dangų bey žémę.

14. Ir jis paáukštin rágą savo žmonû. Visi jo šventieji tur láupsinti, vaikai

Izraēlio, žmonės, kurie jam tarnàuj. Alleluja.

PSALMAS CXLIX.

1. Alleluja.

Giedokit Ponui Dievui nauję giesmę, surinkimas šventűjű tur jį láupsinti.

2. Izrael tesidžaug to, kursai jį sutvėrė; vaikai Siono te esie linksmi dėl savo karálaus!

3. Jie tur láupsint jo várdą šokinėjime, búbnais ir árpomis tur žáisti.

4. Nesa Ponas Dievas mėgsta savo žmonėmis; jis gélbti pavárgusus šlovingay.

5. Šventieji tur linksmintis ir gárbinti ir girti ant savo pátalű.

6. Jű burna Dievą tur paáukštinti; ir tur aštrus kardus turėti savo rankosa,

7. Kad pagiežimą atadűtu tarp pagonű, koravónę tarp žmonű,

8. Jű karalùs surišti lencúgais ir jű vyresnűsus geležiės pančeis;

9. Kad jiems darytu provą, apie kurę rašyta yra. Tokią garbę turės visi jo šventieji. Alleluja.

PSALMAS CL.

1. Alleluja.

Láupsinkit Poną Dievą jo šventinyčoje; láupsinkit jį stiprybėje jo maciės!

2. Láupsinkit jį jo darbűse; láupsinkit jį didėje jo šlovėje!

2. Láupsinkit jį trúbomis; láupsinkit jį psaltėrais ir ant arpű!

4. Láupsinkit jį búbnais ir šokinėjimu; láupsinkit jį strunomis ir vamzdžeis!

5. Láupsinkit jį skambančeis cimbalais; láupsinkit jį geray skambančeis cimbalais!

6. Vislab, kas dvásę tur, láupsink Poną Dievą! Alleluja!

Raštais išspaustas prie Trowitzsch ir Sunaus.